

கல்யாணி புரத்துக் காவலன்

இணுவில் ஆர்.எம்.கிருபாகரன்

கல்யாணிபுரத்துக் காவலன்

சரித்திர நாவல்

இனுவில் ஆர்.எம். கிருபாகரன்

குட்புகஸ் பப்ளிகேஷன்

பிளாட் - 7, ஸ்ரீனிவாசா அபார்ட்மெண்ட்ஸ்,

புது எண் : 11, பழைய எண் : 5,

தணிகாசலம் சாலை,

(மின்வழங்கு நிலையம் எதிரில்),

தியாகராயநகர், சென்னை - 600 017.

போன் : 044 - 24342926, 044 - 24346082

முகவுரை

அன்னைத் தமிழை அழகுற எளிய நடையில் எழுதவேண்டும் எனும் ஆவல் எனக்கு இளவயதில் ஏற்பட்டது. நாம் வாசிக்கும் பல பல நூல்களிலே கடின நடையைக் காண்கிறோம். அவை கடின நடை என்பதால் வாசித்து விளங்கிக்கொள்வதில் சிரமம் இருப்பதுண்டு. புரியாத பகுதிகளை நுனிப்புல் மேய்வதுபோல மேலோட்டமாக வாசிக்க வேண்டிய கட்டாயம் வாசகர்க்கு ஏற்படுவதுண்டு.

இன்றைய நவீன காலவோட்டத்தில் வாசிப்புப் பழக்கமானது புழக்கத்தில் தேய்ந்து வருவது கண்கூடு. தமிழ் வாசகர்கள் கைக்கடக்கமானதும், இலகுவில் விளங்கிக் கொள்ளக்கூடியவையுமான நூல்களையே பெரிதும் விரும்பி வாசிக்கின்றனர்.

சரித்திர நாவல் எழுதவேண்டும் என்ற எண்ணமும், துணிச்சலும் முளைவிட ஆரம்பித்தபோதுதான் எங்கள் இணுவில் திருவூர் ஒன்றியம் கனடாவில் வெளியிட்ட இணுவில் சின்னத்தம்பிப்புலவர் எழுதிய 'பஞ்சவன்னத் தூது' நூலை வாசிக்க நேர்ந்தது. அதிலே கையாளப்பட்ட சொற்கள், சொற்றொடர்கள் மற்றும் வர்ணனைகள் என்பன இலக்கண, இலக்கியச் செறிவுள்ளனவாய் வாசிக்க வாசிக்க உற்சாகமளிப்பனவையாயிருந்தன. அத்துடன் சரித்திர நாவல் படைக்க வேண்டும் எனும் எனது எண்ணத்திற்கு உரமூட்டின.

சைவமும் தமிழும் தழைத்தோங்கிய இலங்கை சிவபூமி என அழைக்கப்பட்டது என்பதைப் பல பண்டைய இலக்கியங்கள் பறைசாற்றுகின்றன. வடகிழக்கு இந்தியாவிலிருந்து நாடு கடத்தப்பட்ட விஜயன் எனும் துட்ட இளவரசன் தற்செயலாக இலங்கையில் வந்திறங்கினான்.

காலப்போக்கிலே தமிழ் உட்படப் பல மொழிகளிலிருந்து ஏராளமான சொற்களை இரவல் பெற்றுச் 'சிங்களம்' எனும் மொழியை உருவாக்கினார்கள். இதற்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் முன்பே தோன்றிச் சகல வளங்களுடனும் விளங்கும் தமிழ் மொழியை அழிக்கும் முயற்சியில் இவர்கள் இறங்கியுள்ளனர். இதுவும் போதாதென்று இந்தியாவிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட புத்த மதத்தையும் தழுவியதுடன், முன்பு தாம் சார்ந்திருந்த சைவ சமயத்தையும் சிதைக்க முனைகிறார்கள்.

பின்னாளில் சிங்கள மன்னர்கள் ஆண்ட பகுதிகளிலேயிருந்த பண்டைய பாரம்பரியம் மிக்க தமிழ்ப் பெயர்கள் கொண்ட கிராமங்களைச் சிங்களத்தில் மாற்றிவிட்டு பின்பு அப்பகுதியைச் சிங்களவர்களின் பாரம்பரிய பூமி எனப் புதுக்கதை புளுகிவந்தார்கள். பொய்யிலே உருவாக்கிய பல இலக்கியங்களை உண்மை எனச் சொல்லி மிரட்டி வருவதும் வெளிப்படை. இந்த அநியாயத்தினால் நாம் இழந்தவை பலப்பல.

இலங்கை சுதந்திரமடைந்தபின் ஆட்சிக்கு வந்த சிங்கள அரசுகள் தமிழர் மன்னர்களின் தாயகப் பூமியிலே திட்டமிட்டுச் சிங்களக் குடியேற்றங்களை மேற்கொள்வதையும், நிலத்தை அபகரிப்பதையும் முழு உலகமே இன்று அறியும்.

சுமார் கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டளவிலே இலங்கையின் தென்மேற்குக் கரையிலே கல்யாணிபுர அரசு இருந்தது. வடக்கே நாகர்களின் அரசு சிங்கை நகரிலே இருந்தது. கல்யாணிபுரத்தரசு தென்கோடி வரை நீண்டிருந்தது. பின்பு போர்களினால் வடக்கு நோக்கிச் சுருங்கிக் கல்யாணி நதிவரை இருந்தது. தமிழ்ப் பெயரான கல்யாணி நதி இன்று சிங்களத்திலே களனி கங்கை என அழைக்கப்படுகிறது.

நாகர்கள் ஆண்ட நாடு நாகநாடு எனவும், மற்றையது கல்யாணிபுரத்தரசு எனவும் இரு தமிழ் அரசுகள் ஏக காலத்தில் கோலோச்சின. அதேவேளை சிங்களச் சிற்றரசுகளான கண்டியும், கோட்டையும் இவ்விரு தமிழ் அரசுகளின் மேலாண்மையை ஏற்றிருந்தன. அத்துடன் தமிழ் அரசுகள் மீது காழ்ப்புணர்ச்சி கொண்டு மிலேச்சத்தன மாகவும், கோழைத்தனமாகவும் இடையூறுகள் செய்தன.

இரு தமிழ் அரசுகளும் இச் சவாலை எப்படி முறியடித்து வெற்றிகொண்டன எனவும், தமிழரின் வீரமும், விவேகமும், காதலும் எப்படி மதிக்கப்பட்டன என்பது பற்றியும் கதையோட்டத்திலே கோடிட்டுக் காட்டி யிருக்கிறேன்.

பண்டைய இலங்கையிலே இருந்த பைந்தமிழ்க் கிராமங்களின் பெயர்களை அப்படியே பயன்படுத்தி யிருக்கிறேன். இச் சரித்திர நாவலை வாசிக்கும்போது பண்டைய இலங்கையிலே தமிழ்க் கிராமங்கள் எப்படியெல்லாம் இருந்தன என அறியும் வாய்ப்பு வாசகர்களுக்கு ஏற்படுகின்றது. மொத்தத்திலே இடப்பெயர்வுகளைத் தவிர அனைத்தும் கற்பனைப் பெயர்களையமைத்துக் 'கல்யாணிபுரத்துக் காவலன்' நகர்கிறான்.

நாவலின் முடிவிலே பண்டைய இலங்கையின் வரைபடம் இடம்பெறுகிறது. அதை நோக்குகையில் கதையின் உயிரோட்டம் பற்றிப் புரியும். இச்சரித்திர நாவலுக்கு அணிந்துரைகள் அழகுற வழங்கிய பேராசிரியர் இ. பாலசுந்தரம் அவர்கள் மற்றும் திரு. கௌதம நீலாம்பரன் அவர்களுக்கும், வாழ்த்துக் கவிதை வழங்கியதோடு நாவலை மெருகூட்டிய பண்டிதர் ச.வே. பஞ்சாட்சரம் அவர்களுக்கும், நூலாசிரியர் பற்றி எழுதிய அவர்களுக்கும் அட்டைப் படத்தைச் சிறப்பாகத் தீட்டிய ஓவியர் மகேஷ் அவர்களுக்கும், இச்சரித்திர நாவலைத் தர மிக்கதாய் வெளியிடும் மணிமேகலைப் பிரசுரத்தினருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இப்படிக்கு,

அன்புடன்

இணுவீஸ் ஆர்.எம். கிருபாகரன்

ரொறன்ரோ

கனடா

29.07.2013

மின்னஞ்சல் : cool416@hotmail.com

தொலைபேசி : 416 - 430 - 0422

வாழ்த்துரை

இணுவில் ஆர்.எம். கிருபாகரன் துடிப்பான செயல்வீரன். தாயகத்தில் உயர்பாடசாலை மாணவராகப் படிக்கும்போதே 1975-இல் எழுதத் தொடங்கியவர் இன்றும் எழுதிக்கொண்டேயிருக்கிறார். தாயகத்தில் இணுவில் கலை இலக்கியக் கழகத்தினூடாகத் தொடங்கிய அவரது சமூகப் பணி கனடாவிலும் இணுவில் திருவூர் ஒன்றியத்தின் மூலம் தொடர்வதையிட்டு நான் பெருமைப்படுகின்றேன். மனிதன் தனக்கென வாழாது பிறர்க்குரியனென வாழ்தலே மானுடம் தழுவிய மாண்பாகும். மொழிப்பற்றும், இனப்பற்றும், தாயக உணர்வும் மிக்க ஒருவரின் இலக்கியப் படைப்புக்கள் நிச்சயம் நேர்த்தியாகவே அமையும் என்பதிலும் ஐயமில்லை. இதுவரை வெளியிட்டுள்ள 'நீறுக்குள் நெருப்பு' (சிறுகதை - 2007), 'இவர்கள் எப்பொழுதும் விழுதுகள் (நாவல் - 2009), 'வசந்தம் வரவேண்டும்' (நாவல் - 2010) என்னும் மூன்று இலக்கியப் படைப்புக்களிலும் சற்று வேறுபட்ட, ஆயினும் தனது குறிக்கோள்கள், உணர்வுகள், எதிர்பார்ப்புகள் யாவும் உறுதியாகப் பதிவு செய்யப்படும்வகையில் 'கல்யாணி புரத்துக் காவலன்' என்ற படைப்பை, ஈழ வரலாற்று நாவலாக ஆக்கம் செய்திருப்பது காலத்தின் தேவையாகவும் அமைகிறது.

ஈழத்தமிழரின் பண்டைய வரலாற்றை அறிந்து கொள்வதற்குரிய ஆவணங்களாகப் புதைபொருட் சான்றுகள், பிறநாட்டார் குறிப்புகள், மானிடவியலாளர் - புவி சரிதவியலாளர் - மொழியியலாளர் முதலானோர் தரும் சான்றுகளுடன், யாழ்ப்பாண வைபமாலை, தட்ஷிண கைலாயமாலை, வையாபாடல், செகராசசேகரம், செகராச சேகரமாலை, மட்டக்களப்பு மான்மியம், கல்வெட்டுக்கள், கோயிற் செப்புப் பட்டயங்கள், மற்றும் பௌத்தத் துறவிகளால் திட்டமிட்டு எழுதப்பட்ட மகாவம்சம், சூளவம்சம் முதலான நூல்களும் ஆதாரமாக உள்ளன. இந்நிலையில், இலங்கையின் பூர்வீகக் குடிகள் ஆதிதிராவிடர் என்பதும் அவர்கள் 'ஈழ' மொழி பேசினர் என்பதும், அம்மொழி பூர்வீகத் திராவிட மொழிகளுடன் வைத்து நோக்கப்படுவது என்பதும் ஈண்டு கருத்திற்கொள்ள வேண்டியவையாகும்.

இலங்கையில் பண்டைய வணிக கடல்துறைகளாக மாந்தோட்டம், திருகோணமலை, பாணமைத்துறை முதலான இடங்களின் வரலாறுகள் அறியப்பட வேண்டியுள்ளன. ஈழ வரலாற்றாசிரியர்கள் இனத்துவேச உணர்வும் பாரபட்சமும் இல்லாதிருந்த காலத்தில் (1950களுக்கு முன்பு) எழுதப்பட்ட வரலாற்று ஆய்வு நூல்கள் கூறும் செய்திகளை ஆராய்ந்தால் இலங்கையின் முழுப் பாகத்திலுமே ஆதித்திராவிடர் வாழ்ந்தனர் என்பதற்குரிய ஆதாரங்களை அறிந்துகொள்ளலாம். அவ்வகையில் வடக்கே சிங்கை நகர், மேற்கே மாந்தோட்ட அரசு, கிழக்கே உன்னரசுகிரி இராச்சியம் என்பன அமைந்திருந்தமை அறியப்படுகின்றன. சிங்கைநகர் இராச்சியம் 13-ஆம் நூற்றாண்டுவரை நீடித்திருந்தமையை கொட்டகம் கல்வெட்டு, யாழ்ப்பாண வைபமாலை

முதலான வரலாற்று ஆவணங்கள் சான்றுபடுத்துகின்றன. தென்னிலங்கையில் கேகாலை மாவட்டத்தில் கொட்டகம என்ற இடத்தில் தமிழ் மன்னன் தன் போர் வெற்றியைக் குறித்துப் பொறித்த கல்வெட்டு வாசகம் வருமாறு:

சேது

கங்கணம் வேற்கண்ணிணையாற் காட்டினார்
பங்கயக்கை மேற்றிலதம் பாரித்தார் - பொங்கோலிநீர்ச்
சிங்கை நகராரியரைச் சேராவனுரேசர்
தங்கள் மடமாதர் தாம்.

இச் சான்றின்படி சிங்கைநகர் மன்னன் தென்னிலங்கைக்குப் படையெடுத்துச் சென்று வெற்றியுடன் மீண்ட வரலாற்றுச் செய்தி பதிவாகியுள்ளமை நோக்கத் தக்கது.

இந்நாவலிலே கல்யாணிபுரத்து அரசு, சிங்கை நகர அரசு பற்றிய செய்திகள் பேசப்படுகின்றன. இவ்விரண்டு அரசுகளும், கோட்டை அரசும் கல்யாணி அரசுக்கு அடிபணிந்து திறை செலுத்தி சிற்றரசுகளாக ஆட்சிபுரிந்ததாகவும் கதை புனையப்பட்டுள்ளது. இவ்விரு அரசுகளும் இடையிடையே திறைசெலுத்தாது தமிழ் அரசுகளுடன் போரிட்டபோது, அவர்களது படைகள் எல்லைக் கிராமங்களில் சூறையாடி மக்களைக் கொலை செய்து வந்துள்ளதாகவும் கதை செல்கிறது. இலங்கையில் அமைந்திருந்த தமிழ் அரசுகள் தென்னிலங்கை மீது தனது ஆதிக்கத்தைச் செலுத்திவந்துள்ளமை வரலாற்று ஆவணங்கள் மூலம் அறியப்படுகின்றன. இவ்வரலாற்றுப் பின்னணிக் களமாகக்கொண்டு 'கல்யாணிபுரத்துக் காவலன்' என்ற நாவல் கற்பனை வளத்துடன் 13 பகுதிகளைக் கொண்டதாக புனையப்பட்டுள்ளது.

இக்கதையில் இடம்பெறும் சிங்கைநகரத்து அரசன் நாகநம்பி, கல்யாணிபுரத்து அரசன் சிவவர்மன் முதலான பெயர்கள் கற்பனைப் பெயர்கள் என்றாலும், ஈழவரலாற்றில் இவர்களின் சாயல்கொண்ட அரசர்களின் பெயர்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவர்களது பெயர்கள் கற்பனையாகப் புனையப்பட்டிருந்தாலும் அவை வரலாற்றுச் செய்திகளை அடித்தளமாகக் கொண்டுள்ளன என்பதைக் கதையை வாசிக்கும்போது அறிந்துகொள்ளலாம்.

வடஇலங்கையை ஆசிரியர் நாகநாடு எனவும், அதன் தலைநகர் சிங்கைநகர், அதன் அரசன் நாகநம்பி, அவனது பிரதம படைத்தளபதி செம்பருத்தியன் என ஆசிரியர் தன் நாவலில் கதா மாந்தரை அடையாளம் காட்டுகிறார். சிங்கை மன்னன் நாகநம்பி கல்யாணிபுரத்து அரசன் சிவவர்மனுடன் வணிக உடன்படிக்கை செய்யும் பொருட்டுத் தனது பிரதம படைத்தளபதி செம்பருத்தியன் மூலமாக ஓலை கொடுத்து அனுப்புகின்றான். படைத்தளபதி வணிக வேடத்தில் காட்டுவழியே குதிரைச் சவாரியாக சிவவர்மனிடம் வந்து சேர்கிறான். வரும்வழியில் கண்டி - கோட்டை அரசுகளின் படை வீரர்கள் தமிழ்க் கிராமங்களில் கொள்ளையிட்டு மக்களைக் கொலை செய்வதைக் கண்டு அவர்களுடன் தனியாகச் சமர்செய்து, பலரைக் கொன்றும், சிலரைக் கைதிகளாகப் பிடித்துவந்தும் சிவவர்மனிடம் ஒப்படைக்கின்றான். சிவவர்மனுக்கு தளபதியாரின் வீரதீரச்செயல் மிக்க மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கின்றது. படைத்தளபதிக்கு விருந்துபசாரங்கள் நடைபெறுகின்றன. மன்னனின் மகள் இளவரசி பூவழகியின் நடன நிகழ்ச்சி இடம்பெறுகிறது. தளபதிக்கும் இளவரசிக்கும் காதல் அரும்பி வளர்கின்றது. செம்பருத்தியனுக்கும் பூவழகிக்கும் இடையிலான காதல்

அந்தப்புரத்திலும், பூங்காவிலும், கடற்கரையிலும் மிக இரகசியமாகவே வளர்கிறது. ஆசிரியர் காதல் சம்பவங்களையும், காதல் உணர்வுகளையும் மிகச் சுவைபட சித்திரிப்பதோடு, அவற்றை மிகவும் இயல்பாகச் சித்திரித்திருப்பது கதைக்கு மெருகூட்டுகிறது.

நாகநாட்டு அரசன் நாகநம்பி - மனைவி சிவநந்தினி ஆகியோரின் கதை விரிவாகப் பேசப்படுகிறது. அரசனும் அரசியும் செம்பருத்தியனின் பிறப்புப் பற்றி இரகசியமாகப் பேசிக்கொள்கின்றனர். கல்யாணிபுரத்தரசன் குலமாத்தாண்ட பேராயர் மகனாகிய இவன் தந்தை போரில் இறந்ததும் ஓர் முனிவரால் அவர்களின் பாதுகாப்பில் அடையாளம் தெரியாதவகையில் வளர்க்கப் பட்டு, பின்னர் படைத்தளபதியாக ஆக்கப்படுகிறான் என்ற செய்திகள் கதை ஓட்டத்தில் அறியப்படுகிறது.

சிங்கைநகர் அரசசபை கூடும் செய்தியை ஆசிரியர், மிக அழகாகப் பின்வருமாறு வருணிக்கிறார்: “அன்று அரச சபை கூடும் நாள். மந்திரிகள், பிரதானிகள், சேனைத் தலைவர்கள், குறுநில மன்னர்கள் என எண்ணில் அடங்காதோரின் வருகையால் அரண்மனைச் சுற்றாடலில் குதிரை வண்டிகளும், பல்லக்குகளும் அதிகமாகக் காணப்பட்டன. வழமைக்கு மாறாகக் காவலும் பலப்படுத்தப்பட்டிருந்தது...” என அந்த வருணனை நீள்கிறது. சோழமன்னனின் தூதுவன் செயங்கொண்ட வில்லபராயர் மன்னனுக்கு ஓலைகொண்டு வருகிறான். கோயில் திருப்பணிக்கு இறைதானங்களும், மன்னனுக்குப் பரிசும் அளிக்கின்றான். இவ்வாறு பல வரலாற்றுச் செய்திகளுடன் கதை விறுவிறுப்பாக நகர்த்தப்படுகிறது.

சிங்கள மன்னர்களால் சித்திராங்கனி என்பவளை, ஓர் அபலைப்பெண் வடிவில் நாகநாட்டு அரச மாளிகையில்

உளவு அறியும் நோக்கோடு, வேலைக்காரியாக அனுப்பப்படுகிறாள். சமையல்காரியாகச் சேர்ந்துகொண்ட அவள், அங்குள்ள ஆண்களை வச்சமாக்கி நாகநாட்டு அரச இரகசியங்களை அறிந்து, அச்செய்திகளை சிங்கள உளவாளிகளிடம் இரவில் யாருக்கும் தெரியாமல் அறிவிக்கிறாள். அங்குள்ள அரச வேவுப்படை அதிகாரி, சித்திராங்கனியின் உளவு வேலையைக் கண்டுபிடிக்கின்றான். வேவுப்படை அதிகாரி அவளது நடவடிக்கைகளை அறிந்துகொள்ளும்முறை மிகவும் நுட்பமாகக் கூறப்படுகின்றது. அதன் மூலம் மாற்றுப்படைகளை வெல்லுதல், அரச அரண்களுக்குரிய பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள் என்பனவற்றை மேற்கொள்வது முதலான செய்திகள் கதை ஓட்டத்தில் விறுவிறுப்பைக் கொடுக்கின்றன.

சிங்கைநகர் இளவரசனாகிய சம்புமாறன், அரசர்களுக்குரிய கலைகள் பயின்று வருகின்றான். கல்யாணிபுரத்து இளவரசி பூவழகியின் உருவம் வரையப்பட்ட ஒவியம் ஒன்றைப் பார்த்து, அவளை நேரிற் காணாமலே அவள்மீது காதல் கொள்கிறான். அதனால் செம்பருத்தியனை ஒழித்துக்கட்டுவதில் அவன் பல சூழ்ச்சிகள் செய்வதும், அவனது தாய் அவற்றைத் தடுப்பதும் சுவைபட புனையப்பட்டுள்ளன.

ஆசிரியர், இயற்கை வருணனையை மிகவும் சுவைபட பல இடங்களிலே சுருக்கமும் அழகும் ஒருங்கேயமையப் புனைந்திருப்பதும் பாராட்டத்தக்கதாகும். கல்யாணிபுர நகர்வருணனை வருமாறு அமைகின்றது: “வான் மேகங்கள் ஊர்வலம் போவதுபோல் அழகாக அணிவகுத்துச் சென்றன. ஆகாய நீல நிறத்தில் கறுப்பு வெள்ளை நிற பிம்பங்கள் ஓடுவதுபோல் உற்றுப் பார்ப்போருக்குத் தெரிந்தது. அந்தி

சாயும் நேரம். சந்திரனும் சந்திக்குத் தெரியவாரம்பித்தான். இலேசாய் அடித்த காற்று உஷ்ணத்தை உணர்த்தியது. கல்யாணி நதி சீராக ஓடிக் கரைகளைத் தொட்டு வளப்படுத்தியது. மழை குறைந்ததால் நீரோட்டம் சுமாராக இருந்தது. நதிக்கரையில் நின்று பார்த்தால் வடக்கே பெருவெளிகளுக்கு அப்பால் கல்யாணிபுரம் கம்பீரமாகத் தோற்றமளிக்கும்...” இவ்வாறே இட வருணனைகள், நிகழ்ச்சி வருணனைகள், காதல், சோகம், மகிழ்ச்சி முதலான உணர்வுகளின் வர்ணனைகளும் சுருக்கமாக அமைந்து வாசகர்களைக் கதையோட்டத்தில் கருத்தூன்றச் செய்கின்றன.

செம்பருத்தியன் கல்யாணிபுரத்து முன்னைய அரசனின் மகன் என்பது மறைக்கப்பட்டிருந்த உண்மை. அதனைக் கல்யாணிபுர அரசனுக்கு ஓலை மூலம் நாகநம்பி அறிவிக்கும் கட்டம் கதை ஓட்டத்தில் விறுவிறுப்பைக் கொடுக்கின்றது. சிவவர்மன் இருவரது காதலை ஏற்று திருமணத்துக்கு உடன்படுவதோடு, தூதுவனாக வந்த செம்பருத்தியனைப் பாதுகாப்புடன் சிங்கைநகருக்கு அனுப்புகின்றான். காட்டுவழிப் பயணத்தின்போது நடைபெறும் சண்டைகளும், அதனைத் தொடரும் காதல் சந்திப்புகளும் கதாசிரியரால் மிகவும் அழகாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

சங்க இலக்கியக் காலத்தில் நடைபெற்ற வெட்சிப்போர் முறையை ஆசிரியர் அப்படியே கல்யாணிபுரத்தின் மீது சிங்களப் படைகள் நடத்திய போர்ச் சுரண்டுதலில் வர்ணித்துக் காட்டுகிறார்: “எதிரிகளால் நமது ஆநிரைகள் கவரப்பட்டுள்ளன. எல்லைக் கிராமங்கள் சூறையாடப்பட்டுள்ளன. வயல்களிலே நெற்குவியல்கள் தீவைக்கப்பட்டுள்ளன...” என்பதை அறிந்து வந்து, காவலர்கள் சிவவர்மனுக்கு அறிவித்தனர். பூவழகி படைத்தலைமை

தாங்கி போர்செய்து வெற்றி பெறுகிறாள். பூவழகி படையுடன் வந்து எதிரியை வெல்வது, செம்பருத்தியனும் படை நடத்தி எதிர்ப் படைகளை சங்காரம் செய்வது, இருவரது படைகளும் நேரில் சந்திப்பது முதலான செய்திகள் வாசிக்க மகிழ்வூட்டுகின்றன. இறுதியில் செம்பருத்தியனுக்கும் பூவழகிக்கும் திருமணம் நடைபெற்று மங்களமாகக் கதை நிறைவுபெறுகிறது.

இந்நாவலில், பண்டைக்காலம் முதலாக மன்னார்க் கடலில் நடைபெற்ற முத்துக்குளிப்பு, மேற்கு நாடுகளுடன் நடைபெற்ற வணிகம், முன்னீஸ்வரக் கோயிலின் மாண்பு, அக்கோயிலுக்குச் சோழ மன்னர் மானியம் வழங்கியமை முதலான செய்திகளும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. சோழ மன்னர்களும் சிங்கை நகர மன்னர்களும் நட்புடன் அரசாட்சி மேற்கொண்ட செய்திகளும் பேசப்படுகின்றன.

இந்நாவலைப் படித்து முடிக்கும்போது, நல்லதொரு வரலாற்று நாவல் படித்த திருப்தி ஏற்படுகிறது. ஈழ வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இந்நாவல் காலத்தின் தேவையாக அமைந்து ஒரு வரலாற்றுப் பதிவாக வெளிவந்துள்ளது. அவ்வகையில் ஆசிரியர் ஆர்.எம். கிருபாகரன் அவர்கள் மிகவும் பாராட்டுதலுக்கு உரியவராகின்றார். வரலாற்று நாவல்களில் பொதுவாக மிக நீண்ட வருணனைகள் இடம்பெறுவது வழக்கம். ஆனால் இந்நாவலில் ஆசிரியரின் பேனா அனைத்து நிகழ்வுகளையும் அளவுடன் வருணித்து நாவலுக்கு அழகு சேர்த்துச் செல்கிறது. ஆசிரியர் தனித்தமிழில் ஆர்வம் மிக்கவர் என்பதை அவரது மொழிநடை துலக்கமாகக் காட்டுகிறது. வரலாற்று நாவலாகவும், அரச சமூகத்துடன் உலாவும் கதாபாத்திரங்களாகவும் கதை நகர்வதால் மொழிநடையில் பேச்சுமொழி ஆதிக்கம்

பெறாதிருப்பதும் இதன் சிறப்புக்களில் ஒன்றாகும். பழமொழிகள், மரபுத்தொடர்கள், உவமைகள் என்பன வற்றுக்கு முக்கியத்துவம் அளிப்பது ஆக்க இலக்கியத்திற்கு மேலும் அழகையூட்டும். ஏற்கெனவே கனடாவில் மூன்று இலக்கிய ஆக்கங்களைப் படைத்த ஆசிரியர், இந்நாவல் மூலம் நிச்சயம் புலம்பெயர் இலக்கிய வரலாற்றில் தனக்கென ஓரிடத்தைப் பெற்றுள்ளார் என்பது மகிழ்வூட்டுகின்றது. ஈழத்தேசிய வரலாற்றுப் பின்னணி கொண்ட இந்நாவல் தமிழ் உணர்வாளர் ஒவ்வொருவரும் வாசிக்க வேண்டிய ஓர் அரிய படைப்பு இலக்கியமாகும்.

பேராசிரியர் இ. பாலசுந்தரம்

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்

கனடா வளாகம்,

ரொறன்ரோ, 07.06.2013

வாழ்த்துக் கவிதை

ஒருகையில் இருக்கும் நிதி
 ஓங்கி எறிந்துகொண்டே
 ஒருகையால் நேற்றெறிந்த
 ஒளிமணியைத் தேடுகின்ற
 குருடரெனத் தமிழினமே
 குன்றுவதால் தனக்கென்றோர்
 வரலாறே கிடையாத
 வரலாறு படைத்துளது!

இந்நிலையின் மாறுபட்டு
 இன்றை வரலாற்றை
 வன்னமுறக் கதைகளிலே
 வடிக்கும் கிரு பாகரனோ
 முந்தைத் தமிழீழ
 முடிமன்னர் வரலாற்றை
 எந்த அளவினிலோ
 இலக்கியமாய்ப் பதிந்துள்ளார்!

ஈழத்தில் தமிழாட்சி
 எதிரினத்தால் தளர்கையிலே
 சோழர் புகுந்தாண்ட
 சுடர்விற்கு முன்பாக,

களனியென இன்றான
 கல்யாண புரத்தரசோர்
 பழைய தமிழ் அரசு! அந்தப்
 பத்தாம்நூற் றாண்டு இணையாய்

எழிற்சிங்கை தலைநகராய்
 இலங்கத் தமிழாண்ட
 வளநாக நாட்டரசும்
 மாண்புற்ற செய்திகளை
 உட்பொதிந்து வரலாற்று
 ஓவியமாய் - நாவலொன்றாய்
 திட்ப நுட்பமாகத்
 தீட்டி வழங்கியுள்ளார்
 இணுவில்கலை, இலக்கியக்
 கழகத்தில் எழுந்தவருள்
 மணியான எழுத்தாளர்
 மாண்கிருபா கரன் அவர்கள்!

திட்டமிட்ட மண்கொள்ளை
 தின்னாமல் தமிழ்மண்ணைக்
 கட்டிக்காத் திடத்தமிழர்
 களன்றுழைக்க உந்துகின்ற
 காலத்தன் கடமையினைக்
 கச்சிதமாய் மேற்கொண்டு
 பாலியாற் றுத்துறையை,
 பழையதமிழ் ஊர்களினை,
 கண்டி, கோட்டை அரசுகளின்
 கைக்கூலி கொள்ளைகளை,
 சண்டித் தனங்களினைத்
 தகர்த்ததமிழ் வீரத்தை,

காதல் இனிமைகளைக்
கவர்ச்சியுறத் தந்துள்ள
மேதைமை கிருபாவில்
மேம்படவே வாழ்த்துகிறேன்!

பண்டிதர் ச.வே. பஞ்சாட்சரம்
அமைப்பாளர்
இணுவில் கலை, இலக்கியக் கழகம்
இலங்கை
10.07.2013

அணிந்துரை

சீரித்திர நாவல்கள் வாசிப்பது என்றால், தமிழ் வாசகப் பெருமக்களுக்கு எப்போதுமே ஒரு தனி ஆர்வம் - ஈடுபாடு உண்டு. அது, வேர்களினின்று எழுகிற விசேஷமான நறுமணங்களுக்கு ஒப்பானது எனலாம். மலர்கள் சருகானால் பெரும்பாலும் மணமிராது; மங்கி மறைந்துவிடும். ஆனால், வேர்களின் மணம் நீடித்திருக்கும். வெட்டிவேர், விளாமிச்சவேர் போன்றவை காயக்காய அதிக மணம் கமழும்.

சரித்திரம் என்பதுகூட ஒரு வகையில் சமுதாய விருட்சத்தின் வேர்கள்தாமே? விழுதுகள் எத்துணை விரிந்து பரவிக் கிடந்தாலும், வேர்களின் பெருமையும் முக்கியத்துவமும், தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தவை என்பது உண்மைதானே? மண்ணின் மணமும் அவ்வாறானதே!

அமரர் கல்வி எழுதிய 'பொன்னியின் செல்வன்' சரித்திர நவீனம் இன்றைக்கு முக்கால் நூற்றாண்டினைக் கடந்தும்கூடப் புது மெருகு குலையாமல், வாசக வரவேற்பினைப் பெற்றுத் திகழ்கிறது. கல்வி, சாண்டில்யன், கோவி. மணிசேகரன், அகிலன், நா. பார்த்தசாரதி, ஜெகசிற்பியன், விக்கிரமன் என ஒரு நீண்ட பட்டியல் உண்டு, வரலாற்று நாவல்கள் எழுதியோர் என்று. தமிழின் முதல் சரித்திர நாவலை எழுதிய பெருமை கல்கிக்கு முன்பே இலங்கையைச் சார்ந்த சரவண முத்துப்பிள்ளை என்பவருக்கு உண்டு என்பார்கள். அவர் 'மோகனாங்கி' என்ற சரித்திர நவீனத்தை எழுதியிருக்கிறார். அந்த வரிசையில் இன்று இணுவில் ஆர்.எம். கிருபாகரன் பெயரும்

சேர்க்கப்படுகிறது. 'கல்யாணிபுரத்துக் காவலன்' என்கிற இந்த வரலாற்று நவீனத்தை இணுவில் கிருபாகரன் மிகச் சிறப்பாக எழுதியிருக்கிறார். நேரிய நெடுஞ்சாலையில் விரைகின்ற அழகு ரதம் போன்று, இந்நவீனம் விறுவிறுப்புடன், சுவாரஸ்யமாக விரைகின்றது. எடுத்தால், ஒரே முச்சில் படித்து முடித்துவிடலாம். அத்தனை அருமை. படித்தபின் நமது சிந்தனையைத் தூண்டி, ஈழ மண்ணின் எத்தனையோ பிரதேசங்களில் மனத்தால் உலவவைக்கிறது இக்கதை.

இலங்கை என் கனவு பூமி. பேராசிரியர் கல்கியின் 'பொன்னியின் செல்வன்' நவீனம்தான் எனக்கு இலங்கையை - அனுராதபுரத்தை முதலில் அறிமுகம் செய்து வைத்தது. பிறகு டாக்டர் மு. வரதராசனார், வாஃசு கலாநிதி கி.வா. ஜகந்நாதன் போன்ற பெருமக்கள் எழுதிய இலங்கைப் பயண அனுபவ நூல்கள் அந்த நிலப்பரப்பினுள் என்னையும் மனத்தால் பயணிக்க வைத்தது எனலாம். திருகோணமலை, திருக்கேதீஸ்வரம், கண்டி, கதிர்காமம், சிவனொளிபாதமலை போன்ற இடங்கள் மீதான ஓர் ஈர்ப்பு, ஆன்மிக உணர்வு காரணமாக என்னுள் எப்போதும் உண்டு.

நான் மணியனின் 'இதயம் பேசுகிறது' வார இதழில் பணிபுரிந்தபோது அவர் 'இலங்கைப் பயணக்கதை' என ஒரு தொடர் எழுதினார். அது என்னை மிகவும் வசீகரித்தது. நான் 'நிலாமுற்றம்' என்று ஒரு வரலாற்றுத் தொடர்கதை எழுத எண்ணி, அதற்கான வரலாற்றுப் பின்னணியை அவரிடம் விவரித்தேன். அது, இலங்கை இளவரசன் மானவர்மனுக்கு இழந்த ஆட்சியை மீட்கப் பல்லவ மன்னன் நரசிம்மவர்மன் உதவிய கதை. கல்கி எழுதிய 'சிவகாமியின் சபதம்' நவீனத்தோடு தொடர்புடைய சம்பவங்கள். 'சிங்கள இளவரசன் மீண்டும் அரசரிமைபெற

ஒரு தமிழ் மன்னன் உதவிய இக்கதையை விரிவாக நீ எழுது. அதற்காக இலங்கையை நேரில் சென்று பார்த்து வா' என்று கூறிய மணியன் என் இலங்கைப் பயண ஏற்பாடுகளையும் செய்தார். அது, எண்பதுகளின் தொடக்க ஆண்டு. அப்போதைய அரசியல் சூழல்களால் என் இலங்கைப் பயணம் நிகழாது போயிற்று. ஆனால், அக்கதையை நான் நாற்பத்து மூன்று வாரங்கள் தொடராக எழுதினேன். ஓவியர் கோபுலு படங்கள் வரைந்தார். வாசக வரவேற்பும் அமோகமாக இருந்தது. அடுத்த ஒன்றிரண்டு ஆண்டுகளில் ஈழம் கொந்தளித்தது. தமிழ் மக்கள் பெரும் பாதிப்படைந்து, அலை அலையாய் ஓடிவந்து இந்தியத் தாயின் மடியில் வீழ்ந்தனர். அந்தப் பதற்ற வேளையில் நான் 'ஈழவேந்தன் சங்கிலி' என்கிற படைப்பினை எழுதினேன். (இந்நூலை மணிமேகலைப் பிரசுரம்தான் வெளியிட்டது.) இதையெல்லாம் விரிக்கிற பெருகும்.

மக்கள் இன்னலுறும்போது, மனம் பதறும் படைப்பாளன் தன் படைப்புகளின் வழியே பேசுகிறான். அது தீர்வாக இல்லாவிடினும், மன ஆறுதலையேனும் வழங்குகிறது என்பதே உண்மை. இணுவில் கிருபாகரனின் இப்படைப்பும் அவ்வாறே. இதில் வருகிற நாயகன், தான் இழந்த மண்ணை - ஆட்சி உரிமையை எப்படி அடைகிறான் என்பதை விவரிப்பதே கதை. முழுக் கதையும் விவரிப்பது முறையாக இராது. கல்யாணிபுரம் என்பது இன்றும் ஈழத்தில் உள்ள ஒரு நிலப்பரப்பின் பழைய பெயர். அதனுள் செம்பருத்தியன் ஒரு வணிகன் வேடத்தில் நுழைகிறான். அப்படி நுழையும்போதே அவனுடைய வீரசாகசங்கள் வெளிப்படுகின்றன.

நாகநாட்டுத் தளபதியான செம்பருத்தியன், ஓர் அரசியல் காரணமாகவே கல்யாணிபுரத்திற்குச் செல்கிறான்.

அங்கே இளவரசி பூவழகியின் காதலனாகவும் ஆகிறான். உண்மையில் அவன் யார்? கல்யாணிபுரத்து இளவரசியுடனான அவன் காதல் கைகூடுகிறதா, இல்லையா? என்பதையெல்லாம் சுவைபட விவரிக்கிறது.

சிவவர்மன், இளவரசி பூவழகி, நாகநம்பி, சிவநந்தினி, சம்புமாறன், தவசியார் என மிகச் சில பாத்திரங்களை மையமாக வைத்தே கதை விரைவதால், தொய்வே எழவில்லை. விறுவிறுப்பு கூடுகிறது. ஒரு சரித்திரக் காலத் திரைப்படம் காண்பது போன்று மகிழ்வளிக்கிறது. கோட்டை அரசும், கண்டி அரசும் எதிர்நிலைச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டாலும், பகைவர்களை இப்படைப்பு எங்கும் தூற்றுவதே இல்லை. ஒன்றிரண்டு இடங்களில் 'பகைவர் வேறு மொழி பேசினர்' என்றே குறிப்பிடுகிறார் இணுவில் கிருபாகரன். இது ஓர் உயரிய உத்தி. ஈழத்திலுள்ள ஓர் அரசுக்கும் அதன் அண்மைச் சிற்றரசுகளுக்கும் இடையேயுள்ள உரசல்கள் மற்றும் பூசல்களை நயத்தக்க நாகரிகத்துடன் - பகை உணர்வை விசிறிவிடாமல் - பண்புடன் எழுதப்பட்டுள்ள இந்நவீனம், ஈழத்தின் உயரிய இலக்கிய அந்தஸ்தினைப் பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை. சாகித்ய விருதுகள் அளித்துச் சிறப்பித்தலும் சாலப் பொருந்தும்.

- கௌதம நீலாம்பரன்

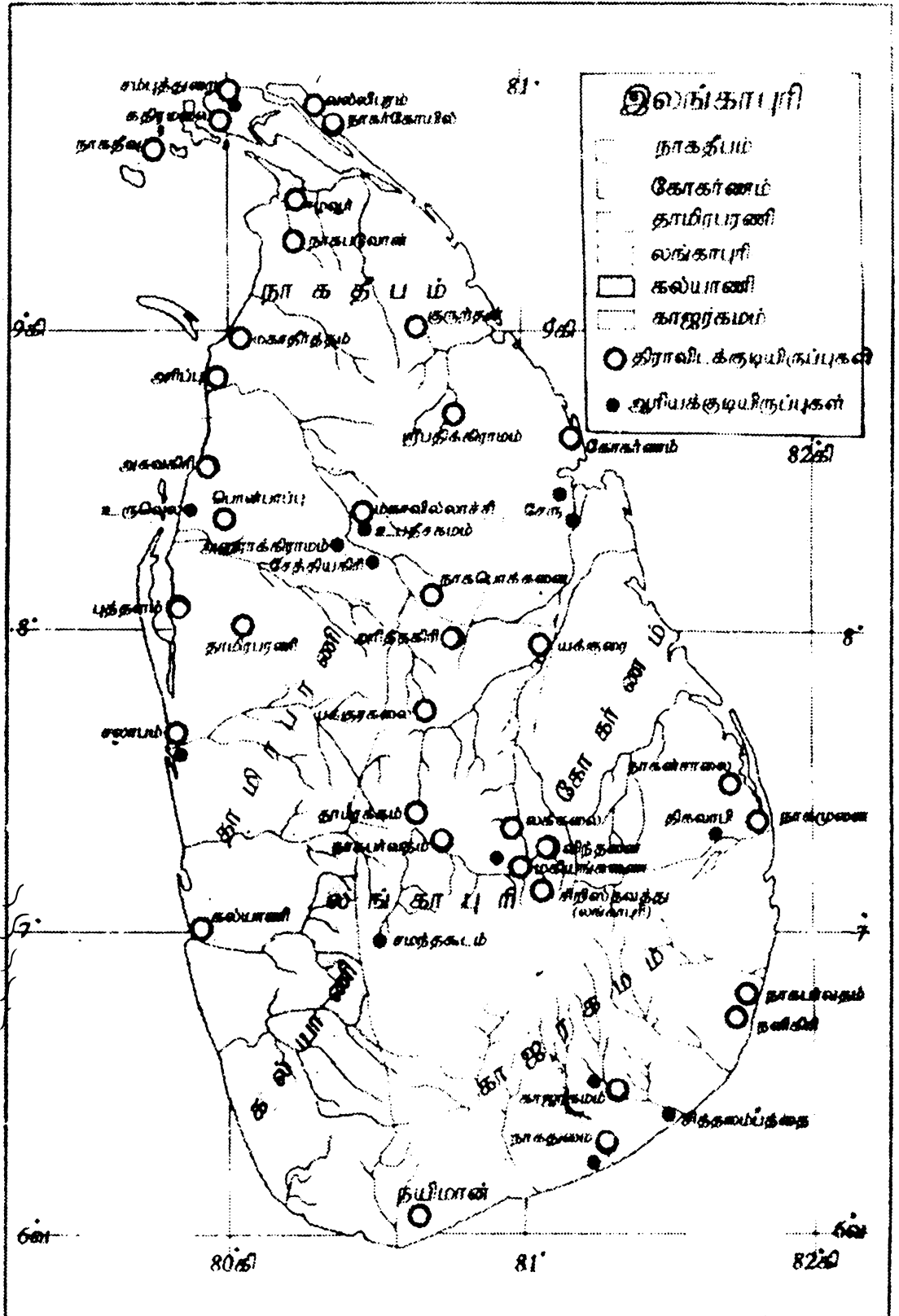
(P. கைலாசநாதன், M.A.)

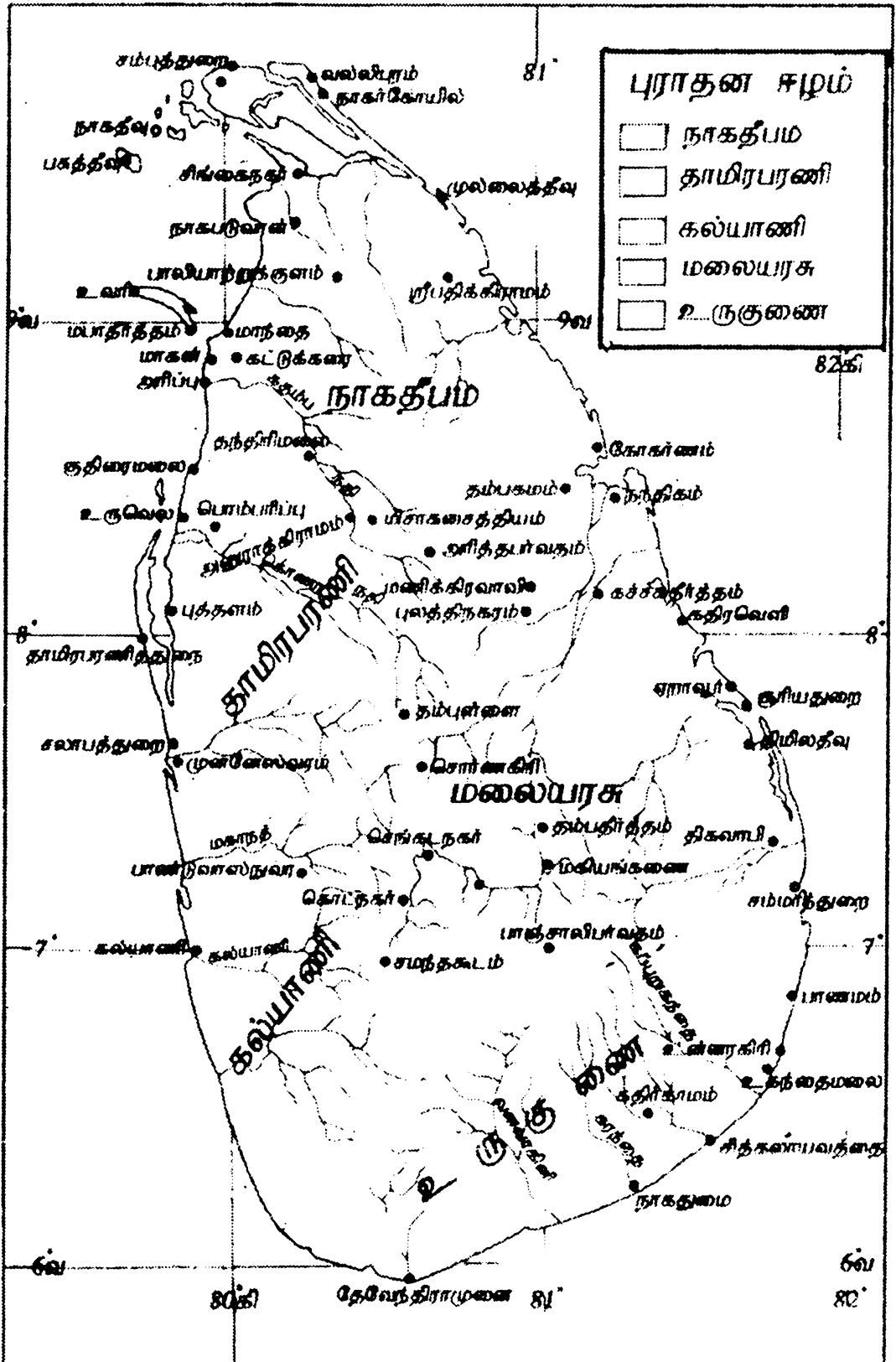
123-A, 4-D, சாய்சரோவர்,

100 அடி புறவழிச் சாலை,

வேளச்சேரி, சென்னை - 42.

செல் : 9444034080

கல்யாணிபுரத்துக் காவலன்

1

அந்தப் பகுதியெங்கும் வீசிய சோளகக் காற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு செம்பருத்தியனின் கறுப்புப் புரவி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அன்று முழுவதும் பயணித்ததில் புரவியும் களைத்து விட்டது. அவனும் களைத்துவிட்டான். கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை புல்வெளியே தெரிந்தது. ஒற்றையடிப் பாதையிலே ஓடிக்கொண்டிருந்த புரவி திடீரெனத் தனது ஓட்டத்தை நிறுத்தியது. களைத்தபடி அருகே நின்ற புல்லைத் தின்ன ஆரம்பித்தபோது செம்பருத்தியன் அதன் முதுகிலிருந்து கீழே குதித்தான். அதிகாலை முதல் இத்தனை காத தூரம் பயணம் செய்த புரவியை இளைப்பாற விட்ட செம்பருத்தியன் தானும் புல்தரையிலே சாய்ந்து படுத்திருந்தான்.

பயணம் மீண்டும் தொடர்ந்தது. அந்திப்பொழுது நெருங்கியது. இரவு தங்குவதற்கு ஏதாவது சத்திரம் தேட வேண்டுமே என நினைத்த செம்பருத்தியன் முதலில் ஏதாவது குடிமனை தென்படுகிறதா எனக் கூர்ந்து பார்த்தான். “அதோ தெரிகிறது...” எனத் தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டான். குடிமனைகள் உள்ள பகுதியில் புரவியை நிறுத்தியபோது சத்திரமும் அருகேயிருந்தது. சத்திரத்தில் தங்கியிருந்தபோது செம்பருத்தியனை யாரும் அடையாளம் கண்டு கொள்ளவில்லை. தன்னிடம்

பேசியவர்களிடம் “நான் ஒரு வணிகன்” என்றே சுருக்கமாகப் பதிலளித்தான். இருந்தும் சத்திரத்தில் அன்று தங்கியோர் அவனைச் சந்தேகத்துடனே நோக்கினார். ஒரு நாட்டின் இளவரசன் அல்லது தளபதி எப்படியிருப்பானோ அதேபோல் செம்பருத்தியன் காணப்பட்டான். என்னதான் கோல உடைகளை மாற்றி வணிகர்க்குரிய உடையணிந்து தலைப்பாகையிட்டாலும் அவனது கட்டுமஸ்தான உடல், அதற்கேற்பக் கைகளின் தசைகள், எடுப்பான வீரநடை மொத்தத்தில் அவனை ஒரு போர்வீரனாகவே காட்டி நின்றன. செம்பருத்தியன் இயல் பான அந்தச் சந்தேகங்களை அறியாதவனா? காதுவரை நீண்டிருந்த எடுப்பான மீசையைத் தடவிக் கொண்டிருந்தான். நான் யார் என்பதை இந்த ஊர்வாசிகள் அறிந்தால் ஊரை விட்டே ஓடிவிடுவார்கள். அரசனது பெயரைக் கேள்விப்படாவிட்டாலும் செம்பருத்தியன் என்ற பெயரை இந்தத் தீவில் கேள்விப்படாதவர்கள் யாருமே இருக்கமாட்டார்கள். இதை நினைத்துப் பெருமைப்பட்டான்.

காலையில் எழுந்து “கல்யாணிபுர மன்னரின் அரண்மனைக்குச் செல்லும் வழி எது என்று சொல்வீர்களா ஐயா” என்று சத்திரத்தில் செம்பருத்தியன் விசாரித்தபோது தான் அங்கிருந்தோரின் சந்தேகம் மேலும் வலுத்தது. “வணிகன் என்று தன்னைச் சொன்னவன் மன்னரின் அரண்மனைக்குச் செல்லும் வழி எது” என்கிறானே எனச் சத்திரத்திலுள்ளோர் வியந்தார்கள். இதையறியாதவன் போல் காட்டிக்கொண்ட செம்பருத்தியன் புரவியை ஓட்டிச் சென்றான்.

கல்யாணிபுரத்தின் எழில் கொஞ்சும் வனப்பும் இளம் காலைப்பொழுதின் மென்மையும் செம்பருத்தியனைத் தம்பால் இழுத்தன. இந்த அமைதியைக் கலைத்தபடி சற்றுத்

தூரத்தில் அழகுரல்கள் கேட்டன. செவிகளை நன்றாகத் தீட்டியபடி கேட்டான். “ஆமாம் அவை அரிவையரினதும் குழந்தைகளினதும் அவலக் குரல்கள்தான். ஏதோ விபரீதம் நடக்கிறது” என மனதுள் நினைத்தபடி புரவியை மேலும் தட்டிவிட்டான். குடிமனைப் பகுதிக்குள் இருந்து முகமுடியணிந்த சிலர் கையில் வாளுடன் வெளியே வந்தார்கள். அவர்களின் வாட்களிலிருந்து குருதி கொட்டியது.

“இவர்கள் கொள்ளையிட்டு விட்டு ஓடுகிறார்களோ” என்ற ஐயம் செம்பருத்தியனிடம் எழுவதற்குள் அந்தக் கொள்ளையர்கள் செம்பருத்தியனின் புரவியை வழிமறித்தார்கள். வாட்களைச் சுழற்றியபடி அவர்கள் நெருங்கி வந்தபோதுதான், தன்னை ஓர் வணிகன் என நினைத்துக் கொள்ளையிட வருகிறார்கள் என்று அனுமானித்துத் திடீரென்று தன் பொதிக்குள் வைத்திருந்த சுருள்வாளை செம்பருத்தியன் உருவினான். கலக்கமடைந்த கொள்ளையர்கள் வாட்களினால் வீசியபடி நெருங்கிய போது அவர்கள் செம்பருத்தியனின் சுருள் வாளுக்கிரை யானார்கள். அவர்களுள் ஒருவனின் வாளிலே அரச முத்திரையிடப்பட்டிருப்பதைக் கண்ணுற்றபோது செம்பருத்தியனின் மனதில் மின்னல் பொறி ஒன்று பறந்தது. “அவர்கள் கொள்ளையர்கள் மட்டுமல்ல...” என்று தெரிந்தது. செம்பருத்தியனின் மின்னல் வேகச் சுருள் வாள் வீச்சுக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாத ஏனையோர் நிராயுத பாணியானார்கள். அவர்களுள் அறுவரை மக்கள் உதவியுடன் கயிற்றால் கட்டி புரவியில் இழுத்தபடி அரண்மனை நோக்கிப் பயணித்தான். தூரத்தே இவ்வரிய காட்சியைப் பார்த்த குடிமக்கள் இரு கரம் கூப்பிச் செம்பருத்தியனை வணங்கினார்கள். கொள்ளையிட வந்தவர்கள் கட்டி இழுத்துச் செல்லப்படும் சேதி கேட்டுத்

தெருவே கூடிவிட்டது. சிறுவர்கள் கை கொட்டி நகைத்தார்கள். கொள்ளையர்கள் குனிந்த தலையோடு செல்லச் சிறு கற்கள், தடிகள் கொண்டு அவர்கள் மீது பொது மக்கள் எறிந்தார்கள்.

கொள்ளையரின் வாளில் காணப்பட்ட அரச முத்திரை கல்யாணிபுரத்திற்குரியதன்று. அடிக்கடி போர் தொடுக்க வந்து கல்யாணிபுரப் படைகளிடம் புறம்காட்டி ஓடிய தென்பகுதிச் சிற்றரசர்களின் படை ஆட்கள்தான் இவர்கள். இவர்களைத் தவிர இந்தத் தீவில் இப்படியான கோழைத்தனமான ஈனச் செயல்களை வேறு யாரும் செய்யார் என்பதைச் செம்பருத்தியன் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான். மன்னரின் அரண்மனையும் அண்மித்து விட்டது. செம்பருத்தியனின் மனம் இரு விதத்தில் களிபேருவகை கொண்டது. ஒன்று கல்யாணிபுர மன்னரைக் காணப்போகிறேன். முதன்முதலாக அரச வரவேற்பும் மரியாதையும் கிடைக்கப்போகின்றன. மற்றது, “உங்கள் எல்லைக்குள் வந்து கொள்ளையிட்ட எதிரிப்படைகளைக் கட்டியிழுத்து வந்திருக்கிறேன் மன்னரே” என்று எங்கள் நாட்டவரின் வீரப்பிரதாபத்தை கல்யாணிபுர மன்னரிடம் நிரூபித்ததாய் அமையப்போகிறது.

அரண்மனை நெருங்கியது காவலுக்கு இருந்த கோட்டையும் அரண்மனைக்கு நிகராகக் கம்பீரமாக அருகேயிருந்தது. கல்யாணிபுரக் கொடி காற்றிலே சட சடவென ஆடிக்கொண்டிருந்தது. இதைக் கண்ட செம்பருத்தியனுக்குத் தன்னை, “வருக வருக” என்று வரவேற்பது போலிருந்தது. அரண்மனைக் காவலர்களின் கேள்விகளுக்குப் பதிலளித்துவிட்டு உள்ளே செல்ல முற்பட்ட போது கல்யாணிபுர மன்னன் சிவவர்மனே தன் பரிவாரங்களுடன் நேரில் வந்து எதிர்கொண்டு வரவேற்றார்.

இதைச் சற்றும் எதிர்பார்த்திராத செம்பருத்தியன் திக்குமுக்காடிப் போய் நின்றான். மன்னன் சிவவர்மன், “தாங்கள் வேற்று நாட்டவராயிருந்தும் இம்மண்ணிலே கலகம் விளைவித்துக் கொள்ளையிட வந்த கயவர்களைக் கைது செய்து இழுத்து வந்திருக்கிறீர்கள். உங்கள் வாள் வலிமையையும் தோள் வலியையும் பற்றிக் குடிமக்கள் இப்பொழுதுதான் எடுத்தியம்பினர். தங்களைக் காண ஓடோடி வந்தோம். தங்கள் வரவு நல்வரவாகுக” என்று வாயார வரவேற்றார். அப்பொழுதுதான் தான் யார் என்று தெரியாமல் மன்னர் குழம்புகிறார் எனச் செம்பருத்தியனின் மனதிலே எண்ணம் உதித்தது. அதற்குள் அரண்மனைக்குள் வருமாறு மன்னர் அழைத்ததும் பரிவாரங்கள் முதலில் உள்ளே சென்றனர். மன்னரை இனியும் காக்க வைக்கக் கூடாது என எண்ணிவிட்டு, “அரசே யான் நாக நாட்டிலிருந்து வருகிறேன். என் பெயர் செம்பருத்தியன். நாற்படைகளின் பிரதம தளபதி. எமது மன்னரின் ஓலையோடு வந்திருக்கிறேன்” என்று செம்பருத்தியன், மன்னர் சிவவர்மனின் சிம்மாசனமருகே சென்று வணங்கி ஓலையைக் கையளித்துவிட்டுக் கை கட்டி நின்றான்.

“ஐயனே தாங்கள்தான் செம்பருத்தியனா?” என்று வியப்பால் விழித்த மன்னர் சிவவர்மன், “தன்னந்தனியாக வந்திருக்கிறீர்களே, உதவிக்கு எவரும் வரவில்லையா” எனத் தொடர்ந்தார். செம்பருத்தியனுக்கு மன்னரின் வியப்பு ஆச்சரியத்தையளிக்கவில்லை. “மன்னர் மன்னர் தங்களின் வியப்பை நானறிவேன். எனது விஜயத்தின்போது பரிவாரங்கள், பல்லக்கு, ஆரவாரம் என்று எதுவுமில்லாது வந்துசேர்ந்தது எல்லாம் எங்கள் மன்னர் நாகநம்பியின் ஏற்பாடுதான்” என்று சொல்லிவிட்டுச் செம்பருத்தியன் தன் இருக்கையில் கம்பீரமாக அமர்ந்தான்.

செம்பருத்தியனைத் தன் பார்வைகளால் அளந்த மன்னர் சிவவர்மன், “ஐயனே! தங்கள் விஜயம் பற்றி மன்னர் நாகநம்பி தூதுவன் ஒருவன் மூலம் ஓலையனுப்பியிருந்தார். தகவல் இரகசியமாக வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. அது மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. இவ்வளவு துரம் கொடிய விலங்குகள் வாழும் கானகத்தைக் கடந்து வந்திருக்கிறீர் செம்பருத்தியரே! உணவுக்கு என்ன செய்தீர்?” என் வினாத் தொடுத்தார். “மன்னரே வேறு என்ன? கொண்டு வந்த ஊனும் தேனும் நன்கு பசி போக்கின” என்ற செம்பருத்தியன் இலேசாகப் புன்னகைத்தான். சிவவர்மன் கையை அசைத்து “யாரங்கே” என்றதும் காவலர் இருவரும், பிரதானி ஒருவரும் எதிரே வந்தனர். காவலர்களை அனுப்பிவிட்டு பிரதானியைப் பார்த்து, ‘செம்பருத்தியரை முழு அரச மரியாதைகளுடன் அரண்மனையிலே தங்க ஏற்பாடு செய்யுங்கள்’ எனச் சிவவர்மன் கட்டளையிட்டார்.

கல்யாணிபுர அரண்மனையின் விருந்தினர் மாளிகையிலே உப்பரிகையில் அமர்ந்து யோகாசனப் பயிற்சியில் செம்பருத்தியன் ஈடுபட்டான். காலை வெயிலில் கண்கள் கூசின. மாளிகையை அடுத்து இருந்த நந்தவனத்திற்கு வந்த பூக்களின் நறுமணம் அவ்விடத்தை இரம்மியமாக்கி நின்றது. நேரம் போனதே தெரியாமல் பயிற்சியை நடத்தி முடித்துக்கொண்டு எழுந்து நின்ற போதுதான் எதிரே தெரிந்த அந்தப்புரத்து உப்பரிகையிலே யாரோ தன்னை வைத்த கண் வாங்காது பார்த்து நிற்பதைச் செம்பருத்தியன் கண்ணுற்றான். செம்பருத்தியனைப் பார்த்ததும் அந்தப்புரத்து உப்பரிகையிலே நின்றவர் வெட்கத்தால் நாணிச் சிவந்து அருகேயிருந்த தூணின் மறைவில் ஒளிந்துகொண்டாள். செம்பருத்தியன் இதை

விளையாட்டாக நினைத்து உப்பரிகையின் ஓரத்துக் கைப்பிடியிலே சாய்ந்துகொண்டு ஓய்யாரமாக நின்றான். அவனின் சந்தனமேனியின் வியர்வையிலே வெயில்பட, வாகுவான மேனி மேலும் பளபளத்தது. இதைக் கண்ட அந்தப்புர உப்பரிகையில் நின்றவள் தன் திருமுகத்தைக் காட்டிவிட்டு மீண்டும் திரைச்சீலையிலே மறைந்து கொண்டாள். தேவதை போல எழில் கொஞ்சம் அழகுடைய வனிதை ஒருத்திதான் அது எனச் செம்பருத்தியன் அனுமானித்தான். இவையெல்லாம் மின்னலடித்துவிட்டது போல் அவனின் உள்ளத்தில் இதமான பசுமை உணர்வைப் படரவிட்டன.

அன்று காலையிலே அரசவை கூடியபோது செம்பருத்தியனை மன்னர் சிவவர்மன் அரண்மனை வழக்கப்படி அழைத்து வந்தார். மங்கல வாத்தியங்கள், தாரை, தப்பட்டை, கொம்பு என முழங்கியபோது மண்டபமே அதிர்ந்தது. அவன் மன்னருடன் சமமாகக் கம்பீரமாய் நடந்து வர அரச சபையே எழுந்து நின்று மரியாதை செய்தது.

கட்டியம் கூறுவோரின் குரல் கணீரென ஒலித்தது. சபை கூடியபோது செம்பருத்தியன் கௌரவிக்கப்பட்டான். மன்னர் சிவவர்மன் எழுந்து நின்று, “கல்யாணிபுரத்திற்கு வருகை தந்திருக்கும் வீரச் செம்மலே செம்பருத்தியரே! உங்கள் வரவு நல்வரவாகட்டும். உங்கள் வரவால் எங்கள் நாடு பெருமையடைகிறது. கொள்ளையரைக் கட்டி வந்து ஒப்படைத்தமைக்கு மிக்க நன்றி. எங்கள் கல்யாணிபுர அரசின் மரியாதையையும் வரவேற்பையும் தாங்கள் மனமுவந்து ஏற்கவேண்டும்” என்று வரவேற்றபோது கரவொலியால் மண்டபமே அதிர்ந்தது. “மன்னர் சிவவர்மன் வாழ்க, நாகநாட்டுத் தளபதி செம்பருத்தியன்

வாழ்க” என்ற வாழ்த்தொலியும் சேர்ந்து முழங்கிற்று. செம்பருத்தியனின் உள்ளம் உவகையிலே மிதந்தது. நாகநாட்டு மன்னரின் அவையிலே கூட இவ்வளவு பெரிய கௌரவம் கிடைத்ததில்லை. பெரும்போர்களில் வெற்றியீட்டியும் கிடைக்காத புகழ் அயல்நாட்டு மன்னரவையில் கிடைத்தது அதிட்டமே என நினைத்துக் கொண்டு எழுந்து நின்றான். சபையின் ஆரவாரம் அடங்கிய வேளை, “கல்யாணிபுர அரசே உங்கள் நாட்டின் வரவேற்பையும் கௌரவத்தையும் நாக நாட்டின் சார்பிலே ஏற்றுக்கொள்வதில் பெருமையடைகிறேன்” எனச் செம்பருத்தியன் உரையாற்றிவிட்டு அமர்ந்தான்.

அப்போதுதான் கொள்ளையிலீடுபட்ட அறுவரையும் சங்கிலியிலிட்டுச் சபைக்கு இழுத்து வந்தனர் சபைக் காவலர்கள். அனுமதியின்றி நாட்டுக்குள் புகுந்து கொள்ளையிட்டார்கள் எனக் குற்றம் சாட்டப்பட்டபோது தங்களை மன்னிக்குமாறு அவர்கள் கொச்சைத் தமிழில் மன்றாடினார்கள். அமைச்சர் ஒருவர் எழுந்து, “கல்யாணிபுரத்தின் மீது அடிக்கடி படையெடுத்து வந்து புறமுதுகிட்டோடிய கண்டி, கோட்டை அரசுகள் கோழைத்தனமாகக் கொல்லைப் புறமுடாகப் படையினரை ஊடுருவ விட்டு இப்படியான ஈனத்தனமான செயலில் ஈடுபடுகின்றனர். பிடிபட்டுத் தண்டனை வழங்கும்போது உயிர்ப்பிச்சை கேட்டு மன்றாடுவது இந்தச் சிங்களம் பேசும் பேடிகளுக்கு வாடிக்கையாகிவிட்டது. உங்களுக்கு மன்னிப்பே இனிக் கிடைக்காது” எனக் கர்ச்சித்தார். மன்னர் சிவவர்மன் “இவர்களைச் சிறையிலடைத்துத் தீர விசாரியுங்கள்” என உத்தரவிட்டார்.

அதையடுத்துப் பிரதம அமைச்சர் எழுந்து “நாகநாட்டுப் பிரதம தளபதி செம்பருத்தியனை வரவேற்று இளவரசி

பூவழகியின் நாட்டிய விருந்து இடம்பெறுகிறது” என அறிவித்ததும் அருகேயிருந்த மேடையின் திரை விலகியது.

திடீரென இளவரசி பூவழகி மேடையில் தோன்றிப் பம்பரம் போல் சுழன்று சுழன்று அபிநயம் பிடித்து ஆடினாள். நட்டுவாங்க ஒலி முழங்க, பக்கவார்த்தியங்களின் இசை வெள்ளத்தில் நிரம்பி நடனம் கண் கொள்ளாக் காட்சியாகவிருந்தது. அரச சபையினர் கண் கொட்டாது பார்த்து இரசித்தனர். பூவழகியின் கண்கள் செம்பருத்தியனையே வட்டமிட்டன. முத்திரைகள் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு அர்த்தத்தைக் காட்டியபோது பார்வைகளாலும் புன்னகையாலும் செம்பருத்தியனைக் கட்டிப் போட்டாள். பூவழகியின் கடைக்கண் பார்வை வீச்சு செம்பருத்தியனின் சிந்தனையைச் சிதறடித்தது. இளமை கொழிக்கும் எழில்மிகு மேனியின் அங்க அசைவுகளில் மயங்கிய செம்பருத்தியன் தன் வாள் வீச்சை விட இவளின் கண் பார்வை வீச்சு வலிதென மனதார ஒத்துக்கொண்டான். எந்தப் பெரும் வீரரும் வனிதையரின் கண் வீச்சில் வீழ்வதில் ஆச்சரிய மில்லையென உணரத் தலைப்பட்டான்.

திரையிடப்பட்டதும் சபையோரின் கையொலி காதைப் பிளந்தது. செம்பருத்தியன் திடுக்குற்று மேடையைப் பார்த்தபோது நடனம் நின்று சில விநாடிகளாகிவிட்டன. இதுவரை கண்ணுக்குள் நின்று ஆடிச் சிந்தையை ஆட்டுவித்த அந்தத் தேவதை எங்கே? சே, இந்தத் தேவதை தந்த மயக்கத்தில் அவளின் பிம்பத்தையே தொலைத்துவிட்டேனே எனச் செம்பருத்தியன் அகத்தால் அழுதான்.

அத்துடன் சபை கலைய அனைவரும், வெளியேறிய வேளை மன்னருடன் செம்பருத்தியன் விருந்தினர்

மாளிகைக்கு நடந்து வந்தான். அப்போது பின்னால் சலங்கையொலி கேட்டுச் செம்பருத்தியன் திரும்பினான். பூவழகி தன் தோழியருடன் மன்னரை நோக்கி வேகமாய் நடந்து வந்தாள். தலையில் முக்காடிட்டு அவள் நடந்த அழகு அவளை ஒரு நாட்டியக்காரியாகவே காட்டியது.

“அரசே தங்கள் கூட நிற்கும் நாகநாட்டுத் தளபதியார் நடனத்தை நன்கு இரசித்திருப்பார் போலிருக்கிறதே. வைத்த கண் வாங்காமல் அவர் இரசித்த அழகே தனியழகு. அப்பா நாட்டியம் எப்படியிருந்து எனக் கேட்டுச் சொல்வீர்களா?” என்றபடி பூவழகி மன்னர் அருகே வந்து நின்றாள். மன்னர் சிவவர்மனோ செம்பருத்தியனைப் பார்க்க, அவனோ தர்மசங்கடத்தில் வேறு பக்கம் பார்த்தபடி நின்றான். “என்ன செம்பருத்தியரே நாட்டியம் எப்படியிருந்தது? இளவரசி, அதை அறிய விரும்புகிறாள்” என்று மன்னரின் குரல் கேட்டுச் செம்பருத்தியன் தன்னைச் சுதாகரித்துவிட்டு இளவரசியைப் பார்த்தான்.

அந்தப் பார்வையில் ஆயிரம் அர்த்தங்கள் பொதிந்திருக்க வேண்டும். அதுவரை அருகே வந்தும் தன் முகத்தைப் பார்க்காத செம்பருத்தியனின் பார்வையின் வீச்சு விசாலமாயிருந்திருக்க வேண்டும். வெட்கத்தால் முகம் குங்குமமாகி, கண்களிலே கலவரம் தோன்ற, வாயோ மௌனித்துவிட, குனிந்த தலையுடன் தரையிலே காலால் பூவழகி கோலமிட்டாள். தடுமாறிய செம்பருத்தியன் “அற்புதமாயிருந்தது, இதுபோன்ற நடனத்தை எங்குமே நான் பார்த்ததில்லை. எனது பாராட்டுகள் தங்களைச் சேரட்டும்” என்றான். “பாராட்டுக்கு நன்றியைத் தெரிவியுங்கள் அப்பா” என்று சொல்லிவிட்டு விருட்டென அவள் சிட்டுக்குருவி போல் விரைந்து சென்றாள். பூவழகி செல்வதைக் கடைக்கண்ணால் செம்பருத்தியன் பார்க்கத்

தவறவில்லை. இக்காட்சியை, கூட நடந்து வந்த மன்னர் சிவவர்மனும் காணத் தவறவில்லை.

விருந்தினர் மாளிகையில் செம்பருத்தியன் கொண்டு வந்த நாகநாட்டு மன்னர் நாகநம்பியின் ஓலை பற்றி இரகசிய ஆலோசனையில் சிவவர்மன் ஈடுபட்டார். பிரதம அமைச்சரைத் தவிர வேறு எவரையும் அங்கு அனுமதிக்காது காவலர்களும் வெளியேற்றப்பட்டனர். கல்யாணிபுர அரசுக்கும் நாக நாட்டிற்கும் இடையில் நட்புரிமை என்பது சந்ததி சந்ததியாகவே பேணப்பட்டு வருகிறது. இருந்தும் பண்டமாற்று, சில வாணிப விடயங்கள் அபிவிருத்தியின்றியேயுள்ளன. கல்யாணிபுர அரசுக்குட்பட்ட சிலாபத்தில் முத்துக்குளிக்கவும், மாந்தைத் துறை முகத்தைப் பயன்படுத்தவும் மன்னர் நாகநம்பி அனுமதி கேட்டிருந்தார். இதற்குப் பிரதியுபகாரமாக அறுபது கொம்பன் யானைகளும், ஆயிரம் மரக்கால் நெல்லும், ஐந்நூறு கூடை உப்பும் ஆண்டுதோறும் தருவதாய் உறுதிமொழி வழங்கியிருந்தார். மன்னர் சிவவர்மன் மகிழ்வுடன் இதை ஏற்றுக்கொண்டு தங்கள் இரு அரசுகளுக்கும் ஏதேனும் ஆபத்து ஏற்படும் சமயத்திலே பரஸ்பரம் படையுதவி புரிவது பற்றிப் பேசினார். “எமது மன்னரும் அதையே விரும்புகிறார். உங்கள் சித்தமும் அதுவாயிருப்பதால் நாமும் பரஸ்பர படையுதவிக்குச் சித்தமாயிருக்கிறோம் மன்னரே” எனச் செம்பருத்தியன் பதிலுரைத்தான். நீண்ட நேரமாக முக்கிய கரிசினைகள் பற்றிப் பேசிக்கொண்டதில் நேரம் போனதே தெரியவில்லை. மன்னர் சிவவர்மன் எழுந்து, “இன்னும் பல நாட்கள் இங்குத் தங்கியிருந்து எங்கள் அரசு உபசாரங்களை ஏற்று அனுபவித்து ஏகுமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுச் செம்பருத்தியனிடமிருந்து விடை பெற்றார்.

இரவு படுக்கையில் செம்பருத்தியன் புரண்டு புரண்டு படுத்தான். தூக்கம் தூரத்தே நின்றுவிட்டது. ஆனால், இளவரசி பூவழகியின் புன்னகை பூத்த பூப்போன்ற முகமோ கண்ணுக்குள் நீக்கமற நின்றது. கண்ணைத் திறந்தாலும் மூடினாலும் அவளே வருகிறாள். பிம்பமாய் வியாபித்து நிற்கிறாள். “கல்யாணிபுரத்தில் நின்ற சில நாட்களுள் இரு இளம் கட்டழகிகள் என் மனதில் ஒரு நெருடலைத் தந்திருக்கிறார்களே” என மனதிற்குள் நினைத்தபடி செம்பருத்தியன் தூங்கிவிட்டான்.

மறுநாள் மன்னர் சிவவர்மனின் அழைப்பை ஏற்று அவரின் குலதெய்வமான முன்னேஸ்வரம் முன்னை நாதரை வழிபடச் செம்பருத்தியன் சென்றான். கோயிலின் எழில்மிகு தோற்றமும் மூர்த்தியின் கீர்த்தியும் செம்பருத்தியனைக் கவர்ந்திருந்தன. மன்னருடன் இளவரசி பூவழகியும் வந்திருந்தாள். தன் அருகே வந்த பூவழகியைச் செம்பருத்தியனால் நேரே பார்க்க முடியாமல் போனது. ஆனால் பூவழகி கடைக்கண்ணால் செம்பருத்தியனை அடிக்கடி சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் பார்க்கத் தவறவில்லை. செம்பருத்தியன் அருகே மன்னருடன் வந்த போது நாணித் தலைகுனிந்தாள்.

கோயிலின் உள்ளே சென்று வழிபடும்போது பூவழகி, “எங்கள் குலதெய்வமே முன்னை நாதா, என் முன்னே நிற்கும் இந்தக் கட்டழகன் என் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து விட்டார். அவரின் சிந்தையிலும் என்னை இருக்க வைத்து, எங்களைச் சேர்த்து வைக்க நீதான் அருள்புரிய வேண்டும்” என மனமுருகி வேண்டிக்கொண்டாள்.

2

இயக்கச்சிப் பிரதேசத்தில் வீசிய காற்று அப்பகுதியில் நிற்போர்க்கு உப்பளத்தில் நிற்பது போன்ற எண்ணத்தை உண்டுபண்ணியது. காற்றிலே கனமும் ஈரமும் கலந்தேயிருந்தன. ஆனையிரவுக் கடல்நீரேரியின் ஒரு பகுதி கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை உப்பளமாகவே தெரிந்தது. காக்கைகளும் கடல் நாரைகளும் இடையிடையே பறந்து இரை தேடின. ஆங்காங்கே உப்பளத்தில் வேலை செய்வோர்கள் நடமாடினார்கள். விளைந்த உப்பு பாண்டிய நாட்டிற்கு ஏற்றுமதி செய்வதற்காகத் தயாராயிருந்தது.

நாகநாட்டுத் தலைநகராம் சிங்கை நகரிலுள்ள வணிகத் தலைவரின் மேற்பார்வையில் அயல்நாட்டு வாணிபம் பேணப்பட்டது. சிங்கை நகருக்குச் செல்லும் வீதி நடமாட்டம் மிக்கதாயிருந்தது. பொருட்களை ஏற்றிய வண்டிகள், ஒற்றை மாட்டு வண்டிகள், பாதசாரிகள் என ஆங்காங்கே செல்வதைக் காணக் கூடியதாயிருந்தது. காலை வேளையது, வீதியை அண்டிய வயல்களில் உழவர்கள் கருமமே கண்ணாயிருந்தார்கள்.

அவ்வழியே பல்லக்கில் பயணித்த மகாராணி சிவ நந்தினி இயற்கையழகை இரசித்தபடி ஆழ்ந்த யோசனையில் மூழ்கியிருந்தார். கணவர் நாகநம்பியிடம் நீண்ட பல நாட்களாக அடிக்கடி நினைவுபடுத்திய விடயம் ஒன்று மனதை ஆட்டிவைக்கிறது. கணவரிடம் ஒவ்வொரு தடவையும் சொல்லும்போது, “ஏன் அவசரப்படுகிறாய்” என்று சொல்லி வாயை அடைத்துவிடுகிறார். இந்தத் தடவை நாகநம்பிரான் கோவிலில் பொங்கலிட்டுவிட்டு

வந்ததும் கணவருடன் கலந்து பேசி ஒரு முடிவுக்கு வந்தேயாக வேண்டும் என மகாராணியாரின் மனம் உறுதி பூண்டது.

மகாராணி சிவநந்தினியின் பல்லக்கும் பரிவாரங்களும் சிங்கை நகர் அரண்மனையையடைய மாலையாகிவிட்டது. கடந்த சில நாட்களாக வெறிச்சோடிக் கிடந்த அந்தப்புரம் களை கட்டியது. மகாராணியாரின் வரவால் அரண்மனையும் சுறுசுறுப்பாய் இயங்கியது.

மன்னரும் மகாராணியும் சந்தித்தபோது நீண்ட நேரமாய்ப் பல விடயங்கள் பற்றிப் பேசினார்கள். “நாதா செம்பருத்தியனின் விடயமாய் முன்பு நாம் பேசியவை முடிவு செய்யப்படவில்லை. என் அக்கறையையும் கவலையையும் பலமுறை தங்களுக்கு எடுத்துரைத்தும் தாங்கள் அதைக் காதில் கூட வாங்கவில்லையே. இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு அதை இழுத்தடிப்பது நாதா?...” என்றவாறு மகாராணி தன் பீடிகையை ஆரம்பித்தார்.

“தேவி! உனக்குத் தெரியாததா? இவ்விடயத்தில் நாமாக எதையும் இழுத்தடிக்கவோ காலத்தைக் கடத்தவோ இல்லை. மாறாக காலம் கனியும்போது அது தானாகவே நடக்கட்டும் என்று இருக்கிறேன். அவ்வளவு தான்...” என்றவாறு மன்னர் நாகநம்பி தன் உள்ளக்கிடக்கையை வெளிப்படுத்தினார். மகாராணி சிவநந்தினி மௌனம் காக்க அது மன்னரை வியப்புக்குள்ளாக்கியிருக்கவேண்டும். மகாராணியின் முகத்தை நன்றாக உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, “தேவி! என்ன என் மீது கோபமா” என்றார் மன்னர் மெதுவாக. இல்லை என்பதற்கு அடையாளமாய்த் தலையையாட்டிய மகாராணி மீண்டும் மௌனித்திருந்தார். மன்னர் நாகநம்பி மீண்டும் “அப்படியாயின் தேவி, எனக்கு

ஒரு யோசனை தோன்றுகிறது. இவ்விடயத்தில் நம் மதியுரைஞர் தவசியாரிடம் ஆலோசனை கேட்போம், அதன்படி செய்வோம். இதெப்படி?” என்று உற்சாகமாகக் கேட்டார். இதைச் செவியுற்ற மகாராணியார், “சரி, அப்படியே ஆகட்டும் நாதா. காலையில் தவசியாரின் ஆசிரமத்திற்குச் செல்ல ஏற்பாடுகள் செய்கிறேன்” எனப் புன்முறுவல் பூத்த முகத்தோடு சொன்னார். மகாராணியின் உற்சாகத்தைக் கண்ணுற்ற மன்னரின் அகம் மகிழ்ந்திருந்தது.

தவசியாரின் ஆச்சிரமம் சுறுசுறுப்பாக இருந்தது. காலை வேளை என்பதால் சீடர்கள் தியானத்தில் இருந்தார்கள். மன்னரும் மகாராணியும் ஆச்சிரமத்திற்கு வருகை புரிந்ததை அறிந்ததும் தவசியார் ஓடோடி வந்தார். “வணக்கம் மன்னரே, மகாராணியாரே, தங்கள் வரவு நல்வரவாகட்டும். ஏதோ முக்கிய விடயம் போலிருக்கவேண்டும். காலை யிலேயே வந்திருக்கிறீர்கள். சொல்லியனுப்பியிருந்தால் நாளை அரண்மனைக்கு வந்திருப்பேனே...” என்று வாயார வரவேற்ற தவசியார் உட்காரும்படி உள்ளே அழைத்தார். “தங்களின் வருகை உவகையளித்து ஆச்சிரமத்திற்குப் பெருமையளிக்கிறது மன்னா” என்ற தவசியார் மன்னரின் அருகே அமர்ந்தார். மன்னர் நாகநம்பி கைகூப்பி, “இந்தப் புனித ஆச்சிரமத்திற்கு நாம் வருகை புரிவது எங்கள் பாக்கியமே. தாங்கள் வழங்கும் அருளாசியால் நமது நாக நாட்டு அரசும் குடிமக்களும் செழிப்புற வழி பிறக்கிறது. தாங்கள் வளர்த்த செம்பருத்தியன் இன்று நம் நாட்டின் பிரதம படைத்தளபதி மட்டுமல்ல. அவரின் புகழும் வீரமும் பாரெல்லாம் வியந்து பேசப்படுவது நம்மெல்லோர்க்கும் பெருமையல்லவா? அந்தச் செம்பருத்தியரின் எதிர்காலம் பற்றித் தங்களுடன் கலந்து ஆலோசிக்கவே வந்துள்ளோம்” எனப் பணிவாகச் சொன்னார். தவசியாரின் முகத்திலே ஆனந்தம் பரவ, தன் வெண்தாடியை நீவிவிட்டுச் சற்றுச்

சிந்தித்தார். மன்னரையும் மகாராணி சிவநந்தினியையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார். அவரின் மௌனம் மன்னரையும் மகாராணியையும் அச்சத்துக்குள்ளாக்கியது. தங்களின் திட்டத்திற்குத் தவசியார் ஏதும் முட்டுக்கட்டை போட்டு விடுவாரோ என மன்னரும் மகாராணியாரும் பயந்தே விட்டனர்.

மௌனத்தைக் கலைத்த தவசியார், “மன்னா! என்னானக்கணக்கிற்கு அவன் தன் மூதாதையர் இழந்த அரசை மீட்டுக் காந்தர்வ மணமுடித்து அரசனாவான் எனத் தோன்றியது. எதுவும் அந்தப் பரம்பொருளின் சித்தமே. அதனால் விதிப்படி நடக்கட்டுமே என இருக்கிறேன்” என்று உறுதி தொனிக்கச் சொல்லிவிட்டு மன்னரையும் மகாராணியாரையும் கடைக்கண்ணால் பார்த்தார். அப்போது மன்னரும், மகாராணியும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மன்னர் நாக நம்பி தவசியாரைப் பார்த்து, “தங்கள் அகக்கண்ணில் தெரிந்ததைக் கேள்வியுற்றதும் மனதுக்கு ஒரு நிம்மதி பிறந்துள்ளது. இத்தனை திறமை இருந்தும் பிரதம படைத்தளபதியாக மட்டுமே மிளிர்கிறார். நமக்குச் சமமாகச் சரியாசனத்தில் செம்பருத்தியன் அமர்ந்தால் மட்டும் போதுமா? அவருக்குரிய அரியாசனம் வாள்வலி மூலம் பெறவேண்டுமல்லவா. இதுவே எங்கள் நெடு நாளைய அவா. ஐயா தாங்களும் இதைப் புரிந்துணர்ந்திருப்பீர்கள் என நம்புகிறோம்” எனத் தன் உள்ளக் கிடக்கையை வெளியிட்டார். “மன்னா, அனைத்தையும் அறிவோம். காலம் கனியும்போது விதிப்படி எல்லாம் செவ்வனே நடக்கும் எனத் தவசியார் நிதானமாகச் சொல்லிவிட்டெழுந்தார். இதைக் கண்ணுற்ற மன்னர் நாகநம்பியும் மகாராணி சிவநந்தினியும் எழுந்து வணங்கி

நின்றனர். “ஐயா தங்கள் சித்தப்படி அனைத்தும் செவ்வனே சிவனருளால் நடக்கும். நாங்கள் சென்று வருகிறோம். தாங்கள் விடை தரவேண்டும்...” என நாகநம்பி வேண்ட தவசியார் இரு கைகளாலும் இருவரையும் ஆசீர்வதித்து விடை கொடுத்தனுப்பி வைத்தார்.

அரண்மனைக்கு வந்துசேரும் வரை மன்னரும் மகாராணியும் எதுவும் பேசவில்லை. அந்தப்புரத்தினுள் வந்த போது மன்னர் நாகநம்பி, “தேவி நாம் புறப்பட்டபோது மனதில் இருந்த பாரம் நீங்கிவிட்டதல்லவா...” என்று பீடிகை போட்டார். சிவநந்தினி புன்னகைத்தபடி, “உண்மைதான் நாதா” என்று பதிலளித்தார். “மதியுரைஞர் என்றால் இப்படியல்லவோ இருக்கவேண்டும் அதிகம் பேசமாட்டார், வேண்டிய விடயத்தை மட்டும் எடுத்து அதற்குரிய யோதிய ஆலோசனைகளை வழங்கியிருக்கிறார் நமது தவசியார்” என மன்னர் தவசியாரைப் புகழ்ந்தார். “அரசே நாம் முன்பு நினைத்தபடி பாண்டியமன்னரின் பெறா மகளைச் செம்பருத்தியனுக்குத் திருமணம் செய்ய விருந்தோம். செம்பருத்தியன் காந்தர்வமணம் புரிவாரெனத் தவசியாரே திருவாய் மலர்ந்தருளிவிட்டார். அவரின் எதிர்காலம் பற்றிக் கவலைப்படவேண்டியதில்லையல்லவா?” என மகாராணி சிவநந்தினி மன்னரின் அருகே அமர்ந்தபடி கேட்டார். “ஆம் தேவி உண்மைதான். ஆனால் மற்றொரு விடயம்தான்...” என மன்னர் இழுத்தார். “அதென்ன அரசே அது...” என மகாராணி திடீரெனத் திருப்பிக் கேட்டார்.

“தவசியார் சொன்னதை நன்றாக உற்றுக் கேட்டாயா? தன் மூதாதையர் இழந்த அரசை மீட்டுச் செம்பருத்தியன் முடி சூடுவாராம். நம் நாட்டின் தென்கோடியிலே கல்யாணிபுரத்தின் எல்லையையொட்டிய ஒரு சில கிராமங்கள் செம்பருத்தியனின் மூதாதையரிடமிருந்து

எதிரிகள் கைப்பற்றியவையே. அவற்றை நாம் எதிரி யிடமிருந்து கைப்பற்றியிருக்கிறோம்” என மன்னர் நாகநம்பி விளக்கிக்கொண்டிருந்தார். “மன்னா! அதுதான் சிற்றரசர்கள் நமக்குக் கப்பம் கட்டிக்கொண்டு அவற்றை ஆட்சிபுரிகிறார்களே. இதிலென்ன வந்துவிடப் போகிறது...” என மகாராணியார் சாதாரணமாகக் கேட்டார். “தேவி என்ன இது? குதர்க்கமா?” என மன்னர் சினமுற்றார். “தேவி, செம்பருத்தியன் தன் மூதாதையரின் மண்ணை மீட்கும் பொழுது நம் நாட்டில் உள்ள அந்தக் கிராமங்களையும் மீட்க வேண்டி வரும். அப்பொழுது நமது அரசுக்கும் செம்பருத்தியனுக்கும் பிணக்கு வந்துவிடுமோ என அஞ்ச வேண்டியிருக்கிறது” என்று சொல்லிப் பெருமூச்சொன்றை விட்டார். கணவரின் மனமறிந்த மகாராணி சிவநந்தினி மௌனமானார்.

மன்னர், நாகநம்பி சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு, “கல்யாணிபுரத்தையாண்ட மன்னர்களின் எஞ்சியுள்ள ஒரேயொரு வாரிசுதான் செம்பருத்தியன் என்ற இரகசியம். எதிரிகளுக்குத் தெரிந்தால் நிச்சயம் அவருக்கு உயிராபத்து ஏற்படும். அதனால் அது இரகசியமாகவே இருக்கட்டும். எந்தக் காலத்திலும் பரகசியமாகாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்” என்றார்.

மகாராணி சிவநந்தினி, “அரசே! தான் யார் என்பதை யறியாத செம்பருத்தியனை நினைக்கப் பாவமாக விருக்கிற தல்லவா? தவசியார் கூட உன்னைத் தத்தெடுத்துத்தான் வளர்த்தேன் என்று செம்பருத்தியனிடம் சொல்லியிருக்கிறார். தவிர அவரின் மூதாதையினர் யார்? அவர்கள் எதிரிகளால்தான் கொல்லப்பட்டார்கள் என்ற உண்மையும் செம்பருத்தியனுக்குத் தெரியாதுதானே” என்று தன் ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

“தேவி அந்த உண்மை தெரிந்தால் கூட அவர் திடீரென உணர்ச்சி வசப்படக் கூடியவரல்ல. அந்தளவுக்கு மனம் பக்குவமானவர் என்பதை அறிவேன்” என மன்னரும் செம்பருத்தியனுக்குப் புகழாரம் சூட்டினார். அந்தி சாயும் பொழுதில் மன்னரும் ஓய்வடையச் சென்றார்.

அன்றைய இனிய காலைப்பொழுது பனிமூட்டத்துடன் விடிந்தது. தலை நகராம் சிங்கை நகர் சுறுசுறுப்பாகக் காணப்பட்டது. அன்று அரச சபை கூடும் நாள்.

மந்திரிகள் பிரதானிகள், சேனைத் தலைவர்கள் குறுநில மன்னர்கள் என எண்ணிலடங்காதோரின் வருகையால் அரண்மனைச் சுற்றாடலில் குதிரை வண்டிகளும், பல்லக்குகளும் அதிகமாகக் காணப்பட்டன. வழமைக்கு மாறாகக் காவலும் பலப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. அரச சபையிலே எல்லோரும் மன்னரின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தார்கள் அரச சபை வழக்கப்படி மன்னரின் வருகையை அறிவிக்க வெளிக்கோட்டையிலிருந்து கொம்பு ஊதப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து பேரிகைகள் முழங்கின. மன்னர் நாகநம்பி இராஜநடையோடு அரசசபைக்குள் கம்பீரமாக வந்துகொண்டிருந்தார். கட்டியங் கூறுவோரின் குரல் முதலிலே ஒலித்தது. “இராசாதிராசர், இராச கம்பீர வீரஞ்சேர் நாகநாட்டு மாமன்னர் நாக நம்பி வருகிறார் வருகிறார் வருகிறார்” என்ற ஒலியால் அரச சபையே அதிர்ந்தது. எல்லோரும் எழுந்து மரியாதை செய்து தலைவணங்கி வழிபட மன்னர் நாகநம்பி சபை நடுவே கம்பீரமாகச் சென்று சிங்காசனத் திலமர்ந்தார்.

முதலமைச்சர் எழுந்து நாட்டு நிலவரங்களை முதலில் எடுத்துரைத்தார். பின்பு புலவர்கள் இருவர் மன்னரின் புகழ்

பாடிப் பொற்கிழி பெற்றனர். நாட்டு நிலவரங்கள் பற்றிய ஆலோசனை இடம்பெற்றபோது சில பிரதானிகள் தங்கள் பகுதிக் குடிமக்கள் படும் கஷ்டங்களை அவையிலே எடுத்துரைத்தார்கள். செழியாவில், மூங்குவில், மண்ணியாறு, பொம்பரிப்புப் பகுதிகளிலே பயிர்கள் காட்டு யானைகளால் சேதப்படுத்தப்பட்டதாகவும், குடிமக்கள் கொல்லப்பட்டதாகவும் முறையிட்டார்கள். குறைகளை விசாரித்த அமைச்சர் அந்த யானைகளைப் பிடிக்குமாறு உத்தரவிட்டார். மண்ணித்தலைப் பிரதேசப் பிரதானி எழுந்து தங்கள் பகுதியிலே மழையின்றிப் பயிர்கள் கருகி விட்டதால் வரி அளவிட முடியவில்லை என அவைக்கு அறிவித்தார்.

அப்போது அரச சபைக்குச் சோழநாட்டுப் பிரதிநிதியான செயம்கொண்ட வில்லவராயர் வருகை புரிந்தார். மன்னர் நாகநம்பி வணங்கிவிட்டு சோழச் சக்கரவர்த்தி அனுப்பிய ஓலையை அவரிடம் ஒப்புவித்தார். நாகநாட்டுக்குட்பட்ட திருக்கேதீஸ்வரக் கோயிலுக்கு நிதியும் ஐந்நூறு வேலி நிலமும் தானமளிப்பதாய்ப் பட்டயம் எழுதியிருந்தது. மன்னர் மகிழ்ச்சியுடன் “ஐயா செயங்கொண்ட வில்வராயரே! சோழச் சக்கரவர்த்தியின் தாராள சிந்தைக்கு எங்கள் நன்றியைத் தெரிவியுங்கள். இந்த இறைதானங்களை உரிய கோயிலுக்கு அனுப்பத்தக்க ஏற்பாடுகள் செய்யப்படும்” என்றார். “சோழப் பேரரசின் நட்புக்கு அடையாளமாக இதைத் தங்களிடம் கையளிக்குமாறு சக்கரவர்த்தியவர்களின் அன்புக் கட்டளை” என்று சொல்லிவிட்டு நவரத்தினங்களினால் ஆன ஆபரணம் ஒன்றைப் பட்டுத் துணியால் சுற்றியபடி மன்னரிடம் செயங்கொண்ட வில்வராயர் கையளித்தார். மன்னர் நன்றிப் பெருக்கோடு அதைப் பெற்றுக்கொண்டார்.

சோழப் பிரதிநிதி அருகேயிருந்த நாக நாட்டு அமைச்சரின் காதருகே குனிந்து “இளவரசர் எங்கே?” என வினவினார். “இளவரசர் போர்க்கலை பயின்றுவிட்டுத் தற்போது யோகக் கலை பயில ஆசிரமம் ஒன்றில் வாசம் செய்கிறார்” என அமைச்சர் சோழப் பிரதிநிதிக்கு மட்டும் கேட்கும் குரலில் பதிலுரைத்தார். மதியவேளை தாண்டியதும் அன்றைய அவை கலைந்தது.

அந்தி சாயும் வேளையது. அரண்மனை நந்தவனத்தில் மன்னரும், மகாராணியும் சேடிப் பெண்கள் சகிதம் காற்று வாங்கிக்கொண்டிருந்தனர். மலர்களின் சுகந்தமும், சோலை வனப்பும் மனங்களுக்கு இதம் தந்தது. அங்கு வீசிய தென்றல் உடலிலே படும்போது புதியதொரு சுகம் தெரிந்தது. மனதும் உடலும் ஒரே சுகத்திலே ஊறித்திளைப்பதில் மன்னரின் ஆன்மா புது உத்வேகம் கண்டிருந்தது. நாக நாட்டின் நாடித்துடிப்பைப் பற்றியே எப்போதும் சிந்தை வசப்படும் மன்னர் நாகநம்பி. மகாராணி சிவநந்தினியுடன் நந்தவனத்திற்கு வந்து நீண்ட பல நாட்களாகிறது. பல விடயங்களை மனம் விட்டுப் பேசிக்கொண்டே காலாற நடந்து சென்றனர். இதைக் குறிப்பால் உணர்ந்த சேடிப் பெண்கள் ஒதுங்கிக் கொண்டனர்.

இருவரும் நந்தவனத்தை விட்டு வெளியே வந்தபோது அங்கு காத்திருந்த சேவகன் “அரசே! நமது பிரதம தளபதி செம்பருத்தியர், கல்யாணிபுரத்தைப் பாதுகாப்பாகச் சென்றடைந்துவிட்டாராம். மன்னர் சிவவர்மனின் அரசு விருந்தாளியாக அங்கே சில நாட்கள் தங்கிவிட்டு நாடு திரும்புவாராம்” எனக் கல்யாணிபுரத்திலிருந்து வந்த தூதுவன் சொல்லியிருக்கிறான் என்று கூறி வணங்கி நின்றான். “மிக்க மகிழ்ச்சி” என்றுரைத்த மன்னர் சேவகனை அனுப்பிவிட்டு அரண்மனைக்குத் திரும்பினார்.

செம்பருத்தியன் கல்யாணிபுரத்திற்குப் புறப்பட்ட நாளிலிருந்து சேதி எதுவும் வராததால் நாகநம்பி சற்று மனச்சஞ்சலத்துக்குட்பட்டார். எனினும், வெளிக் காட்டா மலே சமாளித்துவிட்டார். இம்முறை விஜயமானது செம்பருத்தியன் தன்னந்தனியே புறப்பட்டதால் கல்யாணி புரத்தை அடைந்த சேதி வரும் வரை நாகநம்பி பட்ட மன அவஸ்தை அவருக்குத்தான் தெரியும்.

அன்று காலையில் அந்தப்புரத்தில் மகாராணியிடம் ஓர் படைவீரன் வந்து “மகாராணியாரே! இந்த அபலைப் பெண்ணுக்கு ஆதரவளியுங்கள். ஏதாவது குற்றேவல் வேலை கொடுத்தால் கூட செய்து பிழைத்துக்கொள்வாள், கருணை காட்டுங்கள் தாயே....” என வேண்டி நின்றான். படை வீரனின் பின்னால் நடுத்தர வயதுடைய ஒரு பெண் கை கூப்பியபடி பணிந்து நின்றாள். மகாராணி சிவ நந்தினி அப்படை வீரனைப் போகும்படி கையசைத்தார். அபலைப் பெண்ணை விசாரித்தபோது “கணவனால் கைவிடப் பட்டவள், திக்கற்றவள், ஏதாவது வேலை கொடுத்தால் பிழைத்துக்கொள்வேன் மகாராணியாரே” எனக் கெஞ்சினாள்.

அந்தப்புரக் காவல் முதலியாரிடம் அபலைப் பெண்ணை அனுப்பியபோது துருவித் துருவி விசாரித்து விட்டு மாட்டுத் தொழுவத்தில் வேலை செய்யும்படி முதலியார் பணித்தார். “வேலை கிடைத்ததே பெரிய காரியம்” என மனதுக்குள் நினைத்துக்கொண்ட சித்திராங்கனி என்ற அந்த அபலைப் பெண் அன்றே தன் கடமையை ஆரம்பித்தாள். அந்தப்புரக் காவல் முதலியார் அந்தப்புர வாயிற் காப்போரை அழைத்துச் சித்திராங்கனியைக் காட்டி அவர்களின் காதுகளில் இரகசியமாக ஏதோ ஒதினான். வாயிற்காப்போரும் பலமாகத் தலையாட்டிவிட்டுக் கடமையில் ஈடுபட்டனர்.

நாளாவட்டத்தில் சித்திராங்கனி மாட்டுத் தொழுவத்தில் வேலை செய்யும் அனைவரினதும் அன்பைப் பெற்றாள். அப்படியே அந்தப்புரத்து ஊழியர்கள் அனைவருடனும் நன்கு பழக ஆரம்பித்தாள். வேலையில் சேர்ந்தபோது கிழிந்த சேலையுடன் நகை ஏதுமின்றி வந்தவள் இப்போது நகையும் நட்டும் அணிந்து தினம் ஒரு நிறத்தில் சேலையுடன் வேலைக்குச் சென்றாள். மகாராணியின் ஏவல் பெண்களோ, சேடிப் பெண்களோ அணியாததையெல்லாம் அணிந்து வந்து எல்லோரையும் ஆச்சரியப்படுத்தினாள்.

அரண்மனை வட்டாரத்தில் ஊழியம் செய்யும் பெண்கள் பொறாமைப்படுமளவுக்குத் தன்னைக் கவர்ச்சியாகச் சீவிச் சிங்காரித்தபடி வேலை செய்து சித்திராங்கனி காலத்தை ஓட்டிவந்தாள்.

இவளின் கவர்ச்சியிலும், கண் ஜாடைப் பேச்சிலும் துடுக்குத் தனத்திலும், மெய்மறந்து ஈடுபட்ட வாயிற் காப்போர், மெய்க்காவலர், படை வீரர்கள் பலர். எங்கும் சித்திராங்கனியைப் பற்றியே பேசினார்கள். மகாராணி சிவ நந்தினியின் தோழியர் சித்திராங்கனியைப் பற்றிப் பேச்செடுத்தபோது, “யாரது” என்றே மகாராணியார் கேட்டார். தோழியர் நினைவுபடுத்தவே, “ஓ, அந்தப் பெண்ணா?” என்றாராம்.

3

நீக்கநாட்டிலிருந்து கல்யாணிபுரத்திற்கு வந்தபோது புது இடம், அறிமுகமில்லாத முகங்கள், எப்படிச் சமாளிப்பது எனச் சஞ்சலத்திலிருந்த செம்பருத்தியனை, மன்னர் சிவ

வர்மனின் இராச மரியாதையும் விருந்தினர் சிவவர்மனின் இராச மரியாதையும் விருந்தோம்பலும் திக்குமுக்காட வைத்தன. இங்குத் தங்கியிருக்கும் வரை பூவழகியையும் பார்க்கமுடியும். அதன் பின் நாடு திரும்பினால்...” எனச் செம்பருத்தியன் நினைத்தபோது மனம் சோர்ந்தது. பூவழகியுடன் ஒருசில வார்த்தைகளாவது பேசிவிட வேண்டும் என மனம் துடியாய்த் துடித்தது. சாதாரண மானவன் என்றால் எங்கும் போகலாம் வரலாம். யாரும் பார்க்க மாட்டார்கள். நானோ நாக நாட்டின் ஏகப் பிரதிநிதியாய் வந்து மன்னரின் விருந்தாளியாகத் தங்கும் போது எல்லோரும் என்னையே உற்று நோக்குகிறார்கள். பூவழகி எப்போதும் தோழியருடனும் சேடிப் பெண்களுடனுமே வருகிறாள். இருவரும் தனிமையில் சந்தித்தால்தான் அவளின் முகத்தையாவது அருகே நின்று பார்க்க முடியும். அதற்கெல்லாம் சந்தர்ப்பம் கிட்டுமா? அல்லது கிட்டாதாயின் வெட்டென மற என்று மறந்து விட வேண்டியதுதானா? எனச் செம்பருத்தியனின் சிந்தனைப் பறவைகள் நாலாபுறத்திலும் கீச்சிடாமல் சிறகடித்தன.

பூவழகி அந்தப்புரத்தின் சயன அறையிலே மஞ்சத்தில் துயில்கொள்ளப் படாத பாடுபட்டாள். நித்திரை வராமல் புரண்டு புரண்டு படுத்தாள். மயில் இறகு மஞ்சம் முட்படுக்கையாக மேனியில் குத்தாமல் குத்தியது. சயன அறையின் சுவர் விளக்கு மங்கலாக எரிந்துகொண்டிருந்தது. விழியை மூடித்திறந்து பார்க்கப் பார்க்க எங்கும் செம்பருத்தியனின் கட்டழகான கம்பீரத் தோற்றமே தென்பட்டது. தூக்கமற்ற இரவுகளைக் கழித்தபின் பகல் பொழுதுகளில் அவள் சோர்வாகக் காணப்பட்டாள். தன் தோழியரை அழைத்து “விருந்தினர் மாளிகையில் தங்கியுள்ள செம்பருத்தியன் நன்கு உபசரிக்கப்படுகிறாரா?

கடுகளவேனும் குறையேதுமின்றி அவர் உபசரிக்கப்பட வேண்டுமல்லவா?” என விசாரித்துப் பூவழகி மகிழ்ந்தாள்.

விருந்தினர் மாளிகையின் உபசாரப் பணிப்பெண்ணை அழைத்திருந்தாள். இரகசியமாக அவளின் கையில் சில பொற்காசுகளைத் திணித்துவிட்டுக் குனிந்து காதுக்குள் ஏதோ சொன்னாள். பணிப்பெண்ணும் பூவழகியை வணங்கிவிட்டுச் சென்றுவிட்டாள். இரவானதும் அரண்மனை வட்டாரத்தில் எங்கும் விளக்குகள் வழமை போல் ஏற்றப்பட்டன. நடைபாதைகள், நடமாட்டமற்ற பகுதிகளில் தீவர்த்திகளும், கட்டடத்தினுள் அகல் விளக்குகளும் சிறிய, பெரிய அளவில் எங்கும் காணப்பட்டன. இர்வுக்குரிய அமைதி எங்கும் வியாபித்திருந்தது.

விருந்தினர் மாளிகையின் கதவுகளைத் திறந்தபடி ஒரு பெண் கையில் உணவுத் தட்டோடு நுழைந்தாள். தலைக்கு முக்காடிட்டு முகத்தையும் கறுப்புத் துணியால் மூடி மறைத்தபடி அந்தப் பெண் செம்பருத்தியன் தங்கியுள்ள அறைக் கதவைத் தட்டினாள். “யாரது...” என்று அறையிலிருந்து செம்பருத்தியனின் குரல் ஒலித்தது. அழுது படைக்க வந்துள்ளேன் பிரபு...” என்று அந்தப் பெண்குரல் தயக்கத்துடன் ஒலிக்க “உள்ளே வருக பெண்ணே” எனப் பதில் வந்தது. உள்ளே வந்த பெண் தட்டை மேசையில் வைத்துவிட்டுத் திரும்பியபோது செம்பருத்தியன் ஆச்சரியத்துடன், “நீ புதிதாய் வந்த பணிப் பெண்ணா?” எனக் கேட்டான். அந்தப் பெண்ணும், “ஆமாம் என்பதுபோல் தலையை ஆட்டினாள். செம்பருத்தியனுக்கு அழுது படைத்தபடி அந்தப் பெண் அவனையே வைத்த கண் வாங்காது பார்த்தாள். அமுதை உண்டபடி, செம்பருத்தியன் அவளைக் கடைக்கண்ணால் கண்டு விட்டான். ஏதோ தர்ம சங்கடத்தில் அவள் நிற்பதைச்

செம்பருத்தியன் உணர்ந்தான். இருந்தும் அவள் தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு “பிரபோ! தங்களைச் சந்தித்துப் பேச நமது இளவரசி ஆவலுடன் இருக்கிறார். நாளை நண்பகல் கடற்கரை ஓரத்திலுள்ள மணல் மேட்டில் இரகசியமாகச் சந்திக்க வருமாறு தங்களை வேண்டுகிறார்...” என்று ஈனக்குரலில் கூறி முடித்தாள்.

திகைத்துப்போன செம்பருத்தியன் எழுந்து, “பெண்ணே யார் நீ? உண்மையைச் சொல்...” என்று இரைந்தான். நடுநடுங்கிய அந்தப் பெண், “பிரபோ... புதிதாய்ப் பணிவிடை செய்ய வந்தவள் நான். இளவரசியார் இந்தச் செய்தியைத் தங்களிடம்...” என இழுத்தாள். மீண்டும் அவளை உற்றுப் பார்த்த செம்பருத்தியன் அருகில் சென்று “ஏய் பெண்ணே! நீ முகத்தை ஏன் மறைத்திருக்கிறாய்” என்று கண்ணில் கோபம் கொப்பளிக்கக் கேட்டான். அவள் இனியும் இதை மறைத்துப் பயனில்லை என எண்ணியவளாய் முகத்திரையை விலக்கியபடி நாணித் தலை குனிந்தாள். அப்போது முக்காடும் தானாக நழுவித் தோளிலே விழுந்தது.

திடுக்குற்றுச் சற்று விலகிய செம்பருத்தியன், “இளவரசி பூவழகியா தாங்கள், இதென்ன பணிப்பெண் வேடத்தில்...” எனக் கேட்டான். வியப்பால் விரிந்த அவனின் விழிகள் மூடாமல் அவளையே பார்த்தபடியிருந்தது. போட்ட வேடம் கலைந்தது ஒரு புறமும், செம்பருத்தியனிடமே மாட்டுப்பட்டது ஒரு புறமும் ஏதுவாக வந்த வெட்கத்தால் தலைகுனிந்து பூவழகி நின்றாள். இதுவரை தனக்கு அழுது படைத்தது இளவரசியே என்றும், நாளை தனியே சந்திக்க அழைத்தாள் என்றும் அறிந்தபோது செய்வதறியாது செம்பருத்தியன் கைபிசைந்து நின்றான்.

இரவு நேரத்தில் நாமிருவர் அதுவும் தனியறையில் நிற்பதை யாரும் இனம் கண்டுகொண்டால் 'நிலைமை' விபரீதமாகிவிடும் என்று செம்பருத்தியனின் மனதில் எண்ணம் ஒன்று மின்னலெனத் தோன்றியது. திடீரெனத் தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு "இளவரசியாரே! தாங்கள் வந்த பணிப்பெண் வேடத்திலேயே இங்கிருந்து செல்வது நன்று..." எனச் செம்பருத்தியன் சொன்னதும் பூவழகி தன் வேடத்தை இட்டாள். "சென்று வருகிறேன் பிரபு..." என்று சொல்லிவிட்டு சட்டென வெளியே செல்ல முயன்றாள். கையசைத்த செம்பருத்தியன் தாங்கள் பெருமுயற்சியில் வேடமிட்டு வந்ததை மன்னர் அறிந்தால் ஆபத்தல்லவா?" எனக் கேள்விக்கணை தொடுத்தான்.

பூவழகியின் பாதங்கள் தரையில் கோலமிட, முகம் குங்குமத்தை நகைக்கும் நிறத்தில் சிவந்திருந்தது. ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்த பூவழகிக்கு வார்த்தைகள் வரவில்லை. என்ன பேசுவது எனத் தடுமாற்றத்தால் நாக்குளறியது.

இடைமறித்த செம்பருத்தியன், "இளவரசி இந்தச் சேதியை யாரும் சேடிப்பெண்கள் மூலம் அனுப்பியிருக்க லாமே. தாங்கள் இவ்வளவு தூரம் பயணித்து இத்தனை வேடம் தாங்கியது எதற்காக?" என்று மீண்டும் வினவினான். பூவழகி குரலைச் சரிப்படுத்திவிட்டு. "தங்கள் திருமுகத்தைக் காணும் ஏக்கமும் தங்களுக்கு அழுது படைக்கும் பாக்கியம் கிடைக்காதா என்ற நப்பாசையும் தான் வேறொன்றும் இல்லை" என்று சொல்லி முடித்தாள். "வேடம் கலைந்தபின் தாங்கள் இப்போதுதான் வாய் திறந்து பேசியிருக்கிறீர்கள். முத்தான வார்த்தைகள், சத்தாயிருந்தது இளவரசியாரே" என்று சொல்லி, கலகலவெனச் சிரித்துவிட்டு நிமிர்ந்தான். அவனின் நெடிய கம்பீரத் தோற்ற உடம்பிலிருந்து பெருமூச்சொன்று வந்தது. புஜத்தின் தசைகள், தோள்கள்

ஒரு தடவை ஏறி இறங்கின. பூவழகி அந்த அழகைப் பார்த்து மெய்ம்மறந்து இரசித்தாள். மனம் பேருவகை கொண்டது. அறைக்குள் இருவரும் நிற்கும் ஒவ்வொரு விநாடியும் பொறியின் வாயிலில் நிற்பது போன்ற மனோ நிலையிலே செம்பருத்தியன் இருந்தான். ஆனால் பூவழகிக்கோ அறைக்குள் வரும் வரை ஒருவித பயமும் படபடப்பும் இருந்து, அறைக்குள் செம்பருத்தியனைக் கண்டதும் பேச நா எழவில்லையே தவிர பயம் அகன்றிருந்தது. வேடமிட்டிருக்கிறேன் என்ற துணிவில் அறையை விட்டுச் சீக்கிரம் வெளியேற வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழவில்லை.

இளவரசியாரே வலிய வந்து சந்திக்கத் துணிந்தது செம்பருத்தியனுக்கு அதிர்ச்சியையும் விந்தையையும் ஏற்படுத்தியிருந்தது. ஒருவித பீதியையும் மனதின் அடிப்பாகத்தில் கிளறிவிட்டது. எப்படி இளவரசியாரை வெளியேற வைப்பது? எதைச் சொல்லிப் புரியவைப்பது? எனப் பல வகையில் மனக்கிலேசமுற்றான். இளவரசி பூவழகிக்கோ செம்பருத்தியனின் உதட்டிலிருந்து உதிர்ந்து வரும் வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் காதிலே தேனாயினித்தது. கடைக்கண்ணால் இடையிடையே செம்பருத்தியனைப் பார்த்தாள். செம்பருத்தியனின் கண்களும் பூவழகியின் கண்களும் நேருக்கு நேர் சந்தித்த போது நாணம் அவளை ஆட்கொண்டது. தன்னையறியாமல் தலையைத் தாழ்த்தி நிலம் நோக்கினாள்.

பூவழகியின் இக்கட்டான நிலையைப் புரிந்துகொண்ட செம்பருத்தியன், “இளவரசியாரே தாங்கள் வேண்டிக் கொண்டபடி நாளை நண்பகல் வேளை கடற்கரை மணல்மேட்டில் தங்களைச் சந்திக்கிறேன்... பத்திரமாகப் போய் வாருங்கள்...” என்றான். பூவழகியோ சற்று அருகே

துணிவுடன் வந்து, “பிரபோ! விடயம் மிக்க இரகசியமாயிருக்கட்டும்...” என்றுவிட்டுப் புன்னகை ஒன்றை உதிர்த்தபடி கதவடியே வரவும், கதவைத் திறந்தபடி வாயிற்காப்போன் நுழையவும் சரியாகவிருந்தது. திடீரெனத் தன்னைச் சுதாகரித்த பூவழகி அழுது படைத்த தட்டை ஏந்தியபடி வணங்கிவிட்டு அறையிலிருந்து வெளியேறினாள். உள் நுழைந்த வாயிற் காப்போன் வணங்கி விட்டு கதவுக்கு வெளியே நின்றான். செம்பருத்தியனுக்கு அப்போதுதான் நிம்மதிப் பெருமூச்சு வந்தது. தனது இருக்கையிலே ஆயாசமாய் அமர்ந்துகொண்டான்.

நள்ளிரவு நேரம் செம்பருத்தியன் படாத பாடுபட்டு நித்திரை செய்ய முயற்சித்தான். நாளை இளவரசி பூவழகியைத் தனிமையில் சந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது. என்ன கேட்பாரோ? அதுவும் எப்படிச் சந்திப்பது? அதுவும் இரகசியமாய் வருவதென்பது இலேசானதா? அரண்மனை வட்டாரத்தில் இவ்விடயம் கசிந்தால் விளைவுகள் விபரீதமாயிருக்கும். அரசு விருந்தாளியாக வந்து சிறைக் கைதியானவர்கள் கதை நினைவுக்கு வர உடல் விறைத்தது போலிருந்தது. கை விலங்கும் கொலைக்களமும் கண்முன்னே தெரிந்தன. பேசாமல் நாளைக்குப் போகா விட்டாலும் கூடப் பரவாயில்லை, தலை தப்பினால் போதும் போலிருந்தது.

இளவரசி பூவழகியின் மனதிலே காதல் துளிர் விட்டிருக்கிறது. அதைச் சொல்லாமல் சொல்வது போல் தனியே சந்திக்க அழைக்கிறார். இல்லாவிட்டால் பணிப் பெண் வேடமிட்டுச் சந்திக்க வருவாரா? இவ்வளவுக்குத் துணிச்சலுள்ள ஒருத்தியின் உள்ளத்தில் நான் கொலு வீற்றிருக்கிறேனா? என்னையே நம்ப முடியவில்லையே! இது என் மேல் உள்ள கவர்ச்சியா, காதலா அல்லது எனது

நாக நாட்டின் மீதுள்ள அபிமானமா? கரணம் தப்பினால் மரணம் என்பது போல இந்த விடயம் வெற்றியாகினால் பரவாயில்லை. தவறினால் நாக நாட்டின் மானம் போய் விடும். இங்கே கல்யாணிபுரத்தில் மட்டுமல்ல நாக நாட்டிலும் பிரதம படைத்தளபதி செம்பருத்தியன் என்றதும் வணங்குபவர்கள் காறி உமிழ்வார். எம்மன்னர் நாக நம்பிக்கும் அபகீர்த்தி ஏற்பட்டுவிடும். கல்யாணிபுரத்தில் எனக்கு ஏற்படும் அவமானம் மன்னர் நாகநம்பியையே அவமதிப்பது போலாகிவிடும் பேசாமல் தனிமையில் இளவரசியைச் சந்திப்பு என்பதை நிறுத்திவிட்டுக் காலம் கனியும் வேளையில் பெண் கேட்டுப் பார்க்கலாம். இப்படிச் காற்றாடி போல அதிகாலை வேளையிலும் செம்பருத்தியனின் மனம் சுழன்றுகொண்டிருந்தது.

அந்தப்புரத்தில் அதே வேளையில் காதல் தீயிலே இன்னோர் இளநெஞ்சம் புழுவாய்த் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. இளவரசி பூவழகி நித்திரையின்றிப் புரண்டு புரண்டு படுக்கையிலே துவண்டாள். விடிந்ததும் என் மனம் கவர்ந்த கட்டழகர் செம்பருத்தியனைச் சந்திக்கும்படி இரகசியமாய் அழைத்துவிட்டேனே. தப்பித் தவறி அவர் வராவிட்டால் என் மேல் பிரியம் இல்லை என்றாகிவிடுமா? சே இன்று பணிப்பெண் வேடமிட்டு எவ்வளவோ சிரமத்தின் மத்தியில் சென்றுகூட அவரும் அதிகம் பேசவில்லை. ஏன் நானும்தான் பேசவில்லை. நான் அவரைப் பார்த்ததும் மட்டற்ற மகிழ்வில் என்ன பேசுவதென்று புரியாமல் பேசா மடந்தையாகினேன். நான் பணிப்பெண் வேடத்தில் வந்திருக்கிறேன் என்ற இன்ப அதிர்ச்சியில் பல போர்க்களங்கள் கண்டு கீர்த்திகள் பலவற்றைத் தனதாக்கிய வீராதி வீரர்களின் பிரதம படைத்தளபதியார் செம்பருத்தியரே வாயடைத்து வாளாவிருந்துவிட்டாரே. நான் இளவரசியானாலும்

பெண்தானே. அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்பவற்றால் ஆட்பட்டுப் பேச வந்ததை மறந்து கை பிசைந்து நின்றிருந்தேனே. என் மடமையை என்னவென்று சொல்வது. நாளை தனியே சந்திக்கப் போகும்போதும் இப்படி கைபிசைந்து நிற்பேனாகில் அவரின் உள்ளத்தில் நான் இருக்கிறேனா என அறிய முடியாமல் போய்விடும். வெறும் விழிகளால் மட்டும் காதல் கணைகள் செலுத்திவிட முடியுமா? பார்க்கும் பார்வையில் பாவையரின் உள்ளக் கிடக்கையிலே ஒளிந்திருக்கும் காதல் வெளிப்படும் என இலக்கியங்கள் சொல்லியிருக்கின்றன. வார்த்தைகள் வராமல் இது எப்படிச் சாத்தியம்? என்னைப் போல் காதலில் விழுந்த கன்னியர்களுக்குத்தான் அதன் தாக்கம், ஏக்கம் எப்படி எனப் புரியும்.

தனியே சந்தித்தாலும் அந்தரங்கமாய்ப் பேசுவோம் எனத் துணிந்தபோதும் நாவசைய மறுத்ததற்கு நானே காரணமா? இல்லவேயில்லை. பூவையரின் உள்ளம் பூப்போல மெல்லியது தானே. நான் மட்டும் விதிவிலக்கா? பெண்தானே! வந்த துணிவு வழியிலே போய்விடாதா என்ன? நாளை அதற்கு இடம் கொடாமல் நானே முதலில் பேச ஆரம்பித்துவிட்டால் மீதியை அவர் தொடர்வார். முன்னேஸ்வரத்தானே உன்னையே நம்பியிருக்கிறேன், நாளை அவர் எப்படியும் சந்திக்க வரவேண்டும். என் மனதில் உள்ளதை அவரிடம் எடுத்துரைக்க வேண்டும். அவரும் அதை ஏற்றுக்கொண்டு காந்தர்வ மணத்தில் இருவரும் இணைய வேண்டும். நம் மன்னரும் நாகநாட்டு அரசரும் பூரண சம்மதமும் ஆசியும் வழங்க இது கைகூட வேண்டும். மேனியைப் போர்த்தியிருந்த போர்வையை விலக்கிக் கை கூப்பி வணங்கி வேண்டிக்கொண்டாள். தூரத்தே எங்கோ கோழி கூவும் அரவம் கேட்டு “அட்டே விடிந்துவிட்டதே” எனப் பூவழகி தனக்குள் சொல்லிக்

கொண்டாள். துயில் கொள்ள வந்த நேரமுதல், இதுவரை மனம் தான் நினைவுகளால் அலைக்கழிந்ததே தவிர துனியளவும் கூடத் தூங்கமுடியவில்லை. நித்திரையில்லாமல் காலையில் எழுந்தால் விழிகள் சிவந்துவிடும். வதனங்கள் அழுதது போல் காட்டிக் கொடுத்துவிடும் என்ன வழி செய்யலாம் எனப் பயந்தபடி ஒருக்களித்துப் படுத்தாள். காரிருள் முற்றாக மறையவில்லை. காலை வெளிச்சம் வந்ததும் துயில் எழுவோம் என்று நினைத்தபடி தொடர்ந்தும் மலர் மஞ்சத்திலே பூவழகி கிடந்தாள். அந்தப்புரத் தோழியரும் சரி, சேடிப் பெண்களும் சரி அரைத்தூக்கத்தில் தூங்கி வழிந்தனர். யாரும் பூவழகியைத் துயிலெழுப்ப வரவில்லை.

திடீரென “இளவரசியாரே இளவரசியாரே” எனக் குரல் கேட்டுத் துயிலெழுந்தபோது நன்கு விடிந்துவிட்டது. நண்பகல் செம்பருத்தியனைச் சந்திக்க வேண்டும் என நினைத்தபோது உடல் நடுங்கியது. துணிந்து சொல்லி விட்டேன், செல்லாவிடில் அவருக்கு என் மீதுள்ள மதிப்பு என்னாகும்? ஒருவித இனம்புரியாத வேகத்தில் சீவிச் சிங்காரித்தாள். தோழியருள் தனக்கு மிகவும் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான ஒருத்தியை மட்டும் அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டுச் சென்றாள்.

வழக்கமாய் வலம் வரும் மெய்ப் பாதுகாவலர்களை அந்தப்புர வாசலிலேயே நிறுத்திய பூவழகி, “நந்தவனம் வரை சென்று வருகிறேன்” என்று ஒரு பொய்யை உதிர்த்து விட்டுத் துணிவுடன் வேகமாய் கடற்கரையை நோக்கி விரைந்தாள். கூட வந்தவளோ ஏதுமறியா அப்பாவி யாய்ப் பூவழகியின் வேகத்திற்கு ஈடுகொடுத்து நடந்தாள்.

நீண்ட நெடும் கடற்கரை வெளியில் மனித நடமாட்டமே இல்லாததால் பூவழகிக்கு அடி மனதில்

ஒருவித உதறல் இருக்கத்தான் செய்தது. துணிந்து வந்ததில் அது தூசுபோல் தெரிந்தது. பற்றைகள் மறைவில் உயர் சாதிப் புரவியொன்று கட்டப்பட்டிருந்ததைக் கண்ணுற்ற பூவழகி அதை வெளிக் காட்டாமல் வேகமாய் நடந்து கொண்டிருந்தான். திடீரென கையசைத்தபோது கூட வந்தவள் நின்றாள். “இங்கேயே நின்றுகொள் சீக்கிரம் வந்துவிடுவேன்...” என்று கூறிவிட்டுப் பூவழகி மெதுவாகக் காலடியெடுத்து வைத்து நடந்தாள். பூவழகியின் செய்கையில் சந்தேகம் கொண்ட கூட வந்தவள் நன்கு அவதானிக்க ஆரம்பித்தாள்.

பற்றைகளுக்குப் பின்னாலிருந்து ஒரு நெடிய உருவம் திடீரென வெளிப்பட்டது. திடுக்குற்ற பூவழகி தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு புன்னகையோடு “அது தாங்களா, நெடுநேரம் காக்க வைத்தமைக்கு மன்னித்தருளுங்கள்...” என்று தயவாகப் பேச்சுக் கொடுத்தாள்.

“இல்லை பூவழகி, இப்போதுதான் நானும் வந்தேன்” எனச் செம்பருத்தியன் பதிலளித்தான். இருவரும் சிறிது நேரம் மனம் விட்டு எந்தவிதத் தொந்தரவுமின்றிப் பேசிக் கொண்டனர். பூவழகியின் துணிச்சலான பேச்சு செம்பருத்தியனை மெய் சிலிர்க்க வைத்தது. அவளின் கேள்விகள் பதில்கள் மூலம் தன் மேல் அவள் தீராத காதல் கொண்டிருப்பதை அவன் உணர்ந்துகொண்டான். தான் கேட்கவிருந்ததை, முந்திக்கொண்டு பூவழகியே பதிலாகச் சொல்லியிருந்தாள். இது செம்பருத்தியனுக்கு ஒரு மன ஆறுதலைக் கொடுத்தது. “சரி, நான் சென்று வருகிறேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே பூவழகி திரும்பி வந்தாள். செம்பருத்தியன் மகிழ்வோடு வழியனுப்பிவைத்துவிட்டு அவள் போகும்போது பார்த்துப் பின்னழகை இரசித்தான்.

பூவழகி அரண்மனையின் பிரதான வாயிலைக் கடந்து அந்தப்புரம் சென்று, சிறிது நாழிகையின் பின் செம்பருத்தியன் புரவியில் அதே வாசலூடாக அரண்மனைக்குச் சென்றான். புறப்படும்போது மனசு இறுக்கமாயிருந்தது. பூவழகியைச் சந்தித்துவிட்டு வந்த போது மனம் இலேசாகக் காற்றுப் போலச் செம்பருத்தியனுக்கிருந்தது. பாரிய சுமையொன்றைத் தலையிலிருந்து இறக்கிவைத்த சுகம் மனசு முழுக்க இருந்தது.

நாட்கள் சில கடந்தன. பூவழகிக்கோ, “அப்பாவிடம் தங்கள் காதலைப் பற்றி எப்படி எடுத்துரைப்பது? எப்போது என்ன தடைகள் போடுவாரோ? என்ற ஏக்கத்திலும் புதிதாய்த் தோன்றிய அச்சத்திலும் செம்பருத்தியனைக் கண்ட போதெல்லாம் தனிமையில் பேச வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழவேயில்லை.

செம்பருத்தியனும் பூவழகியைக் காணும் போதெல்லாம் ஏக்கம் கலந்த பார்வையோடு நிறுத்திக் கொண்டான். பேச வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழவில்லையோ என்னவோ அதற்கெனத் துணியவில்லை. மன்னர் தரும் அரச மரியாதைகளுக்குப் பங்கம் வந்துவிடக் கூடாது என்பது அவனது எண்ணக் கிடக்கை போலும். இந்தக் காதல் விடயம் விபரீதமானால் இரு நாட்டரசுக் கிடையே பகை வந்துவிடுமோ என்ற அச்ச உணர்வும் செம்பருத்தியனிடம் இருந்தது. காதல் தோல்வியானால் அது எங்களோடு போகட்டும். நாமிருவரும் தாங்கிக் கொள்வோம். அடுத்த பிறவியிலாவது ஒன்று சேருவோம் என எம்மைத் தேற்றிக்கொள்வோம். ஆனால் இந்தக் காதல் விவகாரம் அரசியலில் கலந்தால்? அப்பப்பா! நினைத்துப் பார்க்க முடியாத நினைவுகளையெல்லாம் தந்துவிடுமே என நினைக்கச் செம்பருத்தியனுக்கு மேனியெங்கும் வியர்த்தது.

4

நாகநாட்டின் அழகே நீர் நிறைந்த வயல்களும் எழில்மிகு கிராமங்களும் நீண்ட கடற்கரைகளும் ஆகும். அரண்மனையையொட்டிய கிராமமொன்றில் வசித்த போர்வீரன் ஒருவனைத் தன் 'காதல்' வலையில் சிக்கவைத்தாள் சித்திராங்கனி. ஏனைய போர்வீரர்கள், அரண்மனைப் பணியாளர்கள் எல்லோரும் எண்ணி ஏங்கும் ஏந்திழையாள், எனக்குக் கிடைத்துவிட்டாளேயென இளையவன் எனும் அப்போர் வீரன் பெருமிதம் கொண்டிருந்தான். அவளை மணம்கொண்டு வாழ்ந்த வேளை படைத்துறைகள் பற்றிய விடங்களில் முக்கை நுழைத்து விடயங்களை அவள் தன்னிடம் தோண்டிக் கேட்பதை இளையவன் உணர்ந்தான். எடுத்த எடுப்பிலே, “மாட்டுத் தொழுவக்காரிக்கு வேலும் வாளும் பற்றி என்ன தெரிகிறது?” என எடுத்தெறிந்து பேசினான். விடுவாளா சிங்காரி சித்திராங்கனி? மாட்டுத்தொழுவம் பற்றிய விளக்கத்தைத் தன் இனிய குரலால் நயமாய்ச் சொல்லி முடித்தாள். இதிலே சொக்கிப் போயிருந்த இளையவன், “இது என்ன பெரிய பிரமாதம்? ஆயுதங்கள் மட்டும் என்ன சும்மாவா?” என உளற ஆரம்பித்தான்.

“அது அப்படியா?” எனச் செவிமடுத்தவள் நாளா வட்டத்தில் அவையெங்கே களஞ்சியப்படுத்தப்பட்டுள்ளன, எங்கே யாரால் செய்யப்படுகின்றன என்றெல்லாம் துருவித் துருவி விசாரித்தாள் இந்த இளம் இல்லாள். மாலையிட்டவள் என்ன, என்னை மடையனாக்கவா போகிறாள் என்றெண்ணிய இளையவன் தெரிந்த விடயங்கள் அனைத்தையும் அவளிடம் தன்னையறியாமல் கக்கினான்.

அதுவும் போதாதென்று படைத்துறைகளுக்கு யார் யார் தளபதிகள் என்ற விவரத்தையும், அவர்களின் இருப்பிடங்கள் பற்றியும் அறிந்துகொண்டாள். சித்திராங்கனி அரண்மனையின் மாட்டுத் தொழுவத்தில் வேலையை ஆரம்பித்து குறுகிய காலத்தில் அரண்மனைச் சிற்றாழியர் என்றாகி சமையலறை வரை வருமளவுக்குத் தன்னை வளர்த்துப் பதவியை உயர்த்திக்கொண்டாள். அரண்மனையிலே அரசர் குடும்பத்தில் அத்தனை பேரின் பிரியமான பதார்த்தங்களின் வகையறிந்து கொண்டாள். இத்தனைக்கும் அரண்மனைச் சமையலறையில் வெறும் உதவியாள்தான் இவள்.

வீரத்தைப் பற்றி மட்டுமே அறிந்து நாமிருக்க, தூரத்தேயுள்ள கிராமத்துப் பெண் இவள் எத்தனையோ விடயங்களையெல்லாம் அறிந்திருக்கிறாளே என்று எண்ணிய இளையவன் தன் மனதிலே சித்திராங்கனியை மேலும் ஒருபடி உயர்த்தி வைத்து மகிழ்ந்தான். “அடடா! இவள் எங்கேயோ இருக்க வேண்டியவள். இப்படிக்குற்றேவல் புரிகிறாளே. அரசியலில் நுழைந்தால் எப்படியெல்லாம் சதுரங்கம் ஆடுவாள்? ஆனால் பெண்ணாகப் பிறந்துவிட்டாளே. அனுமதிப்பார்களா இவளை?” என்றெல்லாம் கூட ஆசைமனையாள் மேல் பச்சாதாபம் காட்டினான். இதை அவளிடம் சொன்னால் கொஞ்சம் கர்வம் ஏறிவிடும், எதற்கும் என் மனதுக்குள் வைத்துக்கொள்வோம் என எண்ணினான்.

அன்றொரு நாள் சிங்கை நகரின் அருகே மாலை வேளை அந்தி சாய்ந்து சில நாழிகைக்குப் பின் வீட்டுக்குச் சென்றுகொண்டிருந்த சித்திராங்கனி வீதியில் யாரோ ஒருத்தனுடன் வெகு நேரமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். அந்தகாரத்துள் அந்தகாரமாய் நின்ற உருவம் ஒன்று

இவர்கள் பேசியதைச் செவிமடுத்தது. இவர்கள் பேசிய மொழி புரியவில்லை. உருவம் காத்து நின்று இவர்கள் வழியை நோட்டமிட்டது. ஆண் தலைமறைவாகிவிட்டான். பெண், அரண்மனையில் ஏவல் பணிப்பெண்ணான சித்திராங்கனியென அவ்வுருவம் அடையாளம் கண்டு கொண்டது.

நாட்கள் பல ஓடி மறைந்தன. மணமாகி இத்தனை திங்கள்கள் கடந்தும் புத்திர பாக்கியம் ஏதுமில்லையே என்ற ஏக்கம் இளையவனை ஆட்கொண்டது. ஆனால் சித்திராங்கனியோ எதுவிதமான கவலையுமில்லாமல் சீவிச்சிங்காரித்துத் தன்னை அழகுபடுத்துவதில் காலத்தை ஓட்டினாள்.

அந்தி சாய்ந்து சில நாழிகைக்குப் பின் சித்திராங்கனி அதே வீதியின் மறுபுறுத்தே மரம் ஒன்றின் கீழ் காத்திருந்தாள். அங்கே சொல்லி வைத்தாற் போல வந்த ஒருவன் கையிலே மறைத்து வைத்திருந்த அரச இலச்சினை யொன்றைச் சித்திராங்கனியிடம் காண்பித்தான். காரிருளிலும் அந்த அரச முத்திரை சரியானதாவெனத் தடவிப் பார்த்து உறுதி செய்துகொண்டு அவனுடன் பேச ஆரம்பித்தாள்.

பேசி முடிந்ததும் சித்திராங்கனி வீட்டுக்கு விரைந்தாள். வந்தவன் வீதிவழியே சந்தடியின்றி நடந்து சென்றான். அப்போது அவன் முன்னே திடீரென இரண்டு ஈட்டிகளும், இரண்டு வாட்களும் இடைமறிக்க “நில் அங்கே” என்று உத்தரவிட்ட நான்கு வீரர்கள் முன் நகர்ந்தனர். வந்தவன் தற்காப்பு ஆயுதத்தை எடுக்க முற்பட வீரன் ஒருவன் பாய்ந்து அவனின் கரங்களை இறுகப்பிடித்துக் கொண்டான். திமிற முயன்றவனை ஏனையோரும் சேர்ந்து

மடக்கிப் பிடித்தார்கள். முதலில் தீப்பந்தங்களை ஏற்றி வெளிச்சத்தில் அவனைச் சோதனையிட்டபோது அரச இலச்சினை ஒன்று கையிலே தட்டுப்பட்டது. அது நாகநாட்டுக்கோ அன்றிக் கல்யாணிபுரத்துக்கோ உரியதன்று. வேற்று அரசைச் சார்ந்தவன் இவன். இன்று அமாவாசை இந்தக் காரிருளுள் காரிகை சித்திராங்கனியுடன், இவனுக் கென்ன வேலை? எங்களுக்குப் புரியாத மொழியிலே இங்கே என்ன பேசவேண்டியிருக்கிறது? வேவுப்படைத் தலைமை முதலியின் மூளையைக் குடைந்த கேள்விகள் இவை. போன திங்கள் இதே அமாவாசையன்று இதே யிடத்தில் இதே பெண்ணைச் சந்தித்துப் பேசியிருக்கிறான். எதற்கும் தீர விசாரிக்க வேண்டும். “இவனைக் கிழக்குவாசல் கோட்டைக்கு இழுத்து வாருங்கள்” என உத்தரவிட்டுத் தன் குதிரை மீது ஏறிச் சென்றான்.

நாகநாட்டு வேவுப்படைகளின் கடும் விசாரணையில் வந்தவன், உண்மையை ஒப்புக் கொள்ளவேண்டி வந்தது. விசாரணையை ஆரம்பித்தவுடனேயே வேவுப்படைத் தலைமை முதலியின் காலில் வீழ்ந்து உயிர்ப்பிச்சை வேண்டினான். உண்மையைச் சொல் “யார் நீ?” என அதட்டி விசாரித்தபோதும் தான் யார் எனச் சொல்லாமல் விட்டு விடும்படி அழுதானே தவிர மசியவில்லை. பிடிபட்டவன் தன் மீது அடி உதை விழுந்தபோதுதான் உண்மைகளைக் கக்கத் தொடங்கினான்.

கல்யாணிபுரத்திற்குத் தென்கோடியிலே ஆட்சிபுரிந்த சிங்கள மொழி பேசும் சிற்றரசனின் உளவாளியான தான் சித்திராங்கனியிடமிருந்து உளவுத்தகவல்களைப் பெற்றுத் தனது அரசனுக்கு அனுப்புவதாய்ச் சொன்னான். பின் அவன் சிறையில் அடைக்கப்பட்டான்.

அடுத்த அமாவாசையன்று அதே நேரம் அதேயிடத்தில் நாக நாட்டு ஒற்றனொருவன் காத்திருந்தபோது, அங்கு வந்த சித்திராங்கனியிடம் தன் இலச்சினையைக் காண்பித்தான். சிங்களச் சிற்றரசனின் இலச்சினைதானா என உறுதிப்படுத்திய பின் சித்திராங்கனி உரையாடினாள். சிறையில் அடைபட்டவனிடம் கற்றுக்கொண்ட சில சிங்களச் சொற்களும் தமிழும் கலந்து பேசியபோது சித்திராங்கனிக்குச் சந்தேகம் எழவில்லை. சொல்ல வேண்டியதையெல்லாம் தமிழிலும் சொன்னாள். நாகநாட்டு ஒற்றனும் சந்தேகம் எள்ளளவும் எழாதபடி சுருங்கப் பேசி பல தகவல்களைக் கறந்துகொண்டு வந்தான். வழமையாகச் சித்திராங்கனியைச் சந்திக்க வரும் ஒற்றர்கள் போல் வணிகர் வேடமிட்டு நாகநாட்டு ஒற்றன் சென்றதால் அவள் இவனை நம்ப வேண்டியிருந்தது.

ஒற்றனிடம் கசிந்த தகவலால் அச்சமடைந்த மன்னர் நாக நம்பி சித்திராங்கனியை இப்படியே நடமாடவிட்டுப் பல இரகசியங்களையும் சூழ்ச்சிகளையும் அவளை யறியாமல் பெறுமாறு வேவுப்படைத் தலைமை முதலியிடம் உத்தரவிட்டார். அதனையடுத்து வேவுப்படை வீரர்கள் பலர் சித்திராங்கனியை நிழல் போல் தொடர்ந்து நோட்டம் விட்டார்கள்.

சித்திராங்கனி தன் கடமையில் கண்ணும் கருத்துமாய் மிகக் கவனமுமாயிருந்தாள். மணாளன் இளையவனிடத் திருந்து பெறமுடியாத பல இரகசியங்களை அரண்மனை வட்டாரத்தில் கேட்டறிந்தாள். அவற்றையெல்லாம் தனது நாட்டுச் சிற்றரசனின் ஒற்றர்கள் என நம்பி நாகநாட்டு ஒற்றர்களிடம் ஒப்புவித்தாள். ஒவ்வொரு அமாவாசையன்றும் இந்த ஒற்றர்களின் நாடகம் அந்தகார அரங்கில் அரிதாரம் இன்றி அரங்கேறியபடியிருந்தது.

வேவுப் படைகளின் முக்கிய களமான கிழக்கு வாசல் கோட்டையிலே ஒரு குழு எந்நேரமும் சித்திராங்கனியின் விடயமாகவே ஆராய்ந்துகொண்டு மன்னருக்கும் தகவல்களை வழங்கியபடியிருந்தது. மன்னரும் படைத் தளபதிகள் சகிதம் ஆலோசனையில் ஈடுபட்டு எல்லைக் காவல்களையும் கோட்டைக் காவல்களையும் பலப்படுத்து மாறு உத்தரவிட்டார்.

நாகநாட்டின் பிரதம படைத்தளபதி செம்பருத்தியன் நாட்டில் இல்லாத வேளையிலே வேற்று நாட்டரசுகளின் படையெடுப்பு நிகழுமாயின் அதை எதிர்கொள்ளும் வகையில் படைகளைத் தயார் நிலையிலும், மாற்று வியூகங்களுக்குத் தயாராகுமாறும் வைக்கத்தக்க ஏற்பாடுகள் தளபதிகளால் செய்யப்பட்டிருந்தன. சந்தேகத்திற்குட்பட்ட அனைவரும் கடும் விசாரணைக்குட்பட்டிருந்தனர். இந்த ஏற்பாடுகள் இரகசியங்கள் சகலதும் அரண்மனைப் படைகள் மட்டத்திலே மட்டும் பேணப்பட்டிருந்தது. சாதாரண குடிமக்களிடம் வெளிப்படுத்தப்படவில்லை. ஏற்கெனவே முன்னர் பலமுறை வெளியான வதந்திகள் குடி மக்கள் மத்தியில் கலக்கத்தையும் அமைதியின்மையையுமே உண்டாக வழிகோலின. போர் அச்சத்தால் உழவர்கள், தொழிலாளர்கள் எனப் பல்வகைப்பட்டோர் தொழிலுக்குச் செல்லார். இதனால் பஞ்சமும் பணப்புழக்கமின்மையும் தாண்டவமாடும். பிறநாட்டு வாணிபம் கெட்டுப் போக நேரிடும். உள்ளூர் உற்பத்திகள் கொள்வாரின்றித் தேங்கிவிடும் அபாயமேற்படும். அரசு வெளியிடும் ஒரு சிறு அறிவித்தல் போதும் மக்களின் மனக்கிலேசத்தைக் கிளறிவிட. அதுவே நாகநாட்டின் அமைதிக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப் போதுமானதாகிவிடும். ஆகவே அவசரப்பட்டு நாட்டு மக்களைக் குழப்பாமல் தக்க தருணத்தில் அவ்வப்போது முரசறைந்து அறிவித்தால் போதுமாகும் என

அரண்மனையில் நடந்த மந்திராலோசனையில் முடிவு செய்யப்பட்டது.

சித்திராங்கனியிடம் கசிந்த தகவலின்படி நாகநாட்டுப் பிரதம படைத்தளபதி செம்பருத்தியன் கல்யாணிபுரம் சென்றது அவளுக்குத் தெரிந்துவிட்டது. ஆனால் அவள் அது பற்றிப் பரிமாறிய உளவுச் செய்தி எதிரிகளுக்குச் சென்றடைந்ததா இல்லையா என்பது அவளுக்கே தெரியாது. மாறுவேடத்தில் வந்து சித்திராங்கனியிடம் நடித்த நாகநாட்டு வேவு வீரர்களின் தகவலின்படி, எதிரிகள் கல்யாணிபுரத்திற்கே கொலையாளிகளை அனுப்பிச் செம்பருத்தியனைத் தீர்த்துக் கட்டச் சதித்திட்டத்தை ஆரம்பித்துவிட்டதாக அரண்மனைக்குத் தெரிவிக்கப் பட்டது.

மன்னர் நாகநம்பி அதிர்ச்சியில் உறைந்து போனார். அருகேயிருந்த மகாராணி சிவநந்தினி மன்னரின் கரங்களை இறுகப் பற்றிக்கொண்டார். ஆறுதலும் தேறுதலும் தரும் மகாராணியின் கனிவான பார்வையால் மன்னர் புதுத் தெம்படைந்து சுயநிலைக்கு வந்தார். நீண்ட நிசப்தத்தின் பின் மகாராணி, “அரசே! எந்தச் செம்பருத்தியனின் பிறப்பின் இரகசியத்தையும் அவனையும் கட்டிக் காத்து வந்தோமோ அத்தனையும் வீணாகிவிடுமா?” என நா தழுதழுத்தார். மன்னர் உடனே, “இல்லை தேவி எதுவும் நம் கையை மீறிப்போகவில்லை. முழுச் செய்தியையும் சொல்லிச் செம்பருத்தியனின் மனதைக் குழப்பாமல் மெய்ப்பாதுகாப்பைப் பலப்படுத்தவும் என மட்டும் சேதி அனுப்பிவிடலாம் என்றார். உடன் குறுக்கிட்ட மகாராணி, “அரசே! அப்படிச் செய்ய முனையும்போது இவ்விடயம் கல்யாணிபுரத்தரசருக்கும் கசியப்போகிறதே. அரசு விருந்தினரைக் காப்பது அவரின் கடமையல்லவா. எப்படி

இது சாத்தியமாகும்?” எனத் தன் உள்ளக் குமுறலை வெளியிட்டு விட்டு நீண்டதொரு பெருமூச்சை விட்டார். இதையும் கேட்க மன்னர் நாகநம்பிக்குத் தலைசுற்றியது. “சே, எம்மிடம் மண்டியிட்டுக் கப்பம் கட்டும் கோட்டையரசும் கண்டியரசும் ஒன்றுசேர்ந்து எமை எதிர்ப்பதற்காகச் செம்பருத்தியனின் கதையை முடித்து விட்டால் எல்லாம் முடிந்துவிடுமா என்ன,” என நாகநம்பி மீசையை நீவியவாறு பொருமினார்.

நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான சில அமைச்சர்களுடன் மந்திராலோசனை நடாத்திய மன்னர் நாகநம்பி வேவுப்படைத் தலைமை முதலியிடம் கலந்து பேசிவிட்டு கல்யாணிபுர மன்னர் சிவவர்மனிடம் செம்பருத்தியனின் மெய்ப்பாதுகாப்பைப் பலப்படுத்த வேண்டி ஓலை போக்கினார். ஓலை கொண்டு சென்ற தூதனிடம் செம்பருத்தியனிடம் கையளிக்கும்படி இன்னோர் ஓலையையும் நாகநம்பி அனுப்பினார். தூதுவன் பயணமாகுமுன் தனியே அழைத்த மன்னர், “தூதனே ஓலையில் செம்பருத்தியருக்கு பெரிதாக விடயமேதும் எழுதவில்லை. எனினும் நேரில் புதினம் கேட்டால் நாக நாட்டரசு நன்கு வழமை போலுள்ளது எனச் சொல்வாயாக” என உத்தரவிட்டார். தூதன், “ஆம் அரசே தங்கள் உத்தரவு” என வணங்கிவிட்டுப் பயணத்தை ஆரம்பித்தான்.

5

கல்யாணிபுர அரசைச் சேர்ந்த நாற்படைகளின் முழு அணிவகுப்பு ஒன்றை ஏற்பாடு செய்து அதைச்

செம்பருத்தியனைப் பார்வையிடச் செய்யவேண்டுமெனக் கல்யாணிபுர மன்னர் சிவவர்மன் விரும்பினார். நாகநாட்டிற்கும் கல்யாணிபுரத்திற்கும் இடையில் பரஸ்பரமும் நட்பும் அன்பும் என்றுமே நிலவுவதால் தம் படை பலத்தை நாகநாட்டின் பிரதம படைத் தளபதி பார்வையிடுவதில் பாதகமில்லை எனச் சிவவர்மன் முடிவெடுத்து அதற்கான ஏற்பாடுகளையும் செய்தார்.

காலை வேளையது, சூரியக்கதிர்கள் கண்ணைக் கூசின. அரண்மனையிலிருந்து சற்றுத் தள்ளியிருந்த புல் வெளியொன்றில் நாற்படைகளும் அணி வகுத்துக் கம்பீரமாய்த் தெரிந்தன. செம்பருத்தியனையும், மன்னர் சிவவர்மனையும் தாங்கியபடி மன்னரின் பட்டத்து யானை அணிவகுப்புப் பகுதியை அண்மித்தது. அங்கே இன்னோர் யானையில் போர் உடையிலே தளபதி ஒருவர் கம்பீரமாக இருந்தார். பட்டத்து யானை அருகே வந்ததும் தளபதியின் யானை தும்பிக்கையை உயர்த்திப் பணிந்து பிளிறியபடி தன் வணக்கத்தை வெளிப்படுத்தியது. அதுபோலவே அதன் மேலமர்ந்த தளபதியும் தன் வணக்கத்தைத் தெரிவிக்க மன்னர் சிவவர்மன் கையமர்த்த எங்கும் அமைதி நிலவிற்று.

ஒவ்வோர் படையும் தனது அணிவகுப்பை ஒவ்வொன்றாக நிகழ்த்தியது. இரு வேழங்களும் அசைந்து அசைந்து அருகே சென்று பார்வையிட்டன. மன்னர் சிவவர்மன் ஒவ்வோர் படையணியின் சிறப்பியல்புகள், பெயர், புகழ்களை ஒவ்வொன்றாக விவரித்துச் சொல்ல செம்பருத்தியன் தலையசைத்துச் செவிமடுத்தான். அப்போதுதான் செம்பருத்தியன் மற்ற வேழத்தின் மீதமர்ந்திருந்த தளபதி தன்னையே வைத்து கண் வாங்காது பார்த்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்ணுற்றான். தன்னைச் செம்பருத்தியன் பார்த்ததும் வேறுபக்கம் தலையைத்

திருப்பிய அந்தத் தளபதி மன்னரையும் நோக்கத் தவறவில்லை.

அணிவகுப்பில் ஒவ்வோர் படையணியின் பராக்கிரமங்களும் வெளிப்படுத்தப்பட்டன. அவற்றை நிகழ்த்திய போர்வீரர்களின் முகத்திலே மகிழ்ச்சி நிலவியது. ஒருங்கே அனைத்தையும் பார்வையிட்டு ஏற்றுக்கொண்ட செம்பருத்தியன் திருப்தியில் திளைத்தான். அதற்கு அடையாளமாகத் தன் இரு கரங்களையும் அசைத்து நன்றி செலுத்தினான். அதைக் கண்ட நாற்படைகளின் ஆரவாரம் நாற்றிசையும் ஒலித்தது.

இரு வேழங்களும் அருகருகே வந்தபோது மன்னர் சிவவர்மன், “செம்பருத்தியாரே! கல்யாணிபுரத்தரசின் படைத்தளபதியாக, இன்று வந்திருப்பவர் என் மகள் பூவழகியே என்றார்.” “அப்படியா மன்னரே...” என விழித்த செம்பருத்தியன் போருடையில் இருந்த பூவழகியை நோக்கினான். அப்போதுதான் பூவழகி செம்பருத்தியனை நேருக்கு நேராகப் பார்த்தாள். செம்பருத்தியன் புன்னகை புரிய, பூவழகியும் பதிலுக்குப் புன்னகைத்தாள். இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்த மன்னர் சிவவர்மன், “செம்பருத்தியாரே! எமது படைத்தளபதி உடல்நலம் குன்றியிருப்பதால் பதில் படைத் தளபதியான பூவழகியை இன்று படைகளை நடாத்தும்படி கட்டளையிட்டேன்” என்றார். செம்பருத்தியன் வாயடைத்து மௌனியாயிருக்க சிவவர்மன் பூவழகியைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் பூத்தான்.

தான் அதிர்ச்சியில் வாயடைத்து நிற்பதைத் தந்தைக்கும் மகளுக்கும் காட்ட விரும்பாத செம்பருத்தியன், “நாட்டியக் கலை பயின்று பாதங்களால் நர்த்தனமாடியது போல் போர்க்கலை பயின்று நாட்டைக் காக்கும் தளபதியாகவும்

தங்கள் மகள் வாய்த்திருப்பது தாங்கள் செய்த பாக்கியமே மன்னா” என்றான். “அதிலென்ன சந்தேகம். அதுவும் தாங்கள் இன்னோர் நாட்டின் பிரதம படைத் தளபதி. இந்த உயர்பதவிக்கு வர என்னென்ன கஷ்டங்கள் உண்டென்பதை ஐயந்திரிபற அறிவீர். தங்கள் வார்த்தைகள் மெய்யானவை” என்று மன்னர் சிவவர்மன் தன் விளக்கத்தை அளித்துவிட்டுச் சுற்றுமுற்றும் பார்வைகளால் அளந்தார்.

அப்போதுதான் பூவழகி தன் மௌனத்தைக் கலைத்துவிட்டு, “செம்பருத்தியாரே! கல்யாணிபுரத்துப் படைகளின் வீர, தீர சாகசங்களைக் கண்டு களித்திருப்பீர்கள்” என நம்புகிறோம். வேறு ஏதாவது சந்தேகமிருந்தால் கூறுங்கள், விளக்கமளிப்போம்” என்றாள். “பூவழகி, தாங்கள் வேறு ஏதாவது வேடத்தில் வந்து ஆச்சரியப்படுத்துவீர்களோ எனச் சந்தேகமாயிருக்கிறது. வேறொன்றுமில்லை” என்றான் செம்பருத்தியன். இதைக் கேட்ட மன்னரும் பூவழகியும் வாய்விட்டுச் சிரித்தார்கள். அணிவகுப்பு முடிந்தது எனப் பூவழகி கையசைக்க அதைப் பார்வையிட வந்த அமைச்சர்கள், பிரதானிகள் மற்றும் சேனைத் தலைவர்கள் ஆகியோர் கலைந்து சென்றனர்.

மன்னருடன் அரண்மனைக்குத் திரும்பிய செம்பருத்தியனுக்கு மனம் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. விருந்தினர் மாளிகையிலே மதிய உணவு நேரம், வாய்க்குள் உணவு செல்லப் பெரும்பாடாயிற்று. மனம் வேறெங்கோ இலயிக்க, கரங்கள் மட்டும் இயந்திரமாய் உணவைப் பிசைந்து கொண்டேயிருந்தன. பார்த்த இடமெல்லாம் பூவழகி போருடையில் வேழத்திலே வந்த கம்பீரக் காட்சிகளே மனத்திரையில் பிம்பமாய் வீழ்ந்தன.

மன்னர் சிவவர்மனிடம் வந்து சேர்ந்த நாகநாட்டுத் தூதன் ஓலையைக் கையளித்துவிட்டுச் செம்பருத்தியன் தங்கியிருந்த விருந்தினர் மாளிகைக்கு வந்தான். செம்பருத்தியனுடன் நீண்ட நேரம் உரையாடினான்.

நாகநாட்டின் பிரதம படைத்தளபதியானாலும் மிக எளிமையாகவே எல்லோருடனும் சகஜமாகப் பழகுவன் செம்பருத்தியன். பெரிய பதவியையொட்டிய கர்வ மேதுமின்றித் தூதனுடன் நண்பர் போல் பழகினான். மன்னர், மகாராணி என அரண்மனையில் உள்ள அனைவரின் நலத்தை அக்கறையுடன் செம்பருத்தியன் விசாரித்தறிந்தான்.

தூதனை வழியனுப்பி விட்டுத் தனிமையிலே செம்பருத்தியன் யோசனையிலிருந்தான். நானோ நாகநாட்டின் தூதுவன் போல வந்து விருந்தினராகத் தங்கியிருக்கிறேன். எனக்கே தூது வந்திருக்கிறதே. அதே தூதன் மன்னர் சிவவர்மனிடமும் நாகநம்பியின் ஓலையைக் கையளித்திருக்கிறான். நாகநாட்டில் அப்படியென்ன நடந்தது? செம்பருத்தியனுக்குத் தலையைச் சுற்றிவிட்டது போலிருந்தது. மன்னர் சிவவர்மனுக்கு நிச்சயம் இரகசிய ஓலைதான் நாகநம்பி போக்கியுள்ளார் போலும். ஏனெனில் வந்த தூதன் சும்மா சாட்டுக்கு என்னையும் சந்தித்துவிட்டுப் போயுள்ளான். அல்லது வந்த தூதன் வேவு பார்க்க வந்தானா? எம்மன்னர் நாகநம்பியின் உள்ளத்திலுள்ளதை யாரறிவார்? “மன்னர் நாகசிவனிடமிருந்து சிறு செய்தி யுடன் சிவவர்மனிடம் வந்தோம்” என மொட்டையாகத் தூதன் சொன்னபோது ஐயம் எழுந்தது.

மகாராஜாக்கள் மட்டத்தில் பேணப்படுகிற மிகப் பெரிய இரகசியமாயிருக்குமோ அல்லது என்னை வேவு

பாக்கிற நாடகமா எனச் செம்பருத்தியனை கேள்விக் கணைகள் தொடர்ந்து தாக்கின. போர்க்களத்தில் ஆயிரக்கணக்கில் கணைகள் தாக்க வந்தாலும் கவசத்தால் தடுத்துவிடலாம். மனதுக்குள் எழும் கேள்விக்கணைகள் இவை. மண்டையைப் பிய்த்துக்கொண்டதுபோல இருந்தது. இவை ஒருபுறமிருக்க இன்னோர் ஐயம் கூடவே முளைத்தது. பூவழகியுடனான காதல் விடயம் தந்தைக்குத் தெரிந்து அதை மன்னர் நாகநம்பிக்குத் தெரியப்படுத்தி விட்டாரோ? இதுபற்றி மன்னர் சிவவர்மன் எதுவும் பேசவில்லையென்றால் இதில் ஏதோ உள்நோக்கம் இருக்கிறது. இத்தனையும் உண்மையென்றால் அவ்வளவு தான். நமது காதலுக்கு வெற்றி தோல்வி சொல்லும் தருணம் வந்துவிட்டது. வெற்றியென்றால் அரச திருமணமாகத் திகழும். தோல்வியென்றால் அரசுகுமாரியின் மனதைக் கெடுத்துக் காதலித்தது மட்டுமல்லாது அரசருக்குத் தெரியாமல் சந்தித்து இரகசியமாகப் பேசியமை என்று பலப்பல குற்றச்சாட்டுகளை அடுக்கி இராசத் துரோகம் செய்ததாய்த் தண்டனை வழங்கப்படும்.

அரசு விருந்தாளியாய் இருந்துகொண்டு கல்யாணி புரத்தரசுக்குத் துரோகமிழைத்ததாய் என்மீது குற்றம் சுமத்தப்பட்டு நான் தண்டனையை எதிர்நோக்க வேண்டி வரும். இது ஏற்கெனவே தெரிந்த விடயம்தான். ஒரு படைத்தளபதி இளவரசியைக் காதலித்தால் அரசு அதை அங்கீகரிக்குமா? இதைப்பற்றி யார் சிந்தித்தோம்?

செம்பருத்தியனுக்கு மனம் முழுவதும் ஒரே நேரத்தில் பல்லாயிரம் தேள்கள் கொட்டியது போலிருந்தது. இவை பற்றிப் பூவழகி ஏதும் அறிந்திருப்பாளா? அட்டே! இரு தினங்களுக்கு முன்பு கூட நந்தவனமருகே மாலை நேரத்தில் சந்தித்தபோது இரண்டொரு வார்த்தைகள் மகிழ்வோடு

பேசிவிட்டுச் சென்றிருந்தாளே. இதுபற்றி எதுவும் சொல்லவில்லையே. தெரிந்திருந்தால் அவளின் வதனம் வாடியிருக்கும். அன்றி நாக்குளறும், பேசியேயிருக்க மாட்டாள்.

அதுவுமில்லையேல் தந்தையும் பூவழகியும் இதுபற்றிப் பேசவில்லை. இதுவரையில் எனக் கொள்ளலாம். எதற்கும் அவசரமாய்ப் பூவழகியைச் சந்தித்து இதுபற்றிப் பேச வேண்டும். இல்லையேல் செம்பருத்தியனுக்குச் சிரம் வெடித்துச் சுக்குநூறாகிவிடும் போலிருந்தது. பூவழகியைத் தவிர வேறு யாரையும் இவ்விடயத்தில் நம்பி எதுவும் கேட்க முடியாது.

“சே! நானோ அரசு விருந்தினராகத் தங்கியுள்ளவன். இங்குள்ளவர்களை இதுபற்றிக் கேட்டால் என்ன நினைப்பார்கள்? பதில் வராது. பதிலாகச் சந்தேகம்தான் வலுக்கும். குட்டையைக் குழப்பியதாய் முடியும் எனத் தீர்மானித்த செம்பருத்தியன் பூவழகியைச் சந்திக்க மாலை நேரம் நந்தவனப் பகுதியில் காலாற நடந்து சென்றான். நெடுநேரமாகியும் பூவழகி வரவில்லை. இதனால் மேலும் பதற்றமடைந்த செம்பருத்தியன் இருட்டியதும் விருந்தினர் மாளிகைக்குத் திரும்பினான். காலும் ஆறாமல் மனமும் ஆறாமல் போனதுதான் மிச்சம். ஒருவேளை என்னைச் சந்திக்கக் கூடாது என்று கட்டளையிட்டுக் காவலும் இட்டாரோ தந்தை சிவவர்மன்? இந்தக் கேள்வி செம்பருத்தியனை உளத்தாலும் உடலாலும் ஒரு கணம் உலுப்பி எடுத்தது. நான் பெற்ற ஒரேயொரு மகளின் காதலை விரும்பாமல் எதிர்த்து அந்த மகளைத் தடுத்து வைத்துள்ள ஒரு பெரும் அரசனுக்கு எவ்வளவு நேரமாகும். அவளின் காதலனைப் பிடிப்பதற்கு? அதுவும் அரசு விருந்தாளியாகிய என்னைச் சுற்றி மெய்ப் பாதுகாவலர்கள்

பலர் வலம் வருகிறார்கள். கூண்டுக் கிளியைப் பிடிக்கலாமா என மன்னர் யோசித்தாலே போதும் என் கதை அவ்வளவுதான். மன்னர் சிவவர்மன் தரும் தண்டனையை ஏற்று ஆமோதிக்க அரசவையில் பலர் உளர். அரசு விருந்தாளி எனச் சலுகை காட்டாமல் கருணையின்றித் தண்டனை வழங்கினால் வேறு வழியின்றி ஏற்றேயாக வேண்டும். அது ஆயுள் சிறையோ அன்றி மரண தண்டனையோ அன்றி நாட்டை விட்டு வெளியேற்றும். தீர்ப்பாக மாற்றவும் அரசருக்கு அதிகாரமுண்டு. என் தலை இந்தக் கல்யாணிபுர மண்ணில் உருள வேண்டுமென்று விதியிருந்தால் யாரால் அதைத் தடுத்து நிறுத்திட முடியும்? அன்று முழுவதும் பெரும் மனச்சஞ்சலத்தில் மூழ்கியிருந்த செம்பருத்தியனுக்குத் தூக்கமென்பது தூரத்தே நின்றுவிட்டது. சேடிப் பெண்கள் கொணர்ந்த உணவும் அப்படியேயிருந்தது. பசியில்லை, தூக்கமில்லை. பதிலாக உளமும் உடலும் ஒருவகை உளைச்சலால் சோர்வடைந்திருந்தன.

காலையில் எழுந்து உப்பரிகையில் நின்று செம்பருத்தியன் வெளியே பார்த்தான். வழமையாகக் காவல் காப்போர் அனைவரும் மாற்றப்பட்டுப் புதிதாய்ப் பலர் காவலுக்கு நிறுத்தப்பட்டிருந்தனர். அப்போது வாசல் கதவு தட்டும் சத்தம் கேட்டுப் பணிப்பெண் ஒருத்தி கதவைத் திறந்தபோது வாசலில் வாயிற் காப்போரின் தலைவன் என்று சொல்லியபடி கம்பீரத் தோற்றத்தில் ஒருவன் உள்ளே வந்து வணங்கிவிட்டு, “தளபதியாரே! தங்களுடன் இதுகாறும் இருந்த காவலர்களுக்குப் பதிலாக வேறு பல காவலர்களைக் கடமையில் அமர்த்தியுள்ளோம். இது அரசரின் கட்டளை, தங்களுக்குத் தெரியப்படுத்தும்படி ஆணை வழங்கியுள்ளார்” எனக் கூறினான். திடுக்குற்ற செம்பருத்தியன் அவனைப் பார்த்து, “அப்படியா!

காரணமேதும் மன்னர் பகரவில்லையா?” என வினாவினான். அவன் உடனே தன்னிரு கரங்களையும் விரித்து, “தளபதியாரே அடியேன் அறியேன் மன்னிக்கவும்” எனப் பதிலுரைத்துவிட்டுச் சென்றான். மெய்க்காவலர் களைத் திடீரென மாற்றினால் ஒன்று அவர்களில் நம்பிக்கையின்மை அல்லது என் மேல் நம்பிக்கையின்மை தான் காரணமாகலாம். இதைவிட வேறு காரணம் வர இடமில்லை.

செம்பருத்தியனின் மனம் ஒரு விடயத்தில் கேள்விகளைப் போட்டு விடை காண விழைந்தபோது இன்னுமோர் புதிய புதிர் அவன் முன் நந்தி போல் குறுக்கே நின்றது. யாரிடம் இதுபற்றிக் கேட்பது? கேட்டுவிட்டுச் சந்தேகத்தைப் போக்கிடலாமென்றால் என் மீது சந்தேகப்படமாட்டார்களா? அவனின் குற்ற உணர்வுகள் குறுக்கிட்டுத் தடுத்தன.

இராஜாங்க இரகசியங்கள் இலகுவில் கசிய அரண்மனை வட்டாரத்தில் இடமில்லை. அப்போதுதான் நாகநாட்டு நிர்வாகத்தில் இதுபோல் மெய்ப் பாதுகாவலர்கள் மாற்றுவது சாதாரண விடயம் என ஒரு கணம் நினைத்துப் பார்த்தான். என் விடயத்தில் இது இடிப்பதால் குற்ற உணர்வுடன் ஒருங்கு சேர்ந்து மனதுக்குள் புயலாய் வீசுகிறது என ஆறுதலடைந்தான். சஞ்சலத்தில் அல்லாடும் என்னைத் தேற்றக்கூடிய ஒரே ஒரு ஆள் பூவழகிதான். அவளைக் கண்டு பேசினால் முழு ஐயப்பாடும் பகலவனைக் கண்ட பனி போல் மறைந்து விடும். அரச மரியாதைகளால் நன்கு உபசரிக்கப்பட்டாலும் மனத்தளவில் தான் ஒரு சிறைக்கையேயென உணராமல் உணர்ந்தான். இளவரசி பூவழகி என்னைத் தேடி விருந்தினர் மாளிகைக்கு வந்தாலும் சரி அல்லது நானே அந்தப்புரம்

வரை சென்றாலும் அது பகிரங்கமாகிவிடும். “என்ன வழி?” நினைத்துப் பதில் காணாது கைகளைப் பின்புறம் கட்டியபடி குறுக்கும் நெடுக்குமாய் நடந்தான். செம்பருத்தியினையே உற்றுநோக்கியபடியிருந்த பணிப் பெண் ஒருத்தி அருகே வந்தாள். “தளபதியாரே! தாங்கள் சில நாட்களாய்ச் சஞ்சலத்தில் தவிப்பதாய்த் தெரிகிறது. தங்கள் வதனத்தில் வாட்டம் தோன்றுகிறது. இந்த ஏழையால் தங்களுக்கு ஏதும் வழியில் உதவ முடியுமா” எனத் தயங்கியபடி வினாவி நின்றாள். தலையெல்லாம் நரைத்தபடி வயதான அந்தப் பணிப் பெண்ணின் குரல் செம்பருத்தியனின் வறண்டுபோன நம்பிக்கையில் வற்றாத ஊற்றாய்ப் பாய்ந்து புத்துயிருட்டியது.

செம்பருத்தியன் தன்னைப்பறியாமலே ஆம் என்பது போல் தலையசைத்தான். இதைக் கண்ட அப் பணிப்பெண் மீண்டும் தயங்கியபடி, “பிரபோ! தாங்கள் விரும்பா விட்டால்... வேண்டாம். இந்த ஏழையை மன்னித் தருளுங்கள்...!” எனக் கெஞ்சினாள். அவளைப் பார்க்கப் பாவமாயிருந்தது. “இல்லை அடியேனுக்குத் தக்க தருணத்தில் உதவ முன் வந்தமைக்கு நான்தான் நன்றிக் கடன் பட்டுள்ளேன் தாயே” என்று செம்பருத்தியன் தன் நோக்கத்தை வெளிப்படுத்தினான். அவளோ சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு, “பிரபு அடியேனால் தங்களுக்கு ஆபத்து ஏதும் நேராது. அதுபோல் இந்த ஏழையின் உயிருக்கும் பணிக்கும் பங்கமற ஏதும் ஏவல் இருந்தால் தயங்காமல் கேளுங்கள், செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறேன்” என ஈனக்குரலில் அப்பணிப் பெண் கேட்டாள். உடனே செம்பருத்தியன் மனதிலே துணியை வரவழைத்துவிட்டு, “பெண்ணே! அடியேன் இளவரசியாரைக் கண்டு பேச விரும்புவதாய் இளவரசியாரிடம் மட்டும் சொல்ல வேண்டும். முடியுமா உன்னால்?” எனக் கேட்டான். அந்தப்

பணிப் பெண்ணோ துணிவுடன், “ஐயா பிரபு! இளவரசியாரைக் கண்டு பேசித் தக்க பதிலோடு வரச் சித்தமாயிருக்கிறேன்” என்றாள். செம்பருத்தியனின் முகத்தில் புன்னகை பூத்திருக்க, “மிக்க மகிழ்ச்சியம்மா, விடயம் மிக இரகசியமாயிருக்க வேண்டும். வெளியே தெரிந்தால் மூவருக்கும்தான் ஆபத்து. தெரிகிறதா?” என்றான் எச்சரிக்கை கலந்த தொனியில். கைகூப்பி வணங்கியபடி அப்பணிப் பெண், “பிரபோ, தங்கள் சித்தப்படி எல்லாம் நடக்கும். சென்று வருகிறேன்” என்றபடி சென்றாள்.

நாகநாட்டிலே பருவம் பொய்க்காது மாதம் மும்மாரி பொழிந்ததால் கழனிகள் எங்கும் நன்கு விளைச்சல் கண்டிருந்தன. உழவர்கள் தொழிலாளர்கள் கவலையின்றித் தம் கடமையிலிருந்தனர். பல்லாண்டுகளாகத் தொடரும் இந்த நிலையால் மன்னர் நாகநம்பி இது விடயத்தில் கவலைப்படுவதேயில்லை. மாறாக இராசாங்க மட்டத்தில் தான் எதிரிகள் உளவாளிகளையனுப்பித் தகவல் சேகரித்த விடயம் மன்னரைப் பேரச்சம் கொள்ள வைத்தது.

நாகநம்பியின் கட்டளைக்கிணங்க வேவுப்படைகளால் சித்திராங்கனியின் ஒவ்வோர் அசைவும் பல சோடிக் கண்களால் உற்று அவதானிக்கப்பட்டது. சித்திராங்கனி வேலை செய்யும் இடத்தில் வேவு வீரர்கள் சிலர் இணைந்து கொண்டனர். ஒவ்வொரு அமாவாசையன்றும் இரவினிலே சித்திராங்கனியுடன் வேவுவீரரின் சந்திப்புச் சந்தடியின்றி

நடந்தது. கிடைக்கும் தகவல்களுக்கேற்ப நடவடிக்கைகள் உடனுக்குடன் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

மன்னர் நாகநம்பி வேட்டைக்காகக் குடமுருட்டி யாற்றைக் கடந்து மகா தீர்த்தம், அரிப்பு மாகன், அசுவகிரி, பெம்பரிப்பு போன்ற கிராமங்களுக்கு விஜயம் செய்தபோது குடிகளின் குறைகளைக் கேட்டறிந்தார். ஊர்கள் தோறும் சைவமும் தமிழும் தழைத்தோங்கத் தக்க நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளும்படி ஊர்ப்பிரதானிகளுக்குக் கட்டளை யிட்டார். மன்னரின் வருகையால் ஊர்கள் தோறும் குடிகள் மகிழ்வோடு வீதிகளை அலங்கரித்தும் குதூகலித்தும் கொண்டாடினார்கள். வேட்டையாடி முடிந்த கையோடு மன்னர் நாகநம்பி தலைநகர் சிங்கை நகருக்குத் திரும்பும் வழியில் மதியுரைஞர் தவசியாரின் ஆச்சிரமத்திற்கு விஜயம் செய்தார். மன்னரின் வருகை முன்கூட்டியே ஆச்சிரமத் திற்கு அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

மன்னர் நாகநம்பியும் தவசியாரும் நெடுநேரமாகப் பேசிக்கொண்டார்கள். அருகே எந்த ஏவலாளர்களையோ, மெய்ப்பாதுகாவலரையோ அணுக அனுமதிக்கவில்லை. ஆச்சிரமத்தில் மன்னரின் பரிவாரத்திற்கு அறுசுவையுடன் அமுதூட்டப்பட்டது. அன்றே மன்னர் அரண்மனைக்குத் திரும்பினார்.

மன்னர் வேட்டையிலிருந்து தலைநகருக்கு வந்திருக் கிறார் என்ற சேதி கேள்விப்பட்டதும் சிறு சலசலப்புக் காணப்பட்டது. அதைவிட நாகநம்பியின் ஒரேயொரு வாரிசான இளவரசர் சம்புமாறன் போர்க்கலையும் யோகக்கலையும் கற்றுவிட்டு அரண்மனைக்குத் திரும்பு கிறார் என்ற செய்தியும் கசிந்தது. குடிமக்களுக்கு இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி பொங்கியது.

இளவரசர் அரண்மனைக்குத் திரும்பும் செய்தி முன்கூட்டியே அரண்மனையில் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. அரண்மனை வட்டாரத்தில் மாவிலை தோரணங்கள் சகிதம் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த வரவேற்புக் கோலம் கண்ணைப் பறித்தது. அந்தப்புரத்தில் மகாராணி சிவநந்தினி பரபரப்புடனும் ஆவல் பொங்கவும் காணப்பட்டார். பல்லாண்டு காலாமாய்க் காணாது தவித்த தன் மகனைக் காணப்போகிறோம் என்றதும் கால் தரையில் படவில்லை. பதின்ம வயதில் அரண்மனையை விட்டுச் சென்ற மகன் இப்பொழுது வளர்ந்து என்னை விடப் பெரியவனாயிருப்பான். அரும்பு மீசையுடன் சென்ற இளவல் எப்படித் தோற்றத்தில் இருப்பானோ? என்றெல்லாம் அவனைக் காண உவகை பொங்கும் ஆவலில் பெற்ற மனம் துள்ளிக் குதித்தது. உவகையுடன் கூடிய அவாவிருந்தது. ஆனால் அதை அவர் வெளிக்காட்டவில்லை.

வெண் மேகங்கள் வான்பரப்பில் அணிவகுத்துச் சென்றன. அவற்றின் இடைவெளியூடே ஊடறுத்துச் சென்ற காலை வெயில் சிங்கை நகரின் அழகுக்கு அழகு சேர்த்தது. இளம் வெயில் என்பார்களே, அதன் கதிர்கள் படும் உயிரினங்கள் புத்துணர்ச்சி பெற்றன. சிங்கை நகரின் பிரதான வீதிகளில் பொதுமக்கள் காத்து நின்றனர். மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்க இளவரசர் சம்புமாறன் கம்பீரமாக வெண்புரவி மீதமர்ந்து அரண்மனைக்குள் பிரவேசித்தான். சுமங்கலிப் பெண்கள் ஆரத்தி எடுத்துத் திலகமிட்டனர். வாசலில் எதிர்கொண்ட மன்னரையும் மகாராணியையும் சம்புமாறன் ஓடிவந்து கட்டியணைத்துக் கண்கலங்கினான். பெற்றோரின் காலில் வீழ்ந்து ஆசிர்வாதம் பெற்றுக் கொண்டு அரண்மனைக்குள் நுழைந்தான். பிரிந்தவர் கூடினால் பேசவும் வேண்டுமோ என்பது போல்

சம்புமாறன் பெற்றோருடன் அன்று முழுவதும் அளவளாவியபடியிருந்தான்.

மகனின் தோற்றம் பெற்றோருக்குப் பிரமிப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தது. தந்தையை விடத் தனயன் தோற்றத்தில் அதிகமாயிருந்தான். மகாராணி சிவநந்தினி அறுசுவையுடன் மகனுக்குப் பிடித்தமான அமுதுகள் வழங்கி மகிழ்ந்தார்.

சில தினங்கள் ஓடி மறைந்தன. ஓய்வெடுத்த இளவரசர் தன் வழக்கமான கடமைகளைக் கவனிக்கும்படி தந்தையாரிடமிருந்து உத்தரவு வந்தது. அரசர்க்கு உதவுமுகமாக இராஜ காரியங்களில் பயிற்சி பெற்றான். முடிசூடப் போகும் பட்டத்து இளவரசர் என்பதால் அனைத்துக் கடமைகளையும் குறைவின்றி மன்னர் கற்றுக் கொடுத்தார்.

திடீரென ஒருநாள் சம்புமாறன் தன் உதவியாளரை அழைத்து, “எனக்கு வழங்கியுள்ள பயிற்சிகள் பிரதம படைத்தளபதி செம்பருத்தியாருக்கும் வழங்கப்பட்டதாமே. அது உண்மையா?” என வினாவினான். உதவியாளனோ, “ஆம் இளவரசே, அது உண்மைதான்” எனப் பதிலளித்தான். உடனே இளவரசர் சம்புமாறன் கண்கள் சிவக்க கோபம் கொப்பளிக்க “அது ஏன் எதற்காக?” எனச் சீறினான். உதவியாளர் நடுநடுங்கியபடி, “இளவரசரே, அது மன்னரின் கட்டளை, வேறொன்றுமில்லை...” என்றான்.

மகாராணியைச் சந்தித்தபோது இளவரசர் சம்புமாறன் “அன்னையே எனக்குள் எழுந்துள்ள ஐயத்தைப் போக்குங்கள்” என்றான். மகாராணி சிவநந்தினி சிரித்தபடி, “அது எதுவோ கேள் மகனே” என்றார். இளவரசர் சம்பு மாறன், “அன்னையே! இளவரசன் அதுவும் பட்டத்துக்குரியவன் என்பதால் எனக்கு இராசாங்க

விடயங்கள் சகலத்தையும் சுற்றுத் தருகிறீர்கள் அது நியாயம். ஆனால் ஒரு பிரதம படைத்தளபதிக்கு இதுபோன்ற இராசாங்க மட்டத்தில் எதற்காகப் பயிற்சியளித்தீர்கள்?” என ஒரு புதிரைப் போட்டான். மகாராணியார் அது சாதாரணமான கேள்விதானே என நினைத்து, “மகனே சம்பு மாறா! அது பயிற்சிதானே. அதற்கென்ன வந்துவிடப் போகிறது” எனச் சாதாரணமாகக் கேட்டார். கோபமுற்ற இளவரசர் மகாராணியாரைப் பார்த்து, “அன்னையே இது அவரின் படைத்துறை சம்பந்தப்பட்டதல்லவே. பிறகு எதற்கு அவருக்கு இதுபோன்ற பயிற்சிகள் என்பதுதான் புரியவில்லை” என்றான் சினத்தோடு. மகாராணி சிவநந்தினி, “சம்புமாறா! என்ன குதர்க்கம் இது. உன் தந்தை அரச சபையிலே ஒன்றுகூடிக் கலந்து ஆலோசித்து எடுத்த முடிவு அது. இன்று அவரே நினைத்தாலும் கூட அதை மாற்றுவது சுலபமல்ல” என்று உறுதிபட எடுத்துரைத்தார். சிறு அமைதிக்குப்பின் இளவரசர் சம்புமாறன் மகாராணியைப் பார்த்து, “அன்னையே! உங்கள் விளக்கம் புரிகிறது. ஆனால் என் சிந்தை தெளியவில்லையே. எதற்கும் தந்தையிடமும் இது விடயமாகப் பேச வேண்டியுள்ளேன்...” என்றான். இந்தப் பதில் சுற்றுத் துடுக்குத்தனமாய்ப் படவே மகாராணியார் முகத்தில் வெறுப்பைக் காட்டிக்கொண்டு, “சரி அப்படியே செய்து கொள். ஆனால் அது உன் தந்தையாரின் சினத்தைச் சீண்டியதாய் அமையாமல் பார்த்துக்கொள்” என்று வேகமாய்ச் சொல்லிவிட்டுச் சென்றுவிட்டார்.

மறுநாள் மாலை மன்னர் நாகநம்பி, இளவரசன் சம்பு மாறன் இருந்த முத்து மண்டபத்திற்கு வருகைபுரிந்தார். தந்தையாரினது வருகை, இளவரசன் சம்புமாறன் எதிர்பார்க்காத ஒன்று. மன்னரைக் கண்டதும் வணங்கியபடி அமைதியாக இளவரசன் நின்றான். மன்னர் நாகநம்பி

விழிப்புருவங்களை உயர்த்தியபடி, “இளவரசே சம்புமாறா! நீ கற்ற வித்தைகள், பயிற்சிகள் அனைத்தையும் பரிச்சயமாக வைத்திருக்கிறாயா? தினமும் காலையில் தவறாது அவற்றை உன் நித்தியக் கடமைகளில் ஒன்றாகக் கைக் கொள்வாயாக” என்றார்.

இளவரசன் சம்புமாறன், “ஆம் தந்தையே பயிற்சிகள் அனைத்தையும் குறையேதுமின்றிச் செய்துவருகிறேன்” என்று சற்று இழுவையுடன் பதில் சொன்னான். அந்தப் பதிலில் திருப்தியில்லாத மன்னர் இடைமறித்து, “இல்லை அதை நிதமும் கைக்கொள்ள வேண்டும், புரிகிறதா” என வலியுறுத்திச் சொன்னார். அதைக் கேட்ட இளவரசர் தலையை மட்டும் அசைத்துவிட்டு மௌனமானான். மன்னர் நாகநம்பி மயிலாசனத்திலமர்ந்தபடி, “அரசியல், நிதி நிர்வாக, நாட்டுப் பரிபாலனம் போன்றனவெல்லாம் சமீபத்தில் கற்றிருக்கிறாய் இளவரசா. அதிலேதும் குறையுண்டோ?” என இளவலை வினவினார். இளவரசன் சம்புமாறன் மன்னரின் முகத்தைப் பார்த்து, “தந்தையே முடிசூடப் போகும் இளவரசன் ஒருவனுக்கு என்னென்ன கற்றுக்கொடுக்க முடியுமோ அத்தனையும் கற்றுக் கொடுத்தார்கள்” என்று செல்லமாகச் சொன்னான். மன்னர் சிரித்துவிட்டு, “இளவரசே! துறைபோகக் கற்காவிட்டாலும் அத்தனையையும் குறைவின்றிக் கற்றிருக்க வேண்டும். அரண்மனைச் சம்பிரதாயங்கள், பதவித் தகைமைகள் ஏதும் மீறிச் செல்லாமல் நாமே காக்கவேண்டும். அதை எந்நாளும் உன் சிந்தையில் நிறுத்திக்கொள்” என ஆலோசனை வழங்கினார். தந்தையின் ஆலோசனைகளைச் செவிமடுத்தானோ இல்லையோ இளவரசனின் மனம் ஏதோ யோசனையில் மூழ்கிவிட்டு, “தந்தையே! நமது பிரதம படைத்தளபதி செம்பருத்தியருக்கும் இதே பயிற்சிகள், ஆலோசனைகள் வழங்கப்பட்டனவாமே. இது

உண்மையா?” என வார்த்தைகளை வழங்கியபடி வினவினான். “ஆமாம் நமது அரசகுல வழமைப்படி பிரதம படைத்தளபதிக்கு இந்தப் பயிற்சிகளும் அறிவும் தேவை” என மன்னர் விளக்கத்தை முன் வைத்தார்.

இளவரசனின் மனம் குழப்பத்திலிருந்து மீளவில்லை. “தந்தையே! படைத்தளபதி என்றால் படைகளையல்லவோ நடாத்த வேண்டும். நீதியையோ நிர்வாகத்தையோ அல்லவே...” என இடை நிறுத்திவிட்டு இளவரசன் சம்புமாறன் தலைகுனிந்து நின்றான்.

மன்னருக்கு மனதில் ஒரு மூலையிலே இலேசாக சந்தேகம் கிளம்பியது. “யாரோ இவனைத் தூண்டி விட்டிருக்கலாமோ? இல்லையேல் ஒரே விடயத்தைச் சுற்றி வருகிறானே?” அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் நடந்து கொண்டார். இளவரசனின் மனதில் தோன்றிய சந்தேகம் தந்தைக்குப் பிடிக்கவில்லை எனத் தெரிய ஆரம்பித்தது. தன்னையறியாமலே இளவரசர் எதுவும் பேசாது வாளாவிருந்தான்.

அந்தப்புரத்தினுள் நுழைந்த மன்னர் நாகநம்பி, மகாராணி சிவநந்தினியுடன் மனம் விட்டுப் பேசிக் கொண்டார். பேச்சோடு பேச்சாக மன்னர், “தேவி நமது இளவரசன் போர்க்கலை பயிலப் பாசறைக்குச் சென்றிருந்தாலும் நாட்டு நடப்புகளையும் உடனுக்குடன் அறிந்த வண்ணமிருக்கிறான்” என்றார். மகாராணி உடனே, “அதிலென்ன சந்தேகம், அவனின் மதிநுட்பத்திற்கு இந்தவொரு சான்று போதாதா” என்றார் அகமகிழ்வோடு.

மன்னர் நாகநம்பி இடைமறித்து, “இல்லையில்லை செம்பருத்தியருக்கு நீதி, நிர்வாகத்தில் பயிற்சியளித்தோ மல்லவா, அது அவனுக்கு அவசியமற்றது என்று என்னோடு

கூட வாதிடுகிறானே என்று தன் உள்ளக்கிடக்கையைக் கொட்டினார். இதை ஏற்கெனவே எதிர்பார்த்த மகாராணியார், “நாதா இளவரசனோ வாலிப வயது, விடலைப் பருவம். ஏதோ கேள்விப்பட்டதை வைத்துச் சிந்திந்திருப்பான். அதுபோல் கேள்விகள் கேட்டுத் தன் சந்தேகத்தைப் போக்கியிருப்பான்” என்று சொன்னார். மன்னரோ சிரித்துவிட்டு, “தேவி! இளவரசனின் கேள்விகளை நேரில் பார்த்தால் நீ மூர்ச்சித்திருப்பாய். அந்தளவுக்கு...” என்று இழுத்தார். இடையே குறுக்கிட்ட மகாராணி, “தங்கள் குணம் அப்படியே உங்கள் பிள்ளையிடம் இருக்கிறதே” என்று சொல்லிவிட்டுக் கலகலவெனச் சிரித்தார். மகாராணியின் சிரிப்பிலே மயங்கிய மன்னர் நாகநம்பி தன்னையறியாமலே வாய்விட்டுச் சிரித்தார்.

இளவரசரின் துடுக்குத் தனமான போக்கால் சற்று மனக்கிலேசமடைந்த மன்னருக்கு மகாராணியாரின் ஆறுதலும் சிரிப்பொலியும் மனதிலே நிம்மதியை அளித்தன. இருப்பினும் மகாராணியாரிடம் ஒரு விடயத்தை நினைவுபடுத்த வேண்டும் என நினைத்து, “தேவி, செம்பருத்தியரைப் பற்றிய எந்தவொரு தப்பான அபிப்பிராயமும் இளவரசனுக்கு எழாதவாறு நாம்தான் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்” எனக் கேட்டுக்கொண்டார். இதைச் செவியுற்ற மகாராணியார் வாளாவிருந்தது. மன்னரின் கூற்றை ஆமோதிப்பது போலிருந்தது.

மகாராணி சிவநந்தினி, “அது மட்டுமல்ல அரசே! அவர்களுக்குள் ஒருவருக்கொருவர் மனக்கசப்பு ஏற்படாமலும் இருக்க வேண்டியது அவசியமல்லவா. ஒரு நல்ல அரசாட்சிக்கு அதுவும் தேவையல்லவா...” என்று சொல்லி முடித்தார். மன்னர் நாகநம்பி, “தேவி! நானும்

அதையே சொல்ல எண்ணினேன்” எனப் புன்னகையோடு சொன்னார்.

வேவுப்படைத் தலைமை முதலியிடமிருந்து மன்னருக்குத் தகவல் வந்தது. உடனே மன்னர் அந்தப்புரத்தை விட்டு வெளியேறினார். இரகசிய அறையில் வேவுப்படையின் தலைமை முதலியைச் சந்தித்தபோது மேலும் பல பேரைக் கைது செய்திருப்பதாய்ச் சொன்னான். அவர்கள் சந்தேகப்படுமாறு நடமாடியதாயும் ஒருசிலர் குடிமக்களிடையே கலகம் செய்யுமாறு தூண்டியதாயும் காணப்பட்டனர் என அறிந்தார். நாகநம்பி, “உடனே அவர்களைச் சிறையிலடைத்துத் தீர விசாரியுங்கள் என உத்தரவிட்டார். தலைமை முதலி மன்னரை வணங்கிவிட்டு, “அரசே, அவர்கள் யார் எனவும், எவர் கலகங்களைச் செய்யும்படி தூண்டியவர் என்றும் அறியும் வரை சிறைவாசமும் சித்திரவதையும்தான் வழங்குவோம்” என்று விளக்கம் சொன்னான். மன்னர் நாகநம்பி நிதானமாகச் சிந்தித்துவிட்டு, “அப்படியே ஆகட்டும், இந்த விடயத்தில் மிகக் கடுமையாக நடவுங்கள். எவருக்கும் இரக்கம் காட்டாதீர் என உத்தரவு வழங்கினார். வேவுப்படைத் தலைமை முதலி சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு வெளியேறினான்.

மன்னர் நாகநம்பி அவசரமாக அரசவையைக் கூட்டினார். மிக மிக முக்கிய மந்திரிகள், பிரதானிகள் மட்டும் அழைக்கப்பட்டு அவை கூடியது. மெய்ப்பாதுகாவலர்கள், ஏவலாளர்கள் எவரும் அங்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை. மன்னர் அவைக்குத் தலைமை வகுத்துப் பேசுகையில், “தமிழும் சைவமும் தழைத் தோங்கும் இந்த நாகநாட்டின் பால் பகை கொண்டு அதன் படை பலத்தை எதிர்கொள்ள முடியாது. எட்டுத் திக்கும்

சிதறியோடித் தப்பிய தென்னிலங்கைச் சிற்றரசுப் படைகள் சதிமூலம் இந்த வீர மண்ணைச் சிதைக்க முயன்றனர். தோல்வி மேல் தோல்வியே எஞ்சியதால் இன்று தம் ஒற்றர்களையே சதிகாரர்களாக்கிக் கலகம் விளைவிக்க முயன்று வருகின்றனர். இது சம்பந்தமாய்ப் பலர் பிடிபட்டுள்ளனர். நமது வேவுப்படைப்பிரிவு கச்சிதமாய் இயங்குவதற்கு இது ஒரு நற்சான்றாகிறது. நல்லாலோசனைகள் இருப்பின் எவரும் முன்வந்து சபையில் எடுத்துரைக்கலாம்” என்று முடித்தார்.

அவையினர் அக்கறையோடு அமைதியாகச் செவி மடுத்துவிட்டு ஒவ்வொருவராகத் தம் அபிப்பிராயங்களை முன்வைத்தார்கள். “நாட்டிற்கு எதிரிகளால் ஆபத்து ஏற்படப்போகிறது என அரசு உணர்ந்தால் போர்க்கால நடவடிக்கையை உடனே நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும்” என்று ஒரு அமைச்சர் தன் உள்ளக்கிடக்கையை வெளிப்படுத்தினார். “நாட்டிற்கு ஆபத்து என்றால் எப்படி? உள்நாட்டில் கலகம் தோன்றும் ஆபத்தா? அல்லது எதிரிகளால் படையெடுப்பா? இதில் எது என்பதை மன்னரே தெளிவுபடுத்த வேண்டும். அப்போதுதான் அதற்கேற்றவாறு மந்திராலோசனையை நாம் முன்வைக்க முடியும்” என்றார் தலைமை அமைச்சர். அனுபவத்தாலும், வயதாலும், அறிவாலும் மன்னரை விடப் பெரியவர் என்பதால் இவரின் பேச்சை மன்னர் நாகநம்பி அவதானமாய்க் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். “உள்நாட்டுக் கலகம் என்றால் அதன் தாற்பரியத்தையோ மூலோபாயத்தையோ கண்டறிந்து, அதற்குரிய பரிகாரத்தைத் தேட வேண்டும்” என இன்னொருவர் கூறினார்.

இதைக் கேட்ட தலைமை அமைச்சர் சற்று யோசித்துவிட்டு, “நல்லதுதான். கலகம் தோன்றப் பல

காரணங்கள் உள. ஒன்று பஞ்சம், மற்றது குடிமக்கள் மீது சுமத்தப்படும் அதிக வரி. அதுவும் இல்லையேல் எதிரிகளின் தொல்லையால் வரும் பாதுகாப்பின்மை. இவையெதுவும் தோன்றக் காரணம் இல்லையே” என்றார். மன்னர் நாகநம்பி, “வேவுத் தகவல்களின்படி குடிமக்கள் நன்றாக வாழ்கிறார்கள், குறையேதுமில்லை என்றுதான் அறிய முடிகிறது” என்றார். இன்னுமொரு அமைச்சர், “கலகம் வருமுன்னே கண்டறிந்தால் குடிகளுக்கு விழிப்பு நிலையை ஊட்டலாம். ஆனால் எதிரிகளால் படையெடுப்பு அல்லது குடிகளிடம் கலகத்தைத் தோற்றுவிப்பது என்பதைப் படை நடவடிக்கை மூலம் அடக்கலாம்” என்று தன் ஆலோசனையைக் கூறினார். தலைமையமைச்சர் ஆற அமர யோசித்து விட்டு, “அடியேன் சொல்லப் போகும் கருத்தை மன்னர் பெருமான் சிந்தையில் நிறுத்திச் சிந்தித்து நல்ல முடிவுக்கு வரவேண்டும். இதை இங்கு கூடிய அனைவரின் சார்பில் வேண்டிக்கொள்கிறேன். நாட்டின் பாதுகாப்புக் கருதி நமது பிரதம படைத்தளபதி செம்பருத்தியார் அவர்களை உடனே நாட்டிற்கு அழைக்க வேண்டும். பாதுகாப்பு விடயத்தில் முக்கிய முடிவுகள் எடுக்கும் தருணத்தில் அவர் மன்னரோடு உடன் இருப்பது நல்லதல்லவா” என்றார் பணிவாகவும் முடிவாகவும். அதைக் கேட்ட மன்னரின் முகம் மலர்ந்தது. இதைக் கண்ட அனைவரது அகமும் திருப்தியிலும் மகிழ்ச்சியிலும் திழைத்திருந்தன.

மன்னர் நாக நம்பிக்கு ஆதரவாகவே அனைவரும் ஏகமனதாகக் கூறியது போல் இக்கோரிக்கை அமைந்தது. மன்னர் பேசுகையில் “தலைமையமைச்சரின் கோரிக்கையை யாம் அறிவோம். சிந்தித்து அதற்கு ஆவன செய்வோம். அதற்குமுன் நாகநாட்டில் எங்கேயாவது குடிமக்கள் தம்

குறைகளைச் சொல்ல விரும்பின் அதற்குரிய காரணத்தை அரசுக்கு அறிவிக்க வேண்டும். முப்பது நாட்களுக்குள் அரசினால் அக்குறைகள் தீர்க்கப்பட்டே தீரும்.

அதே நேரம் அறிவிப்பு ஏதுமின்றி விளைவிக்கப்படும் கலகத்திற்குத் தண்டனையாக அவரவரின் சிரம் கொய்யப்படும். இதை நாடெங்கும் உடனடியாக முரசறையும்படி உத்தரவிடுகிறேன்” என்று சொல்லி முடித்தார். அத்துடன் அவை கலைந்தது. மன்னர் நாகநம்பி ஓய்வெடுக்கச் சென்றார்.

மன்னரின் கட்டளை முரசறையப்பட்டுப் பல நாட்களாகியும் குடிமக்களிடமிருந்து எந்தக் கோரிக்கையும் வரவில்லை. இதையொட்டி அரசு உயர் வட்டாரத்தில் சிறு சலசலப்பு ஏற்பட்டது. “குறையேதுமின்றிக் குடிகள் நலமுற வாழ்கிறார்கள்” என மன்னர் அவையிலே பிரஸ்தாபித்தார். பிரதானி ஒருவர் எழுந்து, “அரசே தங்கள் கூற்று நூற்றுக்கு நூறு உண்மையை விளம்பியுள்ளது. அப்போது கலகம் குடிகளிடமிருந்து வரவில்லை. வேறு வெளி சக்திகளால் வேண்டுமென்று தூண்டப்பட்டிருந்தன என்பது தெள்ளத் தெளிவாகிறது” எனக் கூறினார். முதலமைச்சர் பதிலளிக்கையில் “நாட்டில் இடம்பெறும் சிறு சிறு சம்பவங்களும், வேவுத் தகவல்களும் இதையே பறை சாற்றுகின்றன. நாட்டிற்குள் ஊடுருவிக் கலகம் விளைவிக்க முயன்றும், தோல்வியெனில் பகைவர் அடுத்து படையெடுப்பை நிகழ்த்தலாம் என எதிர்பார்க்கலாம். அதையும் எதிர்கொள்ள நாம் தயார்” என முழங்கினார்.

8

வான் மேகங்கள் ஊர்வலம் போவது போல அழகாக அணிவகுத்துச் சென்றன. ஆகாய நீல நிறத்தில் கறுப்பு வெள்ளைநிறப் பிம்பங்கள் ஓடுவது போல் உற்றுப் பார்ப்போர்க்குத் தெரிந்தது. அந்தி சாயும் நேரம், சந்திரனும் தெரிய ஆரம்பித்தான். இலேசாய் அடித்த காற்று உஷ்ணத்தை உணர்த்தியது. கல்யாணி நதி சீராக ஓடிக் கரைகளைத் தொட்டு வளப்படுத்தியது. மழை குறைந்ததால் நீரோட்டம் சுமாராகவிருந்தது. நதிக்கரையில் நின்று பார்த்தால் வடக்கே பெருவெளிகளுக்கப்பால் கல்யாணிபுரம் கம்பீரமாகத் தோற்றமளிக்கும். மாட மாளிகைகள், கூட கோபுரங்கள் என அழகாக அடுக்கிவிட்டது போலத் தெரியும். கல்யாணி நதியிலிருந்து நீர்ப்பாசனம் பெற்று அந்தப் பகுதி பச்சைப் பசேலென்றிருந்தது. மந்தைகளை மேய்த்தபடி இடையர்கள் தம் கருமமே கண்ணாயிருந்தனர்.

விருந்தினர் மாளிகையின் உப்பரிகையிலே ஒய்யாரமாக நிற்குகொண்டிருந்த செம்பருத்தியன் வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பூந்தோட்டமும் அங்குக் காற்று வாங்க வந்த அரண்மனைவாசிகளும் காவற்காரர்களும் தெளிவாகத் தெரிந்தனர். மலர்களின் நறுமணம் காற்று வீசும்போது புதிய சுகானுபவத்தைக் கொடுத்தது. மெய்ம்மறந்து நின்றவனைப் பின்புறம் வந்த ஆளரவம் திரும்பிப் பார்க்க வைத்தது. அங்கே முதல் தினம் வந்த வயோதிகப் பணிப்பெண் வணங்கியபடி நின்றாள். வாயெல்லாம் பல்லாகச் சிரித்தப்படி அருகே வந்தாள். அவளின் காவியேறிய பல்லைப் பார்க்கச்

செம்பருத்தியனுக்கு என்னவோ செய்தது. அவளின் வாயிலிருந்து ஏதும் வருகிறதாவெனச் செம்பருத்தியன் எதிர்பார்த்தான். அப்போது அவள், “பிரபோ! இளவரசியார் தங்களைக் காணத் துடிக்கிறார். முடியுமானால் நாளை நண்பகல் கடற்கரை மணல் மேட்டிலே சந்திக்க இசைந்ததாய்ச் சொல்லச் சொன்னார்” என்றாள். “சரி, உன் உதவும் உள்ளத்திற்கும் கோடி நன்றிகள். இந்த உதவியை மறக்க மாட்டேன்” என்று செம்பருத்தியன் சொன்னான். மீண்டும் வணங்கிவிட்டு அந்தப் பணிப்பெண் வெளியேறினாள். அதன்பின் செம்பருத்தியனின் மனம் பூவழகி பால் சென்றது. பணிப்பெண்ணின் செய்தி கிடைத்ததும் அவளின் முகமும் அகமும் மலர்ந்திருக்கும். இன்றிரவும் கூடத் தூங்க மாட்டாள். நாளைய சந்திப்பையே எண்ணியெண்ணி ஏங்கியிருப்பாள்.

வயதான பணிப்பெண் என்னிடம் வந்து சேதி சொன்னபோது மகிழ்ச்சியில் நான் அவளிடம் ஒழுங்காகப் பேசவேயில்லை. சுயநலக்காரன் என நினைத்திருப்பாள். பாவம் பிரதியுபகாரம் கோராது மெய்யன்போடு உதவியிருக்கிறாள். இவளுக்கு ஏதாவது கைம்மாறு நான் செய்தேயாகவேண்டும். செம்பருத்தியனின் உள்ளம் போன போக்கில் நினைவலைகளும் எழுந்து எழுந்து அடங்கின.

அடுத்த நாள் காலை எழுந்த நேரம் முதல் செம்பருத்தியனின் உள் மனம் அடித்துக்கொண்டிருந்தது. தன்னையறியாத துணிச்சல் ஒன்று எழுந்தபோது, “சரி! வருவது வரட்டும் பார்க்கலாம்” என நினைத்துக் கொண்டான். நண்பகல் வேளை வந்தது. கடற்கரைக்குச் சென்ற செம்பருத்தியன் மெய்ப்பாதுகாவலர் எவரையும் அழைத்து வரவில்லை. புரவியிலிருந்து இறங்கி அதை மரமொன்றில் கட்டிவிட்டு யாராவது நிற்கிறார்களாவென

நாற்றிசையும் நோட்டம் விட்டான். ஆள் அரவமின்றி வெறிச்சோடியிருந்த கடற்கரை மேட்டில் திடீரெனப் பூவழகி வெளிப்பட்டாள். புன்னகை பூத்தபடி கம்பீரமாக நடந்து வந்து அவன் எதிரே நின்றபோது, செம்பருத்தியன் ஆச்சரியமுற்றான். “இளவரசியாரே! சொன்ன மாதிரி வந்து விட்டீர்கள். அதுவே போதும்” என்றபடி செம்பருத்தியன் பேச்சை ஆரம்பித்தான். பூவழகி நாணிக்கோணியபடி “நாதா எனை இளவரசி என அழைக்காமல் பெயரைச் சொன்னாலே போதும். வெறுமனே பூவழகியென அழையுங்கள். உங்களுக்கு மாலையிடப் போகும் என் மீதுள்ள மரியாதையை மனத்தில் மட்டும் வைத்திருங்கள்” எனக் குழைந்தாள். செம்பருத்தியன் கேலியாகச் சிரித்தபடி, “சரி சரி பூவழகி இதைச் சொல்லவா இவ்வளவு தூரம் தாங்கள் வந்தீர்கள்?” என வின்வினான்.

“இல்லையில்லை நாதா அதுவல்ல. புரிந்தும் புரியாதது போல் தாங்கள் நகைக்கிறீர்களே” என்றுவிட்டுத் தானும் கலகலவெனச் சிரித்தாள். “பல விடயங்கள் பற்றி நேரில் மனம் விட்டுப் பேசவேண்டும் என்பது அவா” எனச் செம்பருத்தியன் சொல்ல, இடைமறித்த பூவழகி, “என்னைப் பொறுத்தருளுங்கள் பிரபுவே. சேடிப்பெண் ஒருத்தியிடம் மட்டும் சொல்லிவிட்டு அப்படியே வந்துவிட்டேன். நீண்ட நேரம் இங்கு தரிக்க முடியாது...” என்றாள்.

பேச்சை இழுத்தடிக்க விரும்பாத செம்பருத்தியன், “பூவழகி! என் பாதுகாவலர்கள் அரசால் மாற்றப்பட்டும், மற்றும் சில ஏற்பாடுகள் நடந்திருக்கின்றனவே ஏதும் தாங்கள் கேள்விப்படவில்லையோ?” என வினாவினான். பூவழகிக்கு இக்கேள்வி திகைப்பை ஏற்படுத்தியது. ஆசையோடு காதல் கதை பேச அழைத்துவிட்டு பாதுகாப்புப் பற்றிப் பேசுகிறாரே இவர், என எண்ணினாள்.

“இல்லை நாதா யான் எதுவும் அறியவில்லையே, ஏன் என்ன நடந்தது” எனப் பூவழகி கேட்டாள். “இல்லை நமது விடயம் ஏதும் மன்னரின் காதுக்கு எட்டி, நம்மைக் கண்காணிக்க ஏதும் ஏற்பாடுகள் செய்தாரோ என ஐயுற்றேன் பூவழகி” என்றபடி செம்பருத்தியன் சற்று நெருங்கினான். பூவழகி கூச்சத்துடன் சற்றுப் பின் வாங்கியபடி தலைகுனிந்துவிட்டு, “இந்தக் குறும்புகள் எல்லாம் நான் தங்களுக்கு மாலையிட்ட பின்புதானே தற்போது தாங்கள்... என்னவென்று இதை...” எனச் செல்லமாகக் கண்டித்தாள். செம்பருத்தியனோ சிரித்து விட்டு, “ஐயையோ அடியேன் எதுவும் செய்யவில்லையே. என் கரம் தங்களின் உடலைத் தீண்டவேயில்லை. அதற்குள் இத்தனை அமார்க்களமா பூவழகி?” எனக் கேட்டான். “தன்னந்தனியே ஒரு இளைஞனுடன் பேசும்போது எட்டியெட்டி அருகே நெருங்கும் வேளையில் அச்சமடைவது மகளிருக்கு இயல்புதானே அதுதான்...” எனத் துடுக்குத்தனமாய்ப் பூவழகி பதிலளித்தாள். “கூல்யாணிபுரத்துப் படைகளின் அணிவகுப்பிற்குத் தலைமை வகுத்த தாங்களா அச்சத்தில், இப்படிப் பேசுவது?” எனச் செம்பருத்தியன் கேலி செய்தான்.

இப்படியே தம்மை மறந்த நிலையில் இருவரும் நேரம் போவதேயறியாமல் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். “நாழிகை யாகிறது நான் புறப்படவேண்டும். இப்படித் தனிமையில் இருவரும் பேசுவென்றால் அதற்கு முடிவே கிடையாது. ஏதும் அவசரச் செய்தியெனில் இதே முதிய பணிப்பெண்ணை இரகசியமாய் அனுப்புகிறேன் நாதா. சரி நான் சென்று வருகிறேன்” எனக் கூறி விட்டுப் பூவழகி விடைபெற்றாள். “சரி, இளவரசியாரே பத்திரமாகச் சென்று வாருங்கள்” எனச் செம்பருத்தியன் வழியனுப்பி வைத்தான். நண்பகல், வெயில் கண்ணைக் கூசியது. பூவழகி

அன்னநடையில் அசைந்து அசைந்து நடந்து சென்றதைச் செம்பருத்தியன் ரசித்தபடி இலயித்து நின்றான். பூவழகி விட்டுப் பிரிய மனமின்றிச் செல்வது செம்பருத்தியனுக்குத் தெரியும். ஆனால் அந்தப்புரத்தில் ஓரிரு பணிப்பெண் பெண்களைத் தவிர வேறு யாருக்கும் தெரியாது. தேடினால் என்ன பதில் சொல்லமுடியும். அதனால்தான் அவசரமாய், ஓடுகிறாள். இரகசியம் அப்படியேயிருக்கட்டும் என மனதைச் செம்பருத்தியன் தேற்றிக்கொண்டான். ஒரே நேரத்தில் இருவரும் அரண்மனை வாசலைக் கடந்து சென்றால் நிச்சயம் சந்தேகப்படுவார்கள். சற்றுப் பொறுத்துச் செல்வோம் என நினைத்தபடி செம்பருத்தியன் கடலின் அழகை இரசித்தபடி நின்றான். செம்பருத்தியனின் மனதிலே எண்ணங்கள் எழுவதும் விழுவதும் ஆர்ப்பரித்தபடியிருந்தன.

திடீரெனப் பற்றைகள் உள்ள பக்கத்தில் தூரத்தே புரவிகள் கனைக்கும் ஓசை எழுந்து அவ்வட்டாரத்தின் அமைதியைக் குலைத்தது. திடுக்குற்ற செம்பருத்தியன் அத்திசையை உற்று நோக்கினான். கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் பூவழகி சென்ற திசையிலே புரவிகள் ஓடுவதும் மனித நடமாட்டமும் தெரிந்தது. “ஐயையோ பூவழகி தனியே சென்ற வழியில் இதென்ன விபரீதம் எனப் பதைபதைத்த செம்பருத்தியனின் வாய் அவனையறியாமல் முனகியது. அங்கு உடனடியாக விரைந்தால் என்னவென விசாரிக்கலாம். அதே நேரம் தன்னை அங்குள்ளவருக்குக் காட்டிக் கொடுத்ததாய் முடியும். எதற்கும் தயாராக விருப்பது நல்லது என நினைத்துவிட்டுப் புரவிமீது அமர்ந்து கடிவாளத்தைக் கையிலே எடுத்துத் தயாரானான்.

மீண்டும் அதே திசையிலே திடீரெனப் புரவிகள் ஒன்றையொன்று துரத்தியவாறு ஓடுவதும் கனைப்பதுமாகச்

சத்தங்கள் கேட்ட வண்ணமிருந்தன. ஏதோ விபரீதம் நிகழ்கிறது. ஆனால் யார் சம்பந்தப்பட்டார்கள் என்பது புரியாத செம்பருத்தியன் தன் நெஞ்சு பதைபதைப்பையும் பொருட்படுத்தாது குதிரையை அப்பகுதிக்கு ஓட்டினான்.

அங்கு அவன் கண்ட காட்சி உதிரத்தை உறைய வைத்தது. பற்றைகளின் இடைவெளிகளில் சடலங்களையும் காயமுற்ற சிலர் முனகுவதையும் கண்டான். சற்றுத் தள்ளி கல்யாணிபுரப் போர் வீரர்கள் குதிரையில் இருந்தபடி அவ்விடத்தைக் கண்காணித்தபடி அங்கிருந்தார்கள். செம்பருத்தியன் அருகே சென்றதும் வணங்கி வழி விட்டனர். இங்கே என்ன நடந்தது...” எனச் செம்பருத்தியன் வினாவ “நமது இளவரசியாரைக் கொல்லச் சிலர் முயன்றிருக்கிறார்கள்” எனப் போர்வீரன் ஒருவன் சொன்னான்.

இதைக் கேட்டதும் செம்பருத்தியனுக்கு இருதயம் நின்றுவிட்டது போலிருந்தது.

“இளவரசியார் நலமாக உள்ளாரா?” மீண்டும் செம்பருத்தியன் வினவினான். “நலமாக உள்ளார், இலேசான உரசல் காயங்கள் உள” என இன்னொரு போர்வீரன் பதிலுரைத்தான். செம்பருத்தியனுக்கோ, கையும் ஓடவில்லை காலும் ஓடவில்லை. நெஞ்சு படபடத்தது உடல் வியர்த்தது. நடந்ததை நினைக்கையில், என்ன பதிலை அரசருக்குப் பூவழகி சொல்லப்போகிறாள் எனச் செம்பருத்தியன் மூளையைப் போட்டுக் குழப்பினான். நிச்சயமாக நமது விசயமும் இந்த இரகசியச் சந்திப்பும் அம்பலத்துக்கு வரப்போகின்றன. அவமானம், தண்டனை, அபகீர்த்தி என்றெல்லாம் துயர்கள் அலையலையாக வரப்போகிறது.

செம்பருத்தியனின் மனம் நானா திசைகளிலும் சிந்தித்தது. அங்கு நின்ற போர் வீரர்கள் செம்பருத்தியனை உன்னிப்பாக அவதானித்துக்கொண்டதை செம்பருத்தியன் உணரவில்லை.

ஆங்காங்கே காயமுற்றுக் கிடந்தவர்கள் போர் வீரர்களால் குதிரைகளிலேற்றப்பட்டு அரண்மனைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டார்கள். செம்பருத்தியனும் மெதுவாக அரண்மனைக்குத் திரும்பினான்.

ஒரு மாற்றத்தைச் செம்பருத்தியன் அவதானிக்கத் தவறவில்லை. அரண்மனையை விட்டு வெளியே வரும்போது வணங்கி வழிவிட்ட வெளிக்கோட்டைக் காவலர்கள் இப்போது கோட்டைக் கதவை அடைத்து விட்டனர். அதுவும் போதாதென்று ஏற இறங்கப் பார்த்து விட்டே கதவைத் திறந்து உட்செல்ல அனுமதித்தனர். வழமைக்கு மாறாக உள்ளேயும் பாதுகாப்புப் பலப்படுத்தப் பட்டிருந்தது.

பூவழகியைக் கண்டு நடந்தது என்னவென்று அறியும் வரை சிந்தையில் எதுவும் இயங்காது. செம்பருத்தியன் துணிவை வரவழைத்துக் கொண்டு அரண்மனைப் பகுதிக்கு நடந்து வந்தான். அந்தப்புரம் செல்லும் வழியில் வேகமாக நடந்து வந்த போது ஆங்காங்கே நின்ற பணிப் பெண்கள் வினோதமாகப் பார்த்தார்கள். எவரையும் பொருட்படுத்தாமல் வந்தபோதுதான் மன்னரும் இளவரசியாரும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். இளவரசி பூவழகி காயமேதுமின்றி சர்வ சாதாரணமாக மன்னர் சிவவர்மனுடன் நிற்பதைக் கண்ட போதுதான் செம்பருத்தியனுக்கு நெஞ்சிலே நிம்மதி பிறந்தது. யாரோ வந்து குடம் குடமாய் நெஞ்சிலே பால் வார்த்துவிட்ட குளிர்மையும் நிம்மதியும் பெற்றான்.

மன்னர் சிவவர்மனைக் கண்டதும் செம்பருத்தியனுக்குக் குற்றவுணர்வு மேலீட்டால் என்ன செய்வது எனச் சில கணம் தடுமாற்றமேற்பட்டது. ஒருவாறு அதைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு “மன்னருக்கு என் வணக்கம்” என விழித்தபோது சிவவர்மனும் பதிலுக்கு, “வணக்கம்” என்றார். மன்னரின் முகத்தைப் பார்த்த செம்பருத்தியன், “மன்னரே! இளவரசியார் கொலை முயற்சியிலிருந்து தப்பியிருப்பதாய்க் கேள்வியுற்றதும் ஓடோடி வந்தேன். உடலுக்குத் தீங்கேதுமில்லையே” எனச் செம்பருத்தியன் வினவினான். அப்போதுதான் பூவழகியின் கண்களைச் செம்பருத்தியனின் கண்கள் நேருக்கு நேர் சந்தித்தன. அந்தப் பார்வையிலே ஒருவரை ஒருவர் “தங்களுக்கு ஆபத்தில்லையே” என விசாரிப்பதாய் அர்த்தம் பொதிந்ருந்தது. செம்பருத்தியனின் தவிப்பைப் புரிந்து கொண்ட பூவழகி, “கடவுள் கிருபையால் பிழைத்தேன்” என்று அவசரமாகப் பதிலளித்தாள். அப்போது செம்பருத்தியனின் அகன்ற மார்பு நிம்மதிப் பெருமூச்சொன்றை விட்டு விம்மி நின்றது. ஏதுமறியாத மன்னர் சிவவர்மன் இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான்.

மன்னர் மீண்டும் இளவரசி பூவழகியைப் பார்த்து, “இளவரசி! எந்தவிதப் பாதுகாப்புமின்றி வெளியே, அதுவும் கடற்கரை மணல் மேட்டுக்குச் சென்ற காரணம் எதுவோ” என வினவினார். பூவழகி கைபிசைந்து தலைகுனிந்தபடி “தந்தையே என்னை மன்னித்தருளுங்கள்...” என வார்த்தைகளை விழுங்கியபடி நின்றாள். செம்பருத்தியனுக்கோ இக்கட்டான நிலை. தப்பித் தவறி இளவரசி பூவழகி உண்மையை உளறிவிட்டால் எல்லாமே விபரீதமாகிவிடும். தன் திருமுகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பியபடி கற்சிலையாய் நின்றான். மன்னரின் கேள்விக்குத் தகுந்த விடை வராததால் சினமுற்று, “பூவழகி!

காரணத்தையறிய வேண்டியது தந்தை என்ற முறையில் என் கடமையல்லவா” என சிவவர்மன் கடும் குரலில் கேட்டார். திரிசங்கு நிலையில் நின்ற இளவரசி பூவழகி மன்னரின் முகத்தைப் பார்க்க அஞ்சித் தலைகுனிந்தாள். இவளின் அமைதி செம்பருத்தியனுக்கு வயிற்றிலே புளியைக் கரைத்தது.

மன்னர் சிவவர்மன் தன் பொறுமையைச் சோதித்துப் பார்ப்பது போல் நினைத்தார். அதுவும் இன்னொருவரின் முன்பாகச் சற்று வெட்கமாகவும் இருந்தது. செம்பருத்தியனுக்கு எதுவும் பேச முடியாத நிலை. பூவழகி தன் தொண்டையைச் சரி செய்துகொண்டு மெல்லிய குரலில், “தந்தையே! எப்போதும் என் முன்னேயும் பின்னேயும் தோழியரும் பணிப்பெண்டிரும் சேடிப் பெண்களும் என்று பலர் உலாவி வந்து அலுத்துவிட்டது. கொஞ்சம் சுதந்திரமாகக் காலாற நடந்து வரலாம் என்றுதான் சென்றேன். வேறேதும் இல்லை தந்தையே. இது தற்செயலாக நடந்தது...” எனச் சொன்னாள். “எப்படியோ சமாளித்து விட்டாள்” என மனதுக்குள் செம்பருத்தியன் நினைத்தான். மன்னர் சிவவர்மன் சற்று மன ஆறுதலடைந்தபடி “மகளே பூவழகி, நீ சொல்வது சரி. அதற்காக அந்தப்புர வட்டாரத்தில் எவருக்கும் தெரியாமலா? மகளே! மன்னர் குலத்தில் பிறந்தாலே இப்படியான சில சுதந்திரங்களைத் தியாகம் செய்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லைதான். என்ன செய்வது...” என மகளைத் தேற்றினார். தந்தைக்கும் மகளுக்குமிடையில் நடக்கும் உரையாடலில் தான் மூக்கை நுழைப்பது அநாகரிகம் என்பதால் செம்பருத்தியன் வாளாவிருந்தான். இனிமேல் இதுபோலச் சந்திப்புகளை நினைத்தும் பார்க்க முடியாது. இந்தக் கொலை முயற்சியை ஓர் பாடமாக எடுத்தால் போதும் இளவரசியுடன் எப்போதும் ஒரு சிறு

கூட்டம் வழமைபோல் இருக்கப் போகிறார்கள், எனச் செம்பருத்தியனின் மனதைச் சில சிந்தனைகள் வாட்டின. “உன்னை எப்படிக் காப்பாற்றினார்கள்?” என மன்னர் சிவவர்மன் கேட்டபோதுதான் இளவரசி பூவழகி வாய் திறந்து முழுமையாகப் பேச ஆரம்பித்தாள்.

“தந்தையே! யான் கடற்கரையிலிருந்து அரண்மனைக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தபோது திடீரெனப் பற்றைகளுக்குள் இருந்து பெண்கள், இருவர் முக்காடிட்டபடி என் மேல் பாய்ந்து வாட்களால் தாக்கினர். யான் தற்காப்பாகச் சற்றுக் குனிந்து வாட்களைத் தரையில் விழச் செய்து அதில் ஒன்றால் இருவரையும் வீழ்த்தினேன். பின்பு அதே பற்றைக்குள்ளிருந்து நாலெந்து பேர் வாட்களோடு பாய்ந்து வந்து மோதினார்கள். இதற்குள் தூரத்திலே நின்ற நமது வேவுப்பிரிவினர் புரவிகளில் விரைந்து வர, இவர்கள் ஓட முயற்சித்தனர். சிலர் கொல்லப் பட மற்றையோர் பிடிபட்டார்கள்” எனப் பூவழகி சொல்லி முடித்துவிட்டுச் செம்பருத்தியனைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்தாள்.

இதைக் கண்ணுற்ற செம்பருத்தியன் மன்னர் தன்னைப் பார்க்கிறாரா என அவரைப் பார்த்தான். மன்னரோ எதையோ இழந்தவர்போல் எங்கேயோ வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்றார். சில வினாடி நிசப்த்தத்தின் பின் மன்னர் இளவரசி உனக்குத் தெரியாததல்ல, நமது பகைவர் நம்மை மண்டியிட வைக்க முடியாவிடினும் இதுபோன்ற கோழைத் தனமான ஈனச் செயல்களைக் காலத்திற்குக் காலம் நிகழ்த்திவருகின்றனர். யாம் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடனும் விழிப்புடனும் எப்போதும் எங்கேயும் இருக்கவேண்டும். இச்சம்பவத்தைப் பற்றி அயல் அரசுகள் அறிந்தால் பரிகசிப்பார்கள். பாதுகாப்பிலே தொய்வு எனப்

பழிப்பார்கள். குடிமக்கள் அறியும்போது அச்சமடைவார்கள். அரச குடியிற் பிறந்து இராச போகங்களை அனுபவிக்கும்போது அரண்மனைச் சம்பிரதாயங்கள் மீறப்படாமல் பார்த்துக்கொள்வது நமது கடமையும் கூட” என அறிவுரைகளையுரைத்தார். தான் வாளாவிருப்பதை மன்னர் தங்களை வேடிக்கை பார்ப்பதாக நினைப்பாரே எனச் செம்பருத்தியனின் மனதிலே பட்டது. உடனே செம்பருத்தியன், “அரசே இளவரசியார் போர்க்கலை பயின்றதால் இந்தக் கொலை முயற்சியை வெற்றி கொண்டுள்ளார் இல்லையேல் நிலைமை விபரீதமாகி யிருக்கும்...” எனத் தன் பங்கிற்குச் சொல்லிவிட்டு பூவழகியின் முகத்தை ஓரக் கண்ணால் பார்த்தான். உடனே மன்னர் சிவவர்மன், “செம்பருத்தியரே! சரியாகச் சொன்னீர்கள். அத்தனையும் மெய்” என ஒப்புச் சொன்னார்.

“சரி பூவழகி! நன்கு களைத்திருப்பாய் மகளே. என்னைக் காண வந்த வேளை வழியிலே நின்று பேசியிருக்கிறோம். அந்தப்புரத்திற்குச் சென்று நன்கு ஓய்வெடுத்துக்கொள்” என பூவழகியைப் பார்த்துக் கூறிவிட்டு, மன்னர் செம்பருத்தியனிடமிருந்தும் விடைபெற்றுவிட்டுச் சென்றார். அதன் பின்பும் தான் பூவழகியுடன் நிற்பது அழகல்ல என நினைத்து செம்பருத்தியன் விடைபெற்றுத் தன் இருப்பிடத்திற்குச் சென்றான்.

இளவரசி பூவழகிக்கோ மன ஆறுதலுக்காவது செம்பருத்தியனுடன் சிறிது நேரமாவது சில வார்த்தைகள் பேசியிருக்கலாமே? என மனம் உந்து நின்றது. ஆனால் சூழ்நிலை தடுத்துவிட்டது.

தோழியரும், பணிப்பெண்களும் சூழ்ந்து நிற்க மனம் ஏவவில்லை. அதே நேரம் செம்பருத்தியனும் பொறுமை காத்து நிற்கவில்லை, அரண்மனைக்குள் எல்லோர் முன்பாகத் தன்னிடம் நீண்ட நேரம் பேசவில்லையே, இவை பூவழகியின் மூளைக்குள் குடைந்துகொண்டிருந்த கேள்விகள். உடற் களைப்பும், உள்ளக் களைப்பும் ஒன்று சேர இளவரசி மலர் மஞ்சத்தில் சாய்ந்தாள்.

விருந்தினர் மாளிகைக்கு வந்த செம்பருத்தியனுக்கு மனம் இருப்புக்கொள்ளவில்லை. சற்று முன் என்னதான் பூவழகியுடன் பேசிவிட்டு வந்தாலும் மனம் ஏற்க மறுக்கிறது. இன்னும், கொஞ்சம் ஆறுதல் வார்த்தைகள் பேசியிருக்கலாம். மனதால் அச் சமயத்திலே அங்குச் சூழ நின்றவர்களைச் சபித்தாள். வேறு என்ன செய்வது, பூவழகியை நினைக்கையில் பெருமிதமாகவும் இருந்தது. அதே வேளை அச்சமும் கூட ஆட்கொண்டது. தப்பித் தவறி இச்சம்பவத்திலே பூவழகிக்கு உயிராபத்து ஏற்பட்டிருந்தால்... என நினைத்த மாத்திரத்தில் செம்பருத்தியனின் சரீரம் நடுங்கியது. அப்போது வேறொரு அச்சமும் கூடவே குடி கொண்டது. கடற்கரை மேட்டிலே இருவரும் பேசிக் கொண்டிருந்த இரகசியமும் பரகசியமாகி யிருக்கும். கொலை முயற்சிக்கு வந்த பகைவர் தப்பியோடி விட வெளியே நின்ற யானே சந்தேகத்திற்குள்ளாவேன். காதலியைக் கொன்ற காதகன் என்ற பழிக்காளாவேன். ஏக புதல்வியை இழந்த மன்னர் சும்மா விடுவாரா? அரசு விருந்தாளியாக வந்து ஆசைப்புதல்வியின் உயிரைக் குடித்த பாவி என அரசு சபை நடுவே விலங்கிட்டு விசாரித்து சிரச் சேதம் செய்வார். நான் நிரபராதி என எனை நிரூபணம் செய்ய ஆதாரம் ஏதுமிருக்காது. என் கதறலைக் கூடக் கேட்க யாரும் இணங்கார். நயவஞ்சகமாய்க் கொன்ற கிராதகன் நடிக்கிறான் என எள்ளி நகையாடுவர். ஆனால்

இன்று யார் செய்த புண்ணியமோ இளவரசி பூவழகி காயமின்றித் தப்பியதுடன் சதிகாரர்கள் காயத்துடன் பிடிபட்டுள்ளனர். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இளவரசியார் என்ன நடந்ததென, தன் நிலை விளக்கத்தை மன்னரிடம் எடுத்துரைத்துவிட்டார்.

இதனால் நான் பிழைத்தேன் என்றுதான் நினைக்க வேண்டுமே தவிர வேறொன்றுமில்லை. என்னையும் எங்கள் காதலையும் காப்பாற்றத் தந்தையிடம் எப்படியெல்லாம் சொல்லிப் பூவழகி தப்பினாள். காதலுக்காக எதையும் செய்யத் துணிந்துவிட்டாளா? நல்ல சாகசக்காரிதான் இவ்விளவரசி. பல கோணங்களிலே செம்பருத்தியன் நினைத்துப் பார்த்தான். ஏதோ கெட்ட கனவு என மறந்து விட முடியாத கெட்டியான பாடம் என்று எடுத்தால் எச்சரிக்கையுடன் இருக்கலாம்.

அன்றிரவு இளவரசி பூவழகி சயன அறையை விட்டு வெளியே வரவில்லை. நின்ற தோழியர், துயிலெழுந்து அழுதுண்ண வாருங்கள்” என அழைத்தபோதுதான் வந்து பசியாறினாள். தோழியர்கள் நடுவே ஒரு குரல் “நம் இளவரசி போர்க்கலை பயின்றதால் அத்தனை சதிகாரர்களையும் சாய்த்து உயிர் பிழைத்தார். அது வேறு யாராயின் பலியாகியிருப்பார்” என ஒலித்தது. இன்னோர் குரல், “சரியம்மா, என்னதான் போர்க்கலை பயின்றாலும் பெண்ணல்லவா மனப் பிராந்தி இருக்கும்தானே” என ஒலித்தது. இவர்கள் பேசியதெல்லாம் பூவழகிக்குத் தெளிவாகக் கேட்டன. இவர்களின் பேச்சு உண்மைதான் என மனதுக்குள் நினைத்துக்கொண்டாள்.

இளவரசியாரைக் கொல்ல முயன்ற சதிகாரர்களுள் காயத்துடன் பிடிபட்டோர் வழங்கிய தகவல்களில் நாக நாட்டுப் படைத் தளகர்த்தா. செம்பருத்தியனையும்

கல்யாணிபுர மண்ணிலே வைத்துக் கொல்லவிருப்பதாய்த் தெரியவந்தது. சதித்திட்டம் தீட்டிச் செயற்பட்டோர் கூண்டோடு கைதாகிக் கொடுஞ்சிறையில்டைக்கப் பட்டனர். நாகநாட்டில் செம்பருத்தியனுக்குப் பாதுகாப்பு என்பது உச்சமாயிருக்கும். ஆனால், கல்யாணிபுரத்தில் இவன் விருந்தாளியாக விருப்பதால் பாதுகாப்பிலே ஏதும் ஓட்டைகள் இருப்பின் அதைப் பயன்படுத்திச் செம்பருத்தியனின் உயிருக்குக் குறிவைக்கவே நாட்டுக்குள் அத்துமீறி வந்ததை மனதார ஒப்புக்கொண்டனர். சிலர் கிராமங்களிலே குடி மக்களிடையே சென்று அரசுக் கெதிராகக் கலகம் விளைவிக்கும்படி தூண்டிவிட்டனர். போதிய காரணியின்றி அவ்வப்போது அவை பிசுபிசுத்து விட்டன. கலகத்தைத் தூண்டியோர் நையப்புடைக்கப் பட்டனர். தனிப்பயிற்சி கொடுத்து விசேடமாக அனுப்பியிருப்பது தெரியவந்தது.

மன்னர் சிவவர்மனின் உத்தரவுக்கமையச் செம்பருத்தியனுக்குப் பாதுகாப்பு மேலும் பலப்படுத்தப்பட்டது. அரண்மனைக்கு வெளியே செல்வதாயின் மெய்ப் பாதுகாவலரும் கூடவே செல்லவேண்டுமென மன்னரே செம்பருத்தியருக்குச் சொல்லியிருந்தார். இவற்றையெல்லாம் தாண்டியே பூவழகியைச் சந்திக்க வேண்டிவரும் எனத் தெள்ளத் தெளிவாகிவிட்டது. முன்பு அரண்மனையின் வெளிக்கோட்டை வாசல் காவற்காரரிடம் ஏதோ ஒன்றைக் கூறிவிட்டு வெளியே போய் இளவரசி பூவழகியைக் கடற்கரை மேட்டில் சந்தித்தது போல் இனி முடியாது. சந்திக்கலாம், காவலரும் கூடவே வருவார்கள். இளவரசியாருடன் கொஞ்சிக் குலாவுவது அஞ்சி அஞ்சியே நடைபெற வேண்டுமா? அதுவும் தகவல் உடனுக்குடன் மன்னருக்குத் தெரிந்துவிடும். அதைவிட அரண்மனைக்குள், ஏன் அந்தப்புரத்திலேயே இளவரசியாரைக் கண்டு பேசி

மகிழ்ந்திடலாம். செம்பருத்தியனின் உள்ளத்திலே இவையெலாம் எண்ண அலைகள் போல வருவதும் போவதுமாய் இருந்தன.

இளவரசி பூவழகியோ அதற்குமுன்பே மன்னரிடம் சென்று, “தந்தையே பகைவரின் சதிகள் அம்பலமானது கேட்டுப் பேரச்சம் கொண்டேன். அரசு விருந்தினர் செம்பருத்தியருக்குப் பாதுகாப்பைப் பலப்படுத்துங்கள். அவரின் மேல் ஒரு தூசி விழுந்தால் கூட அது நம் கல்யாணி புரத்தரசுக்குத்தான் இழுக்கு. அவரைப் பாதுகாத்துப் பத்திரமாய் நாகநாட்டுக்கு அனுப்பி வைப்பது நமதரசின் கடமை” என்று கூறினாள். மன்னர் சிவவர்மன் “ஆம் பூவழகி அது மெய்தான். அவரின் விஜயத்தின்போது தன்னந்தனியே துணையேதுமின்றி வந்து சேர்ந்தார். வணிகர் போல வேடமிட்டுத் துணிவுடன் வனங்கள் தாண்டி வந்தார். ஆனால் இப்போது அவரைச் சூழ சதி வலை விழுந்துள்ளதால் திரும்பித் தாயகம் செல்லும்போது தன்னந்தனியே அவரை அனுப்ப முடியாது. செம்பருத்தியரும் விரும்பமாட்டார் என எண்ணுகிறேன்” எனத் தன் அபிப்பிராயத்தைச் சொன்னார்.

மன்னரின் வார்த்தைகள் பூவழகிக்குச் சற்று மன ஆறுதலைக் கொடுத்தன. செம்பருத்தியனைச் சந்திப்பதோ பேசி மகிழ்வதோ பெரிதல்ல, அவரின் பாதுகாப்பே மிக முக்கியமானது. செம்பருத்தியருடன் நேருக்கு நேர் மோதிப் பாரிடக் கூடியவர்கள் எவருமில்ர். ஆனால் குறுக்கு வழியிலே நேர்மையற்றுக் கோழைத்தனமாக அவரின் உயிருக்கு ஏதும் ஊறு விளைந்தால் என் உயிரும் உடன் பிரிந்துவிடும்.

இளவரசி பூவழகி தந்தையருகே அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்கையில் சிந்தையில் தீப்பொறி போல்

இதுபோன்ற எண்ணங்களே வெடித்துச் சிதறின. நாட்கள் சில கழிந்த பின்பு பூவழகி திடீரென ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள். பணிப்பெண்களிலே முதியவரான பெண்ணை அழைத்துச் செம்பருத்தியரைத் தற்செயலாக அரண்மனையின் நடைபாதையிலே சந்திப்பதாய் வரும்படி தூது விடுத்தாள்.

அன்று மாலையே நடைபாதையருகே எதிரெதிராய் வந்த இளவரசி பூவழகியைச் செம்பருத்தியன் தற்செயலாகச் சந்தித்தான். இருவரும் சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டாலும் சுதந்திரமாகப் பேச முடியவில்லை. அதைவிட கூட வந்த பணிப்பெண்டிர், தோழியர் எனச் சிறு பரிவாரம் இளவரசியை வைத்த கண் வாங்காது பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. அதை நினைவுபடுத்துவதாய் செம்பருத்தியனும் பூவழகியின் காதலருகே குனிந்து, “இது ஒன்றும் கடற்கரை மேடல்லவே... தெரிகிறதா. விரைவாகப் பேசி முடித்து விடுவோம்” என இரகசியம் பேசினான். அப்போதும் பூவழகி விடவில்லை. வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாத, பொய்க்கோபம் வருவது போல் முகத்தை வைத்து விழிகளால் பேசினாள். காந்த வசீகரம் கொண்ட பூவழகியின் கருவிழிகள் காண்போரைச் சுண்டியிழுத்தன. எதைப் பேசுவது, எதைத் தவிர்ப்பது இக்குறுகிய நேரத்தில் என இருவர் உள்ளமும் ஒன்றையே சிந்தித்தன. ஏதோ சந்தித்தோம், பேசினோம் என்று சுருக்கமாகச் சந்திப்பை முடித்துவிட்டுத் தன் விருந்தினர் மாளிகைக்குச் செம்பருத்தியன் சென்றான்.

இளவரசி பூவழகி தன் பரிவாரங்களுடன் நேரே நந்தவனத்திற்குச் சென்றாள். மனம் நிறைந்த காதலர் செம்பருத்தியனைப் பல நாட்கள் காணாது தவித்த பூவழகிக்கு மனதிலே ஒரு வகை திருப்தியிருந்தது.

சிட்டுக்குருவி போலத் தான் சுதந்திரமாய்ப் பறப்பது போன்று தன்னைப் பாவனை செய்து பூவழகி மகிழ்ந்தாள். தோதாகத் தூரத்தே நந்தவன எல்லை வேலியில் ஒன்றல்ல, பல சிட்டுக்குருவிகள் சடசடவெனச் சிறு சிறகையடித்து மகிழ்ந்தன. மனதுக்குள் சிரித்துவிட்டுத் தன் தோழியரைப் பார்த்தாள் பூவழகி. அவர்களோ பூவழகியின் வதனத்தில் கண்ட மாற்றத்தைப் பற்றி தமக்குள் ஏதேதோ பேசிக் கொண்டார்கள். அந்தி சாய்ந்து மாலைக் கருக்கல் வந்து விடவே, அடடே அந்தகாரம் வந்துவிட்டதே. சரி போகலாமா” என அழைத்த பூவழகி அந்தப்புரம் சென்றாள்.

8

நாகநாட்டின் நெஞ்சுகளின்பால், மழையைப் பொழிந்துவிட்டு வானம் அமைதியாகவிருந்தது. நெல் விதைப்புக் காலம் என்பதால் மழை எதிர்பார்க்கப்பட்டது. உழவர் பெருமக்கள் முழுவீச்சிலே கழனிகளில் இறங்கி உழவதிலும், நெல்லை விதைப்பதிலும் மும்முரமாயிருந்தனர். கிட்டத்தட்ட நாடே ஒரே பணியில் தன் கவனத்தைச் செலுத்தியது. இந்த அரிய சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தச் சித்திராங்கனி திட்டம் தீட்டியிருந்தாள். அவளையறியாமலே பீதியில் சதிச் சந்திப்புகளைக் குறைத்துக் கொண்டு தன் காரியத்தில் கண்ணாயிருந்தாள்.

நாகநாட்டின் பிரதம படைத்தளபதி செம்பருத்தியனே அந்த நாட்டின் பாதுகாப்பின் நம்பிக்கை நட்சத்திரம் என்பதால் அவன் மீது குறி வைக்கப்பட்டது. அவன் இல்லாத இடத்தில் அடுத்து வரவிருப்பவன் சம்புமாறனே எனச் சித்திராங்கனி அரண்மனை வட்டாரத்தில் அறிந்தாள்.

இளவரசன் சம்புமாறன் சகல போர்க்கலைகளையும் ஐயந்திரிபறக் கற்று முடிசூடப் போகிறவன். எதிர்காலத்தில் மன்னர் நாக நம்பிக்குப் பின்னர் இந்நாட்டை ஆளப் போவது இவனேயாவான். இவனை ஒழித்துக் கட்டினால் இந்நாட்டின் வலது கரம் வீழ்ந்தது போல மன்னர் நாக நம்பி தவிப்பான். இதுவே நமக்குத் தேவை. இன்றைய சூழலில் செம்பருத்தியன் இங்கு இல்லாத நேரம் பார்த்து இளவரசன் சம்புமாறனைத் தீர்த்துக் கட்டிவிட்டால் வேலை சுலபமாக முடிந்துவிடும். அவளுக்கு வந்த செய்திகளும் அதையே பறை சாற்றின. இதற்கெனச் சிலரை அரண்மனைப் பக்கம் அனுப்பி வைத்தாள். என்னால் முடியுமாயின் இளவரசருக்கு அங்கேயே அமுது படைக்கும் போது கொடிய விஷம் கலந்து கொடுக்கிறேன் எனச் சொல்லியிருந்தாள். இதைக் கேட்ட சதிகாரர்கள் மீதிப் பேரும் சித்திராங்கனியிடம் பெரும் பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு போய் சத்திரங்களில் வீணாகப் பொழுதைப் போக்கினார்கள். அரண்மனைக்குள் வேலை செய்பவளுக்கு இது சுலபமான வேலை, நமக்கு இது முடிகிற காரியமா? என நினைத்தார்கள் போலும்.

தலைநகர் சிங்கை நகர் சுறுசுறுப்பாகவிருந்தது. அரண்மனை உப்பரிகையிலே மன்னர் நாகநம்பி மகாராணி சிவநந்தினியுடன் நின்று காற்று வாங்கினார். அப்பொழுது பேச்சோடு பேச்சாக மன்னர் நாகநம்பி, “தேவி! கல்யாணிபுரம் சென்ற நமது பிரதம படைத்தளபதி செம்பருத்தியனைப் பற்றிய செய்தி ஒன்று இப்பொழுது கிடைத்தது. அங்கு நின்ற நமது ஒற்றர்கள் மூலம் இதை அறியமுடிந்தது. கொஞ்சம் யோசிக்கவேண்டிய விடயம்தான்...” என இழுத்தார்.

இதைக் கேட்ட மகாராணி சிவநந்தினி விழிப்புருவங்களை வில்லாக்கியபடி கணவரை நெருங்கி வந்து, “அரசே! என்ன நடந்தது? கொஞ்சம் விளக்கமாகக் கூறுங்கள்” எனக் கேட்டார். மன்னர் நாகநம்பி “தேவி! கல்யாணிபுரத்து இளவரசி பூவழகி மீது நமது செம்பருத்தியன் மையல் கொண்டிருக்கிறார். இருவரும் ஒருவர் மீது ஒருவர் உயிரையே வைத்திருக்கிறார்களாம்” எனக் கூறிவிட்டு மகாராணியாரின் வதனத்தைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்தார்: “அப்படியா, இதென்ன விபரீதம்? இது மன்னர் சிவவர்மனின் காதுக்கு எட்டினால் செம்பருத்தியனைச் சும்மா விடுவாரா?” என்று மகாராணி சிவநந்தினி பதற்றத்தோடு கேட்டார். இதற்கு மன்னர் நாகநம்பி சாதாரணமாக, “இதைத்தான் நானும் நினைக்கிறேன்” என்றார். இப் பதில் ஏதோ சமாளிப்பதாய் மகாராணிக்குப் பட்டது. “இல்லையரசே...” என சிவநந்தினி கேட்கும் முன்னரே மன்னர் நாகநம்பி குறுக்கிட்டு, “இவ்விடயம் இதுவரை மன்னர் சிவவர்மனுக்குத் தெரியாதாம். சிலவேளை தெரிந்தும் தெரியாததுபோல் வெளிக்காட்டாமல் கண்காணிக்கிறாரோ தெரியவில்லை” என விளக்கம் சொன்னார். சில வினாடி அமைதிக்குப் பின்னர் மகாராணி, “அரசே! அரச குடும்பத்தில் மகளின் மண விடயத்தில் ஒரு தந்தை எப்படி நடக்க வேண்டுமோ அப்படியே கல்யாணிபுரத்து அரசர் நடந்துகொள்கிறார். அதில் தவறில்லைதானே?” என்று ஒரு போடு போட்டார்.

இதைக் கேட்ட மன்னர் நாகநம்பிக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது. அதை வெளிக்காட்டாமல் “இல்லை தேவி! இப்படி அமைதியாய் இருப்பதுதான் பிதாவின் கடமையோ?” எனக் கேட்டார். மகாராணி சிவநந்தினி, “அர்த்தம் அப்படி வராது அரசே, அதாவது மகளுக்கு மாலை சூடும் மணாளன். அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவனா

என விசாரிக்கும்போது இப்படியான ஒரு அமைதி நிலவுவது வழமை எனச் சொல்லவந்தேன்” எனக் கூறினார். மன்னர், “என்ன இது புதிய வியாக்கியானம். ஏன் அவர்களே பெண் கேட்டு முதலில் வரட்டுமே எனவும் அமைதியாகவிருக்கலாம் அல்லவா?” என முடித்தபோது மகாராணியார், ஏன் வீண் வாக்குவாதம் என நினைத்துப் பேசாவிருந்தார்.

மகாராணி சிவநந்தினியின் அமைதி மன்னருக்கு பொறுமையைச் சோதிப்பது போலிருந்தது. மன்னர் நாகநம்பி, “தேவி” என அழைத்தபோது சிரித்த முகத்தோடு “ம்ம்” என்று மட்டும் பதிலளித்தார். மன்னர் நாகநம்பி, “மன்னர் சிவவர்மன் தான் இவ்விடயத்தைக் கேள்வியுற்றதும் மகிழ்ச்சியெனில் எம்மையே தொடர்பு கொள்வார்” எனக் கூறினார். குறுக்கிட்ட மகாராணி, “அரசே அப்படியாயின் செம்பருத்தியனுக்காகப் பேச வேண்டியது நாமே. அதே நேரம் அவரின் பிறப்பின் இரகசியம் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமே?...” என இழுத்தார். “ஆம் தேவி. இது காந்தர்வ மணமாயினும் பெண் கொடுக்கும் தந்தை மணமகன் வீட்டாரிடம் கேட்கும் வழமையான கேள்வி அது. அதைவிட செம்பருத்தியரோ தவசியாரின் ஆச்சிரமத்திலே வளர்ந்த பிள்ளை. பெற்றவர்களோ உற்றாரோ எவரும் இலர். ஆகவே, அவரின் பிறப்பின் இரகசியத்தை இனி நாம் பல காலத்திற்குப் பேண முடியாது” என மன்னர் நாகநம்பி கூறிப் பெருமூச் சொன்றை விட்டார்.

கணவரின் முகத்தையே உற்று நோக்கிய மகாராணி சிவநந்தினி, “அவை அத்தனையும் சரி, இக்காந்தர்வ மணத்தில் மன்னர் சிவவர்மனுக்கு விருப்பமில்லையென்றால் செம்பருத்தியரை அவமானப்படுத்தித்

தண்டிக்கவும் கூடுமல்லவா? அதை யோசித்துப் பார்த்தீர்களா?” எனத் தனது மனக் கிலேசத்தைச் சொன்னார். இதைத்தான் எதிர்பார்த்தது போன்று மன்னர் நாகநம்பி, “ஒரு இளவரசியைக் காந்தர்வ மணம் புரியத் துணிந்த ஆண் பிள்ளைக்கு இது கூடத் தெரியாதா என்ன? இரு நாடுகளின் பரஸ்பர நட்புறவில் கூட விரிசல் விழலாம். இதற்கென இராச தந்திர நகர்வுகள் சில உண்டு. அவற்றைக் கையாள வேண்டியதுதான்” என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து சென்றார்.

மன்னர் ஏதோ சினம் கொண்டு எழுந்து செல்கிறாரோ எனப் பீதியுள்ள மகாராணி “இல்லையரசே சற்றுப் பொறுங்கள்! செம்பருத்தியரைத் தம் விஜயத்தை முடித்து நாடு திரும்பும்படி கேட்டால் சம்மதிக்க மாட்டாரா? அவரின் விருப்பத்தை அறிய வேண்டாமா...” எனக் கேள்விகளால் மன்னரைத் துளைத்தெடுத்தார். மகாராணியாரின் உள்ளக்கிடக்கையைப் புரிந்த மன்னர் புன்னகை தவழ, “தேவி இவ்விடயத்தில் நாம் அவசரப்படக் கூடாது. ஒன்று செம்பருத்தியனோ அல்லது மன்னர் சிவவர்மனோ நமை நாடிப் பேசுவர் என எண்ணுகிறேன்” என்று சொல்ல சிவநந்தினிக்கு மனதிலே ஒரு ஆறுதல் ஏற்பட்டது.

நாட்கள் பல ஓடி மறைய, கல்யாணிபுரத்திலிருந்து தூதுவன் ஒருவன் வந்திருப்பதைக் காவலர்கள் வந்து சொன்னார்கள். “அப்படியா நல்லது, அவர்களை உடனே அழைத்து வரவும்” என மன்னர் நாகநம்பி கட்டளை யிட்டார். அவசரமாகத் தூதுவரைக் காண ஆவல் பொங்கக் காத்திருந்தார்.

கல்யாணிபுரத் தூதன் மன்னர் நாகநம்பியிடம் அழைத்துச் சென்றபோது “வணக்கம் அரசே! மாபெரும்

சாம்ராஜ்ஜியத்தைக் கட்டியாளும் வேந்தர் வேந்தருக்குக் கல்யாணிபுரத்து அரசின் சார்பிலும் குடிமக்கள் சார்பிலும் எங்கள் பணிவான வந்தனங்கள்” என்று கூறியபடி தூதுவன் மன்னரின் அருகே வந்து வணங்கி நின்றான். பதிலுக்கு மன்னர் நாகநம்பி வணக்கம் உட்காருங்கள்” என அமர வேண்டிய இருக்கையைக் காட்டினார். தூதுவன் கொண்டு வந்த ஓலையை மன்னரிடம் கையளித்தான். மன்னரின் அருகேயிருந்த தலைமையமைச்சர் எழுந்து ஓலையை வாங்கி வாசித்தான்.

முதலமைச்சர் மன்னரின் முகம் நோக்க மன்னர் காவலர்களின் முகம் நோக்கினார். மன்னரின் மனதைக் குறிப்பாலுணர்ந்த காவலர்கள் வழியொதுங்கினர். அப்போது மன்னர் நாகநம்பி காவலர்களைப் பார்த்து, “கல்யாணிபுரத் தூதுவரைத் தக்கபடி உபசரித்துத் தங்க வைக்கவும், சில தினங்களாவது அரண்மனையில் தங்கியபின் நமது ஓலையுடன் வழியனுப்புவோம்” என உத்தரவு பிறப்பித்தார். உடனேயே அங்கிருந்து தன் மாளிகைக்குச் சென்றார். கூடவே மன்னரோடு முதலமைச்சரும் வந்தார். ஓலையை மன்னர் வாங்கி வாசித்தார். முதலமைச்சர் மன்னரின் முகத்தைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்தார். மன்னரின் முகத்தில் பலவிதக் கோணங்களிலே ரேகைகள் தோன்றி மறைந்தன..

மன்னர் நாகநம்பி ஓலையை மடித்து வைத்துவிட்டு கைகளை இடுப்பில் வைத்தபடி அங்குமிங்கும் நடந்தார். சில விநாடிப் பொழுதில் ஏற்பட்ட நிசப்தத்தை மன்னரின் குரல் கலைத்தது. “முதலமைச்சரே! ஓலையைப் படித்திருப்பீர்கள். தங்கள் விளக்கமும் அபிப்பிராயமும் எதுவோ? அறிய ஆவல் பொங்கக் காத்திருக்கிறேன்” என மன்னரின் குரல் கணீரென ஒலித்தது.

மன்னரின் கேள்வி முதலமைச்சரைத் திக்குமுக்காட வைத்தது. “அரசே! கல்யாணிபுரத்திலிருந்து இப்படியான செய்தியுடன் ஒலையை அடியேன் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. செம்பருத்தியர் எப்போது நாடு திரும்புவார் என்ற தகவல் வரலாம் என்று எதிர்பார்த்த வேளை இத்தகவல் வந்து சேர்ந்திருக்கிறது. அதுதான் சற்றுச் சந்திக்க வேண்டியுள்ளது...” என முதலமைச்சர் சற்று அரைகுறையாக இழுத்தார். முதலமைச்சரின் உள்ளக்கிடக்கையைப் புரிந்து கொண்டு, “நல்லது, நன்கு ஓய்வெடுத்துக்கொண்டு, இதற்குரிய பதில் ஒலையையும் தயார் செய்து கொண்டு வாருங்கள்” என மன்னர் நாகநம்பி அன்புக் கட்டளையிட்டார். அப்படியே ஆகட்டும் மன்னா என்றபடி முதலமைச்சர் வெளியேறினார்.

அந்த நேரம் பார்த்துச் சொல்லிவைத்தது போல் மகாராணி சிவநந்தினி பணிப்பெண்கள் புடைசூழ மன்னரிடம் வந்தார். கதவிற்கு வெளியே பணிப் பெண்கள் காத்து நிற்க மகாராணி புன்னகைத்தபடி உள்ளே வந்து மன்னருடன் மயிலாசனத்தின் அருகே அமர்ந்தார்.

மன்னர் நாகநம்பி, “தேவி! விடயத்தைக் கேள்விப் பட்டுத்தான் அந்தப்புரத்திலிருந்து ஓடோடி வருகிறாயா?” என வினவினார். உடனே மன்னரைப் பார்த்த மகாராணி சிவநந்தினி, “அரசே அப்படியெதுவும் அடியேன் கேள்விப்படவில்லை. எதேச்சையாக வந்தேன்” என்றார் விழிகளை வில்லாக வளைத்தபடி. மன்னர் நாக நம்பி சிரித்துவிட்டு “தேவி, கல்யாணிபுரத்திலிருந்து தூதர் ஒருவர் வந்திருக்கிறார். அவரின் செய்தியை அறிய ஆவலில் ஓடி வந்திருக்கலாம் என எண்ணினேன்” என விளக்கம் சொன்னார். மகாராணி சிவநந்தினி, “அப்படியா அரசே! மிக்க மகிழ்ச்சி. வந்த செய்தியும் மகிழ்ச்சி தரும் செய்தி தானே?” என ஆர்வம் மேலிட வினவினார்.

மன்னர் நாகநம்பி, “ஆம் அதிலென்ன சந்தேகம். வேறொன்றுமில்லை நமது செம்பருத்தியர் கல்யாணிபுரத்து இளவரசியை விரும்பும் செய்தி. இளவரசிக்கும் சம்மதமாம். இந்த இரகசியத்தை மன்னர் சிவவர்மன் எப்படியோ மோப்பம் பிடித்துவிட்டார். செம்பருத்தியர் பிரதம படைத்தளபதியானாலும் மன்னர் குலத்தில் பிறந்தவரா எனக் கேட்டுத் தூதர் மூலம் ஓலை அனுப்பியுள்ளார்” எனக் கூறிவிட்டு மகாராணியை நோக்கினார்.

வியப்பால் திணறிய மகாராணி, “அட்டே கல்யாணிபுரத்தில் அவர் தங்கியதே சில நாட்கள்தானே. அதற்குள் காதலா?” என வினவினார். மன்னர் நாகநம்பி, “தேவி இதென்ன குதர்க்கம் பேசுகிறீர். காதலிக்க இவ்வளவு காலம் இருந்து பழகினால்தான் முடியும் என்றிருக்கிறதா? ஒரே ஒரு பார்வையே போதும் தேவி. இவரோ கட்டழகர். இளவரசியோ காண்போரை வசீகரிக்கும் வேல்விழியாள், நாட்டியக்காரி வேறு. நளினத்துக்குக் குறையேது? இவர்களின் பார்வைகள் காந்த சக்தியை விட வலிமை படைத்தவை அல்லவா? சரி காரணம் எதுவோ காதலிக்கிறார்கள்” என்று சொல்லிப் புன்னகைத்தார்.

மகாராணியும் சற்றுப் புன்னகைத்தபடியே, “சரி, இப்பொழுது செம்பருத்தியரின் பிறப்பின் இரகசியத்தைச் சம்பந்தப்பட்டவர்களிடமாவது சொல்லக் காலம் கனிந்துள்ளது” என மன்னருக்கு ஆறுதல் சொன்னார். மன்னரோ, “தேவி! இவ்விடயத்தில் நாம் அரசியல் ஆலோசகர் தவசியாரிடம் முழுப் பொறுப்பையும் விட்டு விடுவோம். அவர் எடுக்கும் முடிவையும் கருத்தையும் கல்யாணிபுரத்திற்கு இதே தூதர் மூலம் தெரிவிப்போம்” எனத் தன் முடிவைச் சூசகமாக மகாராணியிடம் தெரிவித்தார். மகாராணி சிவநந்தினி, “அரசே! நானும்

அதைத்தான் நினைத்தேன். என்னதான் இருந்தாலும் செம்பருத்தியரை வளர்த்துப் பாதுகாத்து இத்தனை பெரிய புகழுக்குரியவராக்கியவர் தவசியார்தான். அவரின் முடிவை நாம் அரச குடும்பத்தவராயினும் கட்டுப்பட்டு ஏற்க வேண்டும். அதுதான் நாக நாட்டரசுக்கு அழகு” எனத் தன் உள்ளக் கிடக்கையைக் கணவரிடம் எடுத்துரைத்தார்.

மன்னர் நாகநம்பி, “தேவி! தவசியாரிடம் சென்ற இதுபற்றி ஆலோசிப்போம். அதற்கான ஒழுங்குகளை இப்பொழுதே ஆரம்பியுங்கள்” என்றார் மனத்திடமாக. மகாராணியாரும் ஆம் என்பது போல் தலையைச் சைத்தார். கல்யாணிபுரத்தரசரின் ஓலையுடன் மகாராணி சகிதம் மன்னர் தவசியாரிடம் சென்றுவிட்டு அன்று மாலையே அரண்மனைக்குத் திரும்பினார்.

தன் மானிகையில் ஓய்வெடுத்த மன்னர் முதல்மைச்சரை அழைத்தார். அவர், தான் எழுதிய ஓலையுடன் வந்து மன்னரருகே அமர்ந்தார். மந்திராலோசனைகளை முடித்ததும் முதலமைச்சரின் ஓலையை மன்னர் படித்தார். சிரித்தபடியே எழுந்த மன்னர், “முதலமைச்சரே! நாமும் தவசியாரும் தீர்மானித்ததையே தாங்கள் ஓலையில் எழுதியுள்ளீர்கள். மிக்க மகிழ்ச்சி பார்த்தீர்களா ஒற்றுமையை என்னே ஒற்றுமை” என்று சொன்னார்.

மன்னர் நாகநம்பி, கல்யாணிபுரத்தரசர் சிவவர்மனுக்குத் தன் கைப்பட ஓலையை எழுதினார்.

செழுமைமிகு கல்யாணிபுரத்தின் மன்னாதிமன்னர் சிவவர்மனுக்கு, நாக நாட்டு மன்னர் நாகநம்பி எழுதிய பதில் ஓலை! கல்யாணிபுரத்துக் குடிகளையும் மண்ணையும் தன் இருவிழிகள் எனப் போற்றிக் காக்கும் மன்னர் சிவவர்மன் அவர்களே! தாங்கள் தூதர் மூலம் போக்கிய

ஓலை கிடைத்தது. மிக்க மகிழ்ச்சி. ஓலையின் பிரகாரம் நமது செம்பருத்தியரைப் பற்றி விசாரித்து விளக்கம் கேட்டிருந்தீர்கள்.

தங்கள் எண்ணம் போல் மகிழ்வான செய்திதான். செம்பருத்தியர் இராசகுலத்தைச் சேர்ந்தவர். அதுவும் தங்கள் கல்யாணிபுரத்தைபாண்ட அரசரின் வழித்தோன்றல் குலமார்த்தாண்ட பேராயரின் ஏக புதல்வனே செம்பருத்தியர் ஆவார். எதிரிகளுக்கு அஞ்சியோடி நாடோடிகளாய் நாகநாட்டு வனங்களிலே வாழ்ந்த வேளை தந்தையும் தாயும் கொல்லப்பட்டார்கள். நமது தவசியாரால் காப்பாற்றப்பட்ட கைக்குழவிதான் அவரின் ஆச்சிரமத்தில் வளர்ந்து தற்போது செம்பருத்தியர் எனும் பிரதம படைத்தளபதி ஆகியுள்ளார். எவ்வித ஐயப்பாட்டுக்கும் இடமின்றி அவர் அரசகுலத்தைச் சேர்ந்தவரேதான். இதுவரை இந்த இரகசியம் எதுவும் அவருக்குத் தெரியாது. அது இரகசியமாகவேயிருக்கட்டும். வேளை வரும்போது வெளிப்படுத்துவோம் பக்குவமாக.

இக்காந்தர்வ வதுவை கை கூடுமானால் செம்பருத்தியர் அதிட்டசாலியாவார். கல்யாணிபுரத்து மாமன்னரின் மருகர் ஆவது என்பதற்கு எத்தனை தகுதி வேண்டும். அத்தனையும் ஒருங்கே அமையப்பெற்றவர் செம்பருத்தியரே. இனி உங்கள் முடிவுக்கு விட்டுவிடுகிறோம். உங்கள் விளக்கத்தைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்து உங்கள் மகளைச் செம்பருத்தியருக்குத் திருமணம் செய்வீர்கள் என நம்புகிறோம்.

இவ்வண்ணம் தங்கள் மீதும் தங்கள் அரசு மீதும் அதிக பட்ச நட்புரிமை பாராட்டும், நாகநாட்டின் நன்றியையும் வணக்கத்தையும் நல்லாசிகளையும் வாரி வழங்கும் மன்னர் நாகநம்பி, கையொப்பத்துடன்.

முதலமைச்சர் மூலம் மன்னரின் ஓலை அதற்கென வடிவமைக்கப்பட்ட அழகிய சிறு பேழை ஒன்றில் வைத்து அடைத்து மூடப்பட்டது.

கல்யாணிபுரத்திலிருந்து வந்த தூதர் அழைக்கப்பட்டு, வந்தான். மன்னரே நேரில் கையளித்தபோது ஓலையை, வணங்கிவிட்டுப் பணிவாகத் தூதர் பெற்றுக்கொண்டான். மன்னரும் பரிவாரங்களும் வழியனுப்பி வைக்க அத் தூதன் உடனேயே கல்யாணிபுரத்துக்கு தன் பயணத்தை ஆரம்பித்தான்.

மன்னர் நாகநம்பி நேராகத் தன் மாளிகைக்குத் திரும்பினார். அந்தப்புரத்திலிருந்து மகாராணி சிவநந்தினி உடனடியாக மன்னரிடம் வந்து சேர்ந்தார். வந்ததும் வராததுமாய், “அரசே! கல்யாணிபுரத் தூதர் சென்று விட்டாரா? என மன்னரிடம் கேட்டார். மன்னர் நாகநம்பி நகைத்துவிட்டு, “தேவி! அத்தூதர் இப்பொழுதெல்லாம் நம் தலைநகரையே கடந்திருக்க மாட்டார். அதற்குள் அப்படியென்ன அவசரம்...” என வினாத் தொடுத்தார். மகாராணி சிவநந்தினி, “இல்லையில்லை அப்படியொன்றும் நான் அவசரப்பட வில்லையரசே. வேறொன்றுமில்லை உங்களின் பதில் ஓலை கிடைத்ததும் கல்யாணிபுரத்தில் நிலைமை எப்படியிருக்கும். உங்கள் விளக்கத்தை மன்னர் செம்பருத்தியருக்குத் தெரிவிப்பாரா? பூவழகி திருமணத்திற்குச் சம்மதிப்பாரா? என நினைத்தபோது அதற்குப் பதிலளிக்க வல்லவர் தங்களைத் தவிர வேறு யார் உளர். அதுதான்...” என மழுப்பினார். மன்னர் மேலும் கேட்போம் என நினைத்துவிட்டு, “அது சரி, ஒரு மங்கையின் மணச் செய்தியை இன்னுமொரு மங்கை அறிவதில் ஆர்வம்கொள்வது இயல்பே. அதுவும் அரச குடும்பத்தில் என்றால் சொல்லவும் வேண்டுமோ?” என்று

நகைத்தார். மகாராணி தன் முகத்தில் நாணம் பொங்கியதை எதிர்கொள்ள முடியாமல் தன் அறைக்குள் புகுந்து கொண்டார்.

9

சாளரத்தினூடு வந்த பூக்களின் சுகந்தம் மன்னர் சிவவர்மனைப் புதிய உலகிற்கு இழுப்பது போலிருந்தது. தன் உடைகளில் பூசிய நறுமணங்கள்தான் இந்த வாசனை தருகின்றனவோ என எண்ணினார். சாளரத்தினூடே தெரிந்த பூக்களே காரணம் எனத் தெரிந்தபோது பூக்களுக்கு இவ்வளவு சக்தியுண்டா? என நினைத்துக்கொண்டார். இன்றுதான் காலை நாகநாட்டுக்கு அனுப்பிய தூதன் பதில் ஓலையுடன் வந்து சேர்ந்தான். மன்னர் நாகநம்பி பதில் ஓலையைப் படித்தபோது இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியடைந்த சிவவர்மன் அதன் உச்சிக்கே சென்று மீண்டார்.

நாகநாட்டுப் பிரதம படைத்தளபதி செம்பருத்தியனைத் தன் மருகராகப் பெறப்போவதில் எல்லையில்லாத ஆனந்தத்தில் சிவவர்மன் மிதந்தார். செம்பருத்தியனின் வீரதீர பராக்கிரமங்களையும் இந்த நாடே அறியும். அவனின் பணியையும் நற்குணங்களையும் நேரில் பார்த்து அறிந்து விட்டோம். மணக்கப்போகும் மங்கையோ உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்துவிட்டுக் காதலில் கட்டுண்டு அதைத் தந்தையான என்னிடம் சொல்லப் பயந்தோ, கூச்சப்பட்டோ தயங்கி நிற்கிறாள். செம்பருத்தியன் அரச குலத்தைச் சேர்ந்தவனா என விசாரித்தபோது அனுகூலமான பதிலே கிடைத்தும்விட்டது. இனி என்ன தாமதம்?

ஆசை மகள் பூவழகியை அழைத்துத் தயக்கத்தைப் போக்கத்தக்க ஆனந்த அதிர்ச்சி கொடுத்தால் என்ன? சிவவர்மனின் எண்ணம் எட்டுத் திக்கும் பரவி ஓடியது. பூவழகி பிறந்தபோதே அன்னையைப் பறிகொடுத்த பாவி.

மறுமணம் புரியாமல் தாய்க்குத் தாயாய் தந்தைக்குத் தந்தையாய் வளர்த்த மகளல்லவா? நிச்சயம் இவளின் அன்னை இருந்திருந்தால் மகளின் மனதிலுள்ளதை அறிந்து பக்குவமாக என்னிடம் சொல்லியிருப்பாள். இவள்தான் கொடுத்து வைக்காத பாவியாயிற்றே. என்ன செய்வாள்? காதலனோ வேற்று நாட்டுப் பிரதம படைத்தளபதி. இளவரசன் அல்லவே? தந்தை காதலை ஏற்பாரா என்ற அச்சம் ஏற்படுவது இயற்கையே. பேசாமல் நானே வாயைத் திறந்து சொல்லிவிட்டால், மகள் பூவழகி சொல்லி மாளா மகிழ்விலே மூழ்குவாள். இதையே சிவவர்மனின் மனம் முடிவாக எண்ணியது.

மகள் பூவழகியை அழைத்துவர ஆணையிட்டார் சிவவர்மன். சிறிது நேரத்தில் தோழியர் புடைசூழப் பூவழகி மன்னரிடம் வந்தாள். கதவைத் தாழிட்டுத் தோழியரை வெளியே காத்திருக்கும்படி மன்னர் சைகை காண்பித்தார். பூவழகிக்கு உதறல் ஆரம்பித்தது. பூட்டிய அறைக்குள் பூனைக்குட்டி போல் பயந்தபடி மெதுவாக அன்னநடை பயில தந்தையின் முன் வந்து வணங்கிவிட்டு நின்றாள். வணங்கிய கரங்களிலே நடுக்கத்தைக் கண்ணுற்ற சிவவர்மனுக்கு மகளின் மேல் இரக்கம் ஏற்பட்டது.

வாஞ்சையோடு பூவழகியின் தலை மயிரைக் கோதி, “மகளே வணங்கும்போது ஏன் இத்தனை நடுக்கம், பயமா?” எனச் சிவவர்மன் கேட்டார். பூவழகியோ தரையில் காற்பெருவிரலால் கோலமிட்டபடி, “ஒன்றுமில்லை

தந்தையே” என வார்த்தகைளை விழுங்கினாள். மன்னர் சிவவர்மன் மகளை மேலும் சோதிக்காமல், “பூவழகி உனக்குத் திருமண ஏற்பாடு செய்யத் தீர்மானித்துள்ளோம்” எனப் புன்னகையோடு சொன்னார். இதைக் கேட்ட பூவழகிக்கு மனம் “திக் திக்” என அடித்துக்கொண்டது. அடுத்த வசனம் என்ன சொல்லப் போகிறாரோ? தலை சுற்றுவது போலிருந்தது. அதைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் தந்தையின் முகத்தைப் பார்க்கத் தைரியமில்லாமல் நிலத்தை நோக்கினாள். சிவவர்மன் திடீரென “உன் மனதுக்குப் பிடித்த செம்பருத்தியனையே உனக்கு மணம் செய்து வைக்கத் தீர்மானித்துள்ளோம்” என்று சொல்லி முடித்தார்.

இதைக் கேட்ட பூவழகிக்கு மனதிலே இன்பமயமாய் மின்னல் ஒன்று தோன்றியது போலிருந்தது. திடீரென ஏற்பட்ட இன்ப அதிர்வால் கண்களிலே தாரை தாரையாய் ஆனந்தக் கண்ணீர் மல்கியது. நாக்குளறியபடி ஓடிச்சென்று தந்தையைக் கட்டியணைத்தாள். “தந்தையே... தந்தையே...” என விசம்பியபடி அழுது தீர்த்தாள். மன்னர் சிவவர்மன் மகளின் உணர்ச்சிகளைப் புரிந்தவராய், “பூவழகி ஏனம்மா இப்படி அழுகின்றாய். மகிழ்ச்சிதானே... உங்கள் காதலை அறிந்து நாமே சம்மதித்துவிட்டோமே, பிறகென்ன?” என வினவினார். பூவழகி விசம்பியபடி, “தந்தையே அவர், அரச குலத்தவரோ இல்லையோ என ஐயுற்று எங்கள் காதலை மறுத்துவிடுவீர்களோ எனப் பயந்தோம். இப்போதுதான் நிம்மதி பிறந்துள்ளது” எனச் சொன்னாள்.

மன்னர் சிவவர்மன், “இளவரசி, செம்பருத்தியரும் அரச குடும்பத்தவரேயாவார். நம் அரசகுடும்பத்தைச் சேர்ந்த வழித்தோன்றல் குலமாத்தாண்ட பேராயரின் ஏக புதல்வனேயாவான். அதனால்தான் என்னவோ வீரம் கொப்பளிக்கிறது. மட்டுமல்ல... வேகமும் விவேகமும்

சேர்ந்தேயிருக்கின்ற அவர் சேரவேண்டிய இடத்தில்தான் சேருகிறார்” என விளக்கம் சொன்னார். இளவரசி பூவழகிக்கோ மகிழ்ச்சி மேல் மகிழ்ச்சி. “அப்படியா தந்தையே” எனப் பூவழகி அகமகிழ்ந்து சிறு குழந்தை போல் துள்ளிக் குதித்தாள். இவ்வினிய செய்தியைச் செம்பருத்தியனுக்கு உடனேயே சொல்லவேண்டும். அதுவும் என் வாயால், எனத் தீர்மானித்த பூவழகி, “தந்தையே சென்று வருகிறேன்” எனச் சொல்லிக்கொண்டு சிட்டுக்குருவி போலத் துள்ளிக்குதித்தபடி அறைக் கதவைத் திறந்தாள்.

இன்ப அதிர்ச்சியில் நனைந்தவளை மூழ்கடிக்க இன்னோர் அதிசயம் வாசலிலே காத்திருந்தது. வெளியே செம்பருத்தியன் மன்னரைக் காண வந்திருந்தான். கதவைத் திறந்த பூவழகிக்கு முதலில் தெரிந்தது செம்பருத்தியனின் கம்பீரத் தோற்றமே, “ஆ, நான் காண்பது கனவா அல்லது நனவா? என் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை. செம்பருத்தியனும் விழிகளை விரித்துப் பார்த்தபடி வாய்க்குள் “பூவழகி” என உச்சரித்தான். மன்னர் சிவவர்மனின் வசிப்பிடத்தில் திடீரெனப் பூவழகியைச் செம்பருத்தியன் எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

பூவழகிக்கோ பின்புறம் திரும்பிப் பார்க்க முடியவில்லை. தந்தை வைத்த கண் வாங்காது பார்த்தபடியுள்ளார். முன்புறம் காதலன் செம்பருத்தியன் உற்று நோக்கியபடி உள்ளான். இடை நடுவே பூவழகி நின்றாள். தன்னையும் மறந்து ஓடிப்போய்ச் செம்பருத்தியனைக் கட்டியணைத்துவிடுவேனோ என அஞ்சியவள் அதைச் சமாளிக்கச் செயற்கையாய் ஒரு புன்முறுவல் பூத்தாள்.

செம்பருத்தியனுக்குப் பூவழகியின் நிசப்தம் பேராச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் வழமை போல் சிரித்தபடி முன்னே வந்தான். இதைக் கண்ட பூவழகியும் சில அடிகள் எடுத்து வைத்து நின்றாள். மன்னரின் முன்னால் பேசச் செம்பருத்தியனுக்குத் துணிவு வரவில்லை போலும். வாளாவிருந்தான். நம் புனிதக் காதலைத் தந்தை அங்கீகரித்துவிட்டாரே என்ற துணிவில் பூவழகி, “நாதா மகிழ்விலும் மகிழ்வான செய்தி. எமது காதலைத் தந்தை அங்கீகரித்துவிட்டார் தெரியுமா?” என அருகே சென்று கேட்டாள். செம்பருத்தியனுக்கோ உடலெல்லாம் உதறல் எடுத்தது.

செம்பருத்தியன் கைகளைப் பிசைந்தபடி மன்னர் இருந்த பக்கம் பார்த்துவிட்டுத் தலை குனிந்தான். வாயைத் திறந்து ஏதாவது பூவழகிக்குச் சொல்லலாம் என நினைத்தபோதும் செம்பருத்தியனுக்கு வாயடைத்து விட்டது. நா எழவில்லை. இதைக் குறிப்பாலுணர்ந்த பூவழகி செம்பருத்தியனுக்கு மட்டும் கேட்கும்படி நாம் இனிச் சுதந்திரமாகச் சந்தித்துப் பேசலாம். அஞ்சி அஞ்சி பழகத் தேவையில்லை” என்றாள் முகமலர்ச்சி பொங்கியபடி.

இவர்களின் ஊடலைக் கண்ட மன்னர் சிவவர்மன் வெளியே வராமல் உள்ளேயே இருந்துவிட்டார். பூவழகி காதலன் செம்பருத்தியனுடன் சற்றுத் தூரம் வந்து இன்னோர் மண்டப வாசலில் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். பூவழகியின் வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் மகிழ்ச்சியின் எல்லையில் வெளிப்பட்டவையாய் வந்துகொண்டிருந்தன. செம்பருத்தியனிடம் என்ன பேசுவது என்று இல்லாமல் பேசிக்கொண்டேயிருந்தாள்.

செம்பருத்தியனுக்குத் தலையைச் சுற்றிவிட்டது போலிருந்தது. மன்னர் சிவவர்மன் மகள் பூவழகியின் இரகசியக் காதலை அறிந்து என்னைப்பற்றி மேலும் விவரமறிய நாகநாட்டுக்கே இரகசியத் தூது அனுப்பிச் செயற்பட்டிருக்கிறார். எனது பிறப்பின், மூதாதையினரின் விவரம் பற்றித் திருப்தியான பதில் வந்ததும் காதலை அங்கீகரித்துள்ளார் என்றால் இதன் பின்னணியில் எமக்குத் தெரியாமல் இத்தனை விடயங்களும் நடந்தேறியிருக்கின்றன. இதை நினைத்தபோது செம்பருத்தியன் தன் முனதிலே மன்னர் சிவவர்மனை மேலும் ஒரு படி உயர்த்தியே வைத்தான்.

பூவழகியோ நானோ யாரிடமும் இதுவரை சென்று “எமது காதலை அங்கீகரியுங்கள்” எனக் கோரியதில்லை. ஆனால் மன்னர் சிவவர்மன் மகளை அழைத்துத் தன் விருப்பத்தை முடிவாகவே சொல்லிவிட்டதால் நாங்கள் செய்யவேண்டிய பெரிய வேலையை மன்னரே செய்து முடித்திருக்கிறார். இருப்பினும் எச்சரிக்கையாகவே இருக்க வேண்டும். இப்படியெல்லாம் செம்பருத்தியனின் மனம் உள்ளூர நினைத்துக்கொண்டது.

விருந்தினர் மாளிகைக்கு வந்து சேர்ந்த செம்பருத்தியனுக்கு மனம் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. பணிப்பெண்கள் படைத்த அமுதை உண்ண முடியவில்லை. பசிக்கிறது... உண்ணத்தான் மனம் ஏனோ ஏவவில்லை. அப்படியே மலர் மஞ்சத்தில் தொப்பென்று விழுந்தவனுக்கு உடல் அசதியில் நித்திரை அணைத்திருக்க வேண்டும். ஆனால், மாறாகப் பழைய நினைவலைகள்தான் அணைத்தன. பூவழகி சொல்லிய ஒவ்வோர் வார்த்தையும் காட்சிப்படுத்தப்பட்டது போல் மனதிலே நிழலாடியது.

சின்னஞ்சிறிய வயதிலே தவசியாரின் ஆச்சிரமத்தில் ஓடியாடிப்பாடி மகிழ்ந்த நினைவுகள் சூழ்ந்தன. பெற்றவர்கள் என ஒன்று இருப்பதையே அறியாத பருவம். அதைச் சொல்லி வளர்க்க யாரும் இல்லை. அன்பு, பாசம், அரவணைப்பு என எல்லாவற்றையும் சேர்த்து ஒருவரே காட்டி வளர்த்து வந்தார். கண்டிப்பும், துணிவுணர்ச்சியையும் கூடவே ஊட்டினார். நன்னெறிகள், பொது அறிவு, கல்வியறிவு, மத நம்பிக்கை போன்றனவற்றை சிறுவயதிலேயே கற்பித்தார்.

பதின்ம வயது வந்ததும் போர்க்கலையைப் பயிற்றுவித்தார். பின்பு திறமைகள் கண்டு நாக நாட்டுப் படையணியில் சேர்த்தார். சில ஆண்டுகளுக்குள் படிப்படியாக முன்னேறி பிரதம படைத் தளபதியாகியதும் நினைவுக்கு வந்தது. “என் பெற்றோர் யார்” என வினாவிய போது தவசியார், அவர்களை யாரோ கொன்றுவிட்டனர். இதனால் அனாதையாக்கப்பட்ட உன்னை அரவணைத்தேன்” என்பார். “உறவினர், உற்றார் எவர்” என வினவியபோது “வனத்தில் வசித்த உன் பெற்றோர்க்கு அருகே உறவினர்கள் எவருமில்லை” என்றார்.

ஆச்சிரமமே உலகம் என்று வாழ்ந்த வேளை அதற்கப்பாலும் ஓர் உலகம் உண்டு எனக் காட்டப் படையிற் சேர்ப்பித்தார். முகம் தெரியாத பெற்றோரை விட என்னைப் பொறுத்தவரையில் எல்லாமே அவர்தான். என்னைச் சிருஷ்டித்த பிரம்மாவே இந்தத் தவசியார்தான். செம்பருத்தியனின் அகமனம் உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லிவிட்டு ஓய்ந்தது. இருவிழிகளிலும் நீர் வழிந்தோடியது. மேனியைப் போர்த்திய போர்வையால் அதைத் துடைத்துவிட்டு எழுந்தான். மனசை உறுத்திக் கொண்டிருந்த ஒரு பாரம் இறங்கிய சுகம் தெரிந்தது. என்

பிதாவின் பெயர் குலமாத்தாண்ட பேராயர், ஆனால் அன்னையின் பெயர் தெரியாது. இது கூடக் காதலி பூவழகி சொல்லியே தெரியவந்தது. எங்கள் முழு வம்சத்தையும் வேரோடு அழிக்கப் பகைவர் முயன்றும் முடியாமல் போகவே நான் மட்டும் தப்பிப் பிழைத்தேன் எனக் கேள்வியுற்றபோது சரீரம் ஒரு கணம் உதறலெடுத்தது. அச்சத்தால் அல்ல, பழிவாங்க வேண்டும் என்ற உத்வேகத்தால். ஆட்சி செய்யும் மன்னர் குலத்தை மட்டும் அழித்துவிட்டால் தங்கள் இலட்சியம் ஈடேறும் என்ற இறுமாப்பா இந்த எதிரி ஈனர்களுக்கு? காலங்கள் மாறலாம், புதிய கோலங்கள் தோன்றலாம். ஆனால், நம் மண்ணின் கடைசிக் குடிமகனின் உடலில் ஓடும் கடைசிச் சொட்டுச் செங்குருதியுள்ளவரை எதிரியை விரட்டியடிக்கும் வீரமிகு பணி தொடரும். எம் மறவர்கள் தோன்றிக் கொண்டேயிருப்பார்கள். எதிரிக்கும் இது நன்கு தெரியும். ஆனால் அவனிடம் ஆணவமும் அகம்பர்வமும் உள்ளவரை உணரமாட்டான். நாம் பாடம் புகட்ட வேண்டும். செம்பருத்தியனின் தடித்த மீசை முறுக்கேறியது. தோளிலும் புறத்திலும் நரம்புகள் புடைத்தன. போரிலும் நேரிலும் வெல்லமுடியாது நயவஞ்சகமாகப் பெற்றோரை எதிரிகள் கொன்றதை நினைக்க, செம்பருத்தியனுக்குத் தீராத ஆத்திரம் ஏற்பட்டது.

சரி இன்றல்ல, நாளையோ அன்றி வேறு ஒரு நாளோ காலம் கனியாமலா போய்விடும். சூழ்நிலைகள் சந்தர்ப்பம் சரியாக அமையும்போது எதிரி ஓடி ஓடி ஒளிக்க இடமின்றி அலைவான். அப்போதுதான் அவனுக்கு நாம் அடைந்த வலி தெரியும். நமது வலிமையும் புரியும். எம் மண்ணிலே கால் பதித்தது மட்டுமின்றி என் மூதாதையினரையும் கொன்று இரத்தப் பசி தீர்த்த எதிரியை ஒழிக்கும் பணியே என் தலையாய , கடமையாக மேற்கொள்ள வேண்டும்.

எதிரியைத் தேடிச் செல்வதைவிட அவனே எமைத் தேடி வருவான். நான் உயிரோடு இருப்பதையறிந்தால் இருப்புக் கொள்ளான். நிச்சயம் போர் தொடுப்பான். அப்போது எமது புனித மண்ணில் வைத்தே அவனின் கொட்டத்தை யடக்க அரிய சந்தர்ப்பம் வராமலா போகும். செம்பருத்தியனின் ஆழ்மனத் திரையில் இவை பிம்பங்களாக வீழ்ந்தன.

செம்பருத்தியனின் மனம் ஏறத்தாழ மூன்று சகாப்தத்திற்கு முன் ஓடியது. பெற்றோர் இன்றி வளர்ந்த பிள்ளை, கைபற்றிப் பிடிக்கவே தவசியாரின் கரம் உதவியது. தாய்க்குத் தாயாக தந்தைக்குத் தந்தையாய் அரவணைத்து வளர்த்து ஆளாக்கியவர் தவசியார், என்பதை எல்லோரும் அறிவர். செம்பருத்தியனின் மனம் பல திசைகளிலும் கொந்தளித்தது.

மன ஆறுதலுக்காகத் தவசியாரின் மடியில் படுத்துறங்கியபடி கண்ணீர் விட்டு அழுதால் நல்லது போல் அவனின் அகத்தில் பட்டது. ஆனால் என்ன செய்வது? நாகநாட்டில் என்றால் பக்கத்தில்தானே உடனேயே சென்று வந்துவிடலாம். ஆசை தீரப் பேசலாம். ஆசீர்வாதமும் அளவின்றி அள்ளி வழங்குவார். அவரின் முகத்தைப் பார்த்தாலே உள்ளத்தில் உள்ள கவலைகள் பறந்தோடிவிடும். இதை எண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் மனதிலே புதிய ஓர் சுகானுபவம் செம்பருத்தியனுக்குத் தெரிந்தது. இங்கே கல்யாணிபுரத்துச் சூழ்நிலையில் நானோ அரசு விருந்தாளியாகித் தங்க ஆரம்பித்து நெடு நாட்களாகிறது. பேசாமல் நாட்டிற்குப் போய்விட வேண்டும். பூவிழியின் விடயத்தால், தாயகம் திரும்பும் எண்ணம் பிற்போடப்படுகிறது. மன்னர் சிவவர்மனிடம் இதுபற்றிக் கலந்து பேசவேண்டும். பூவழகிதான் பாவம், நான் தாயகம் திரும்பவேண்டும் என்றால் தாங்களே

மாட்டாள். கூடவே தானும் வந்துவிடுகிறேன் என அடம்பிடிப்பாள். ஆனால் அனுமதி கிடைக்குமா? பிரிவு என்னும் கொடுமையை இருவரும் அனுபவித்தேயாக வேண்டும். இதிலே விதிவிலக்கு ஏது, விதி விட்ட வழி என எண்ணுவதைத் தவிர, செம்பருத்தியனின் மனதிலே இவைகளே உதித்தது. அரண்மனையின் பிரதான மண்டபத்தில் மன்னர் சிவவர்மன் கம்பீரமாகக் கொலுவீற்றிருந்தார்.

செம்பருத்தியன் முன்னறிவித்தல் கொடுத்துவிட்டு மன்னரைக் காணச் சென்றான். வரவேற்று உபசரித்த மன்னர் தக்க மரியாதையுடன் அமர வைத்தார். உபசரிப்புகள் உவகைகொள்ள வைத்தன செம்பருத்தியனுக்கு. இருவரும் அருகருகே அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். தாயகம் திரும்புதல் திருமண விடயம் எனப் பல்வகையிற் பேசியபின் செம்பருத்தியன் வெளியே வந்தான். சொல்லி வைத்தாற் போல இளவரசி பூவழகி அங்கு வந்து சேர்ந்தாள். செம்பருத்தியனைக் கண்டதும் மலர்ந்த முகத்துடன் அருகே சென்று, “மன்னர் என்ன சொல்கிறார்” எனக் கேட்டாள். அதற்குச் செம்பருத்தியன் “இளவரசியாரே யான் மன்னருடன் பேசினேன் என யார் தங்களுக்குச் செய்தி சொன்னார்கள்” எனத் திருப்பிக் கேட்டான். தன் முத்துப் பல்லழகைக் காட்டிய இளவரசி யாவர் என்று சொல்லாமல் புன்னகையால் சமாளித்தாள். வாளாவிருந்த செம்பருத்தியனை துண்டிய பூவழகி மீண்டும், “எனக்குச் சொல்ல வேண்டாம் என்று மன்னர் உத்தரவா?” எனத் துடுக்காகக் கேட்டாள்.

இக்கேள்வி செம்பருத்தியனை உசுப்பிவிட்டது போலிருந்தது. “பூவழகி! அப்படியெதுவுமில்லை. என் தாயகப் பயணம், மற்றும் திருமணம் பற்றிப் பேசினோம். மகிழ்ச்சியான முடிவுகள் எட்டின...” எனச் செம்பருத்தியன்

அழுத்திச் சொன்னான். பூவழகி “இன்னும் உங்கள் பீடிகை முடியவில்லையா” என ஆவலுடன் கேட்டாள்? செம்பருத்தியன் புன்னகை தவழ, “பூவழகி இன்னும் ஐந்து தினங்களில் நான் தாயகம் திரும்பவிருக்கிறேன். நமது திருமணம் அடுத்த ஆண்டு நடைபெறுமாம். அரண்மனை ஆஸ்தான நிமித்திகரின் ஆலோசனைப்படி இப்போது கிரகங்களின் சாரம் அமைவாக இல்லை. இல்லையேல் திருமணத்தை இப்போதே முடித்திருப்பார்” எனச் சொல்லி முடித்தான்.

அதற்குள் தலையைக் கவிழ்த்து சோக ரேகைகள் முகத்தில் படர அசைவின்றி இளவரசி பூவழகி நின்றாள். செம்பருத்தியன் இதைக் கண்ணுற்றான். இது ஏற்கெனவே எதிர்பார்த்ததுதான். செம்பருத்தியன் மீண்டும் குரல் கொடுத்தான். “இளவரசி, இளவரசி என்ன பேசவே இல்லை... என்ன நடந்தது...” என நயந்து கேட்டான். எந்த வார்த்தையும் வராதது கண்டு செம்பருத்தியன் பூவழகியின் அழகு மிகு வதனங்களை நோக்கினான். பூவழகியின் கரிய விழிகளிலிருந்து கண்ணீர் முத்துக்கள் கசிந்தன. விழிகள் சிவந்திருந்தன. சில விநாடிகளுக்குமுன் உற்சாகமாய்ச் சிரிப்பலைகளுக்குள் சிறுபிள்ளை விளையாடியது போல் நின்றவள் இப்போது பேசாமடந்தையாகிவிட்டாளா? செம்பருத்தியன் மீண்டும், “இளவரசி, இளவரசி என்ன அழகை வேண்டியிருக்கிறது? தாங்கள் கல்யாணிபுரத்தரசின் பட்டத்து இளவரசி படைகளின் பிரதம தளபதி இப்படிக்கண்ணீர் சிந்தலாமா?” என வினவிக் கேலிச் செய்தான். கண்களை மூடியபடி குனிந்த சிரசை அசைத்தபடி, “நாதா என்னதான் எப்படித்தானிருந்தாலும் நான் ஒரு சராசரிப் பெண்தானே. பெண்ணுக்குள்ள குணாதிசயங்கள் இளவரசி களுக்கு இல்லாமல் போய்விடுமா?” எனப் பூவழகி வெடுக்கெனப் பேசி முடித்தாள்.

பூவழகி இப்படிச் கண் கலங்கியதை இதுவரை செம்பருத்தியன் கண்டதேயில்லை. இந்த நிலையிலும் அவளின் அழகு முகத்தை ஆசையோடு பார்த்துவிட்டு, “இளவரசி! மனதைத் தேற்றிக்கொண்டே இதைத் தவிர இப்போது வேறு வழியில்லை” எனச் செம்பருத்தியன் கூறினான். “பூவழகி நான் சென்று ஓய்வெடுக்கவேண்டும், பயணத்திற்கான ஏற்பாடுகளையும் செய்யவேண்டும். ஏதும் சொல்வதாயின் பணிப்பெண்ணை அனுப்புகிறேன்” என்று சொல்லி, செம்பருத்தியன் விடை பெற்றான். அவன் நடந்து சென்ற கம்பீரம் நிறைந்த இராச நடையைப் பூவழகி இரசித்து மகிழ்ந்தாள்.

கூலலை வேளையது, கல்யாணிபுர அரண்மனை வட்டாரம் சற்று நடமாட்டம் மிக்கதாயிருந்தது. அமைச்சர்கள், பிரதானிகள், சேனைத் தலைவர்கள், புலவர் பெருமக்கள் என எண்ணிலடங்காதோர் அரண்மனைக்கு வருகைபுரிந்தனர். அரண்மனைக்குள்ளும் அனைவரும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். அரசவை கூடியபோது மன்னர் சிவவர்மன் தலைமையில் செம்பருத்தியனுக்கு பிரியாவிடை வைபவம் இடம் பெற்றது. சிவவர்மன் பேசுகையில் “இலங்கைத் தீவின் திக்கெட்டும் நம் கல்யாணிபுரத்தரசின் பெருமையையும் கீர்த்தியையும் எடுத்தியம்பும் பணியில் அயராது உழைக்கும் அமைச்சர்கள், பிரதானிகள், சேனாதிபதிகள், குடிமக்கள் அனைவருக்கும் என் வணக்கங்கள் முதலிலே உரித் தாகட்டும். நம் அண்டை நாடாம், சகோதர பூமியாம் நாகநாட்டு மன்னர் நாகநம்பியின் சிறப்புப் பிரதிநிதியாய் இங்கு வருகைபுரிந்து நம்மிரு நாடுகளுக்குமிடையிலே பல வாணிப, பண்டமாற்று, படையுதவி போன்ற உடன்பாடுகளை ஏற்படுத்தியவர் நாகநாட்டின் படைகளின் பிரதம தளபதியாம் செம்பருத்தியன் அவர்கள். நமது இரு

நாட்டுப் பரஸ்பர உறவு மேம்பட்டிருக்கிறது. இவரது தனித்திறமையும் இதற்குக் காரணம் எனலாம். செம்பருத்தியன் அவர்கள் இன்று தன் விஜயத்தை முடித்துவிட்டுத் தாயகம் ஏகுகிறார். நம் நாட்டின் மீது அவர் காட்டிய பரிவு, பாசம் இலகுவில் மறக்க முடியாதன. இன்று அவரை அன்போடு வழியனுப்பி, பிரியா விடை கொடுத்தனுப்புகிறோம்” என்று முடித்துக்கொண்டார்.

அதுவரை மன்னர் முன்னிலையிலே எழுந்து நின்ற செம்பருத்தியன் மன்னரின் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கிவிட்டு அரச சபையோரிடம் பெரியதொரு வணக்கம் செலுத்தினான். பதிலுக்கு மன்னர் சிவவர்மனும் செம்பருத்தியனுக்கு வணக்கம் செலுத்தினான். மாமனாரும், மருகரும் பாசத்துடன் வணங்கியதை மன்னரின் அருகே அமர்ந்திருந்த இளவரசி பூவழகி பார்த்ததும், அவள் கண்கள் பனித்தன. இவர்களின் காதலையறிந்த சபையோரில் சிலருக்கு இக்காட்சியைக் கண்ணுற்றபோது கண்கள் கசிந்தன. அத்துடன் அரச சபையும் கலைந்தது. செம்பருத்தியன், மன்னர் சிவவர்மன், பூவழகி மற்றும் அரண்மனைப் பிரதானிகள் சேனாதிபதிகள் என ஒருவர் பின்பாக ஒருவர் வழியனுப்பும் இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

வழியனுப்புமிடத்தில் முன்னேற்பாடாகப் பல்லக்கு, குதிரைகள், படையினர், மெய்ப்பாதுகாவலர்கள், பணியாளர்கள் என ஒரு கூட்டமே காத்திருந்தது. மன்னரின் பரிவாரம் சென்றபோது அனைவரும் வணங்கினார்கள். இளவரசி பூவழகிக்குக் கட்டுப்படுத்த முடியாத அழகை பீறிட்டுவந்தது. அணிந்திருந்த அங்கவஸ்திரத்தால் கண்ணைத் துடைத்தான்.

தந்தை மன்னர் சிவவர்மனின் முன்பாக நெருக்கமாக நின்று இதுவரை செம்பருத்தியனுடன் பூவழகி பேசிய தில்லை. காதலனோ காததூரம் செல்லத் தயாராகிறான். திரும்பி வர எவ்வளவு காலம் ஆகுமோ, அதுவும் கைகூடி வரவேண்டுமே. கொடிய கானகத்தினூடு சென்று நாகநாட்டை அடைவது அத்தனை சுலபமல்லவே.

பின்பு திரும்பவும் வேண்டும். இத்தனையின் பின்புதான் நமது மணம் இடம்பெறப் போகிறது. இதுவரை காதலித்தது, தந்தையிடம் சம்மதம் வாங்கியது ஒரு பெரிய விடயமே இல்லை. இனிமேல்தான் உண்மையான சவால்கள் வரிசையாக வரப்போகின்றன. இத்தனைக்கு முள்ளாகப் புடம் போட்டுத்தான் நம் காதலை வெற்றி பெறச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அத்தனை பேரின் மத்தியிலும் கூட பூவழகிக்கு சிந்தையில் இவைகள் உதித்தன.

பூவழகி திடுக்குற்றுத் திரும்பியபோது செம்பருத்தியன் அவளையே வைத்த கண் வாங்காது உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். செம்பருத்தியனின் கண்களிலே கசிந்த நீர் குளமாகி நின்றிருந்தது. இது கண்ட பூவழகி தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு செம்பருத்தியனின் காதருகே சென்று, “நாதா! ஆடவர் கண் கலங்கலாமா? உங்கள் ஆண்மைக்கு அழகல்லவே. அழக்கூடாது. தைரியமாய்ச் சென்று, வரும் சவால்களையெல்லாம் வென்று வாருங்கள். முதலில் எதிரிகள் எச்சரிக்கை, மகிழ்வோடு புறப்படுங்கள், வெற்றி வேந்தராய் வந்து சேருங்கள்” என்றாள். பூவழகியின் குரலில் கனிவும் காருண்ணியமும் உறுதியும் இருந்தன.

திடீரெனப். பூவழகி செம்பருத்தியனின் இரு கைகளையும் பற்றிக் கண்களிலே ஒற்றிவிட்டுக் கண்ணைசவால் சைகை காட்டினாள். அது “சென்று

வாருங்கள்” என்று வாழ்த்தி வழியனுப்பி வைப்பது போலச் செம்பருத்தியனுக்கு இருந்தது. மன்னர் சிவவர்மன் நின்ற திசையை நோக்கி ஒரு வணக்கம் சொல்லிவிட்டுத் திடீரெனப் பல்லக்கில் ஏறி அமர்ந்தான். வழியனுப்ப வந்தோர் கையசைக்க மன்னரும் கையசைத்தான். முன்பாக குதிரைகள் மீதிருந்த வீரர்களின் அசைவோடு பயணம் ஆரம்பமாகியது. பூவழகியும் தலையை நிமிர்த்திப் பல்லக்கில் இருந்த செம்பருத்தியனுக்குக் கையைசைத்துக் காண்பித்தாள். பதிலுக்குச் செம்பருத்தியன் பல்லக்கின் திரையை விலக்கி கையை வெளியே காட்டி அசைத்தான். பூவழகியின் விழிகளில் கசிந்த நீர் கன்னத்தைக் கழனிகளாக்கித் தரையிலே முத்து முத்தாய் வீழ்ந்தது. கண்களைத் துடைத்தபடி தந்தையருகே வந்தாள்.

மன்னர் சிவவர்மனும் பூவழகியும் இவர்கள் பயணித்த திசையை உற்று நோக்கியபடி நின்றார்கள். அரண்மனை வளாகத்தைத் தாண்டி வெளிக்கோட்டைக் கதவினூடாகப் பயணம் தொடர்ந்தது. கண்ணுக்கெட்டியதூரம் பல்லக்கும் அணிகளும் கண்களிலிருந்து மறையும் வரை காத்திருந்து விட்டுப் புறப்பட்டார்கள்.

பல்லக்கு ஆடியசைந்து கல்யாணிபுர நகரினூடாகப் பயணித்தது. செம்பருத்தியன் பல்லக்கின் திரையினூடாகத் திரும்பிப்பார்த்தான். தூரத்தே அரண்மனையும், கோட்டை கொத்தளங்களும் சிறிதாகத் தெரிந்தன. அவனின் மனம் மட்டும் கனத்து விம்மி வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. நெஞ்சமெல்லாம் நிறைந்து பூவழகி கண்ணுக்கு நீக்கம் நிற்கிறாள். நெடும் பயணம் புறப்பட்டுவிட்டேன். இப்போது எப்போது அவளின் திருமுகத்தைக் காண்பேன்? என்னை எண்ணி எண்ணி அகமும் முகமும் வாடி, நொடிந்து போயிருப்பாள். எனது தகவல்கள் வராதா என விழி மூடாது

ஏக்கத்துடன் காத்திருப்பாள். செம்பருத்தியனின் இதயம் பூவழகியின் பிரிவையெண்ணிப் புழுவாய்த் துடிதுடித்தது.

கானகத்தினூடாகப் பயணித்தபோது மாலையானதும் கூடாரம் அடித்துத் தங்கினார்கள். கூடாரத்தின் நடுவே சொகுசான மஞ்சம் செம்பருத்தியனுக்குப் போடப் பட்டிருந்தது. கூட வந்தோரில் பெரும்பாலானோர் நல்ல உறக்கத்தில் இருக்க, மெய்ப்பாதுகாவலர்கள் மட்டும் விழித்திருந்தனர். கானகத்தின் காரிருளும், தூரத்தே விலங்குகள் பறவைகளின் ஒலிகளும் விழித்திருப்போரை அச்சமுட்டின. நடுநிசி தாண்டி ஒரு நாழிகை கழிந்த வேளை திடீரெனக் கூடாரத்துள் நுழைந்த இரு உருவங்கள் பாரியவாள் கொண்டு செம்பருத்தியனின் படுக்கையில் பாய்ந்து தலையணையில் கூரிய முனையால் வெட்டியது. தலையணையில் வாள் புதைந்து அதையிழுக்குமுன் மெய்ப்பாதுகாவலன் முகத்தை மறைத்த அந்த உருவத்தின் இரு கரங்களையும் பாய்ந்து இறுகப்பிடித்துப் படுக்கையில் அழுத்தினான். கூட வந்த மற்ற உருவம் வாளை உருவியபடி பாய்ந்து வர எங்கிருந்தோ வந்த ஈட்டி அவன் நெஞ்சைப் பிளந்தது. ஏனைய காவலர்கள் ஓடி வந்தபோது செம்பருத்தியன் படுக்கையின் கீழிருந்து வெளியே வந்தான்.

கண் மூடித் திறப்பதற்குள் நிகழ்ந்துவிட்ட இச்சம்பவம் எல்லோரையும் பெரும் ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது. காவலருள் ஒருவன் “தளபதியவர்களே, உங்களுக்கு ஊறு ஒன்றுமில்லையே” எனக் கேட்டான். எனக்கு ஒன்றுமில்லை, இதை எதிர்பார்த்தேன், அதனால் படுக்கையில் என்னைப் போல் பொம்மையை வைத்துப் போர்த்திவிட்டு படுக்கையின் கீழ் உறங்கினேன்” எனச் செம்பருத்தியன் விளக்கம் சொன்னான். எல்லோரும் விழிப்புருவத்தை யுயர்த்தியபடி, அருகே நின்றோரைப் பார்த்தனர்.

கைது செய்யப்பட்ட உருவத்தின் முகமுடியை இழுத்தபோது அடையாளம் கண்டார்கள். விலங்கிட்டு வெளியே காவலர்கள் அவனைத் தள்ளிச் சென்றனர். பயணம் பகலெல்லாம் தொடர்ந்தது. மாலையானதும் மீண்டும் கூடாரம் அமைத்து தூங்கினார்கள். பொழுதைப் போக்குவதற்காக செம்பருத்தியனுடன் வந்தவர்கள் பாடியும் ஆடியும் மகிழ்ந்தார்கள். ஏனையோரையும் மகிழ்வித்தார்கள். ஆனால் செம்பருத்தியனின் மனப்பறவை இருவேறு திசைகளில் மாறி மாறிப் பறந்து அலைந்தது. தாயகமாம் நாகநாட்டுக்குத் திரும்புகிறேன் என நினைக்கையில் மனப்பறவை உற்சாகமாக உவகையுடன் பறந்தது. அதே நேரம் கல்யாணிபுரத்திலே பூவழகியை விட்டுப் பிரிந்து வருகிறேனே என நினைக்கும்போது மனப்பறவை சோர்ந்து இயக்கமின்றிப் பறந்தது. விருப்பு வெறுப்பின்றி ஏனோதானோவென மனம் வாடியது.

கையோடு மணம் முடித்து விட்டு இருவரும் ஒன்றாக வந்திருந்தால் இப்போது ஏங்கித் தவித்திருக்க வேண்டிய தில்லை. செம்பருத்தியன் தன்னைத் தானே நொந்து கொண்டான். அப்போது அவனின் உள்மனம் பேசியது. செம்பருத்தியரே! என்ன நினைவில்லையா? உங்கள் இருவரினதும் கிரகங்களின் சாரம் அமைவாக இல்லை. இதனால்தான் மணத்தைப் பிற்போட்டார்கள் என்பது தெரியாதா?

விழித்துக் கொண்ட செம்பருத்தியன் அட்டே மன்னர் சிவவர்மன் சொல்லியது இதுதான் காரணம். ஆனால் அவனின் பேராசை மனம் சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்ப அதை ஏற்க மறுக்கிறது. இதனால் சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்ப சமாதானமாக வேண்டியிருக்கிறது. இவர்களின் பயணம் அரிப்பு, பாலியாற்றுத்துறைப் பகுதிகளில் சென்றடைந்தபோது

ஏராளமான குடிமனைகள் தென்பட்டன. குடியானவர்களின் வேளாண்மை வாழ்வு அமைதியாகவும் ஆனந்தமாகவும் அமைவதற்குச் சான்றாகக் குடும்பத்தோரும் இனசனத்தோடும் கூட நின்று வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். பல்லக்கின் திரையினூடாக இக்காட்சிகளையெல்லாம் பார்த்து இரசித்த செம்பருத்தியன், “சே! நானும் இவர்கள் போல் ஒரு சாதாரண குடிமகனாய்ப் பிறந்திருந்தால் இத்தனை இன்பத்தையும் நிம்மதியையும் அனுபவித்திருப்பேன்” என அங்கலாய்த்தான். அவனின் அலைபாயும் மனதிலே மீண்டும் சில சலனங்கள் தோன்றி மறைந்தன. அரச குடும்பத்தில் பிறந்ததால் எதிரிகள் கொல்லுவதற்காகப் பிறந்த நாளிலிருந்து பின் தொடர்கிறார்கள். பெற்றோர், உற்றார், உறவினர் என அனைவரையும் இழந்து அநாதையாகி தனித்து நின்றபோது தவசியார் மட்டும் இல்லையென்றால் என் கதை எப்பொழுதே முற்றுப்புள்ளி கண்டிருக்கும். என் விதியை இப்படித்தான் எனப் பிரம்மா, படைத்தபோதே என் தலையில் எழுதியிருந்தால் யார்தான் என்ன செய்ய முடியும்? என்றெல்லாம் பலவாறு தன் விதியை நொந்தான்.

இருப்பினும் அவனின் மனதின் மறுபக்கம் மற்றோர் விதத்தில் அவனை ஆசுவாசப்படுத்தியது. அரசகுலத்தில் பிறந்து இத்தனை இன்னல்கள் அனுபவித்தாலும் பரவாயில்லை. இல்லையென்றால் பூவழகி போன்ற பேரழகியைத் தரிசித்திருக்க முடியுமா? அரச குலத்தவன் என்றில்லாமல் ஒரு பெரும் நாட்டின் பிரதம படைத் தளபதி என்ற அந்தஸ்திற்காகத் தானே என்னைக் காதலித்தாள். தற்செயலாக நான் அரச வம்சத்தவன் அல்ல என்று இருந்து அவளின் தந்தையும் மறுத்திருந்தால் என்னை மறந்துமிருப்பாள் இந்தப் பூவழகி. அப்போது தூரத்தில் கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் கட்டுக்கரைக்குளம் தெரிந்தது.

அனைவரும் பெரிய ஆலமரத்து நிழலில் இளைப்பாறி குளத்தில் நீராடி விட்டு உணவருத்தியபின் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்கள். தாயக எல்லைக்குள் வந்துவிட்டோம் என்பதிலே செம்பருத்தியனுக்கு மனதிலே ஒரு குதூகலம் தெரிந்தது. சில மாதங்கள் வெளியே தங்கியிருந்தாலும் கூட இருப்பிடத்தை நெருங்கும்போது இயல்பாகவே எழும் உள்ளார்ந்த ஆர்வம் செம்பருத்தியனின் அகத்திலும் முகத்திலும் தெரிந்தது. அவனையறியாமலே அதனை உணர்ந்துகொண்டான்.

கல்யாணிபுரத்திற்குச் சென்றபோது, இருந்த சூழ்நிலைக்கும் இப்போதைய நிலைமைக்கும் தலைகீழ் வேறுபாடுண்டு. அன்று தன்னந்தனியனாகப் புரவியலேறி வணிகன் வேடத்தில் கல்யாணிபுரத்திற்குச் சென்ற வேளை ஒருவர் கூட அடையாளம் காண முடியவில்லை. துணியை யும் தன் நம்பிக்கையையும் தவிர வேறு எதுவுமின்றிச் சென்ற பயணம் அது. மன்னர் நாகநம்பி ஏற்பாடு செய்தபோது துணிந்து புறப்பட்ட பயணம், சே, “எதற்காக உதவியின்றி வந்தேன்” என்றிருந்தது செம்பருத்தியனுக்கு.

ஆனால், இன்றோ நிலைமை அதுவல்ல. கல்யாணிபுரத்துப் பட்டத்து இளவரசியின் காதலனாய் மன்னர் சிவவர்மனின் ஆசீர்வாதத்தோடு பாதுகாப்பான பயணம். கூப்பிட்ட குரலுக்குப் பணி செய்யப் பலர், மெய்ப்பாதுகாவலர் பலர். அலுப்பின்றித் தொடரும் பயணம் இதுவன்றோ என்றெல்லாம் செம்பருத்தியன் நினைத்துக்கொண்டான்.

அப்போது பல்லக்குக் தூக்கிய ஒருவன், “ஐயா திருக்கேதீஸ்வரப் பகுதிக்கு வந்துள்ளோம். நமது பாதையிலிருந்து சற்றுத் தொலைவில் சென்றால் சிவனைத்

தரிசிக்கலாம் தங்கள் எண்ணம் எதுவோ?” என வினவினான். செம்பருத்தியன் சற்றுச் சிந்தித்த பின், “சரி, கோயிலிற்குச் சென்று வருவோம், திருப்புங்கள் பல்லக்கை” எனக் கட்டளையிட்டான். உடனே, முன் நகர்ந்தவர்களிடம் ஒரு சலசலப்புக் கேட்டது. எல்லோரும் மகிழ்வோடு சென்று பாலாவியில் தீர்த்தமாடியபின் திருக்கேதீஸ்வரத்தை வழிபட்டனர்.

இடைவிடாத பயணத்தால் குறித்த நாளில் நாக நாட்டின் தலைநகர் சிங்கை நகரை அண்மித்தார்கள். கல்யாணிபுரத்திருந்து பெரியதோர் பரிவாரம் வருகிறது என்று உள்ளூர் வாசிகள் தெரிந்துகொண்டார்கள். ஆனால் யார் எவர் வருகிறார்கள் என்று எவர்க்கும் தெரியாது. இடையிடையே போர் வீரர்களின் காவல் மையங்களினூடாகச் செம்பருத்தியின் பரிவாரங்கள் வந்தபோது செய்திகள் கசிந்தன.

செம்பருத்தியனின் உள்ளத்திலே தவசியாரின் எண்ணம் திடீரென உதித்தது. முதலிலே அவரைத் தரிசித்து ஆசீர்வாதம் பெற்றபின் மன்னரிடம் சென்றாலென்ன? என ஒரு கேள்வி மின்னலென ஏற்பட்டது. இதனால் மன்னருக்கு ஆட்சேபம் ஏதுமிருக்க நியாயமில்லை. ஏனெனில் மன்னரே தவசியாரிடம் சென்று வணங்கி ஆசி பெறுபவர். இதனால் இது ஒரு பொருட்டாகாது. இவ்வாறு செம்பருத்தியனின் மனம் பலவாறு சிந்தித்த பின் அதற்கு முற்றுப் புள்ளியிட்டது. முதலிலே தவசியாரின் ஆசிரமத்திற்குச் செல்லும்படி கட்டளையிட்டான். அதற்குரிய பாதையையும் காட்டிவிட்டுத் தலையைச் சாய்த்துச் சிந்தித்தான். ஆச்சிரமப் பகுதியிலே தான் சிறுவயதில் ஓடித் திரிந்து சிறார்களோடு விளையாடிய புல்தரைகள் அப்படியேதான் இருந்தன. ஆனால் காலம்

ஒடிச் சென்றபோது மானுட மனங்களையும் ஒட்டிச் சென்றுவிட்டது. சிறுவனாயிருந்த போதிருந்த மன நிலையிலா இப்போது இருக்கிறோம்? மனதிலே அளவிலா விபரீத எண்ணங்கள் அதன் வேற்றுமையைக் காட்டி நிற்கின்றனவே.

பல்லக்கு ஒரு குலுங்கலோடு நின்றது. “இதோ ஆச்சிரமம்” என யானோ சொல்வது கேட்டது. திடுக்குற்றுச் செம்பருத்தியன் பார்த்தபோது ஆச்சிரமம் சமீபத்திலே தெரிந்தது.

தவசியாரின் ஆச்சிரம வாயிலிலே பல்லக்கு நின்றதும் இறங்கி ஓடோடிச் சென்ற செம்பருத்தியன் உள்ளே தவசியாரின் காலிலே வீழ்ந்து, வணங்கினான். தவசியார் செம்பருத்தியனை ஆசீர்வதித்தபோது, “மனதிலே வரித்தவளை மனையாளாகக் கொண்டு இழந்த மணி முடியை மீட்டுச் சூட்டும் பேறு பெற்றுப் பெரும்புகழோடு வாழ்வாயாக...” என உளமார வாழ்த்தினார். அவரைக் கட்டியணைத்த செம்பருத்தியன் தோளிலே முகம் புதைத்து அழுதான். தவசியாரைக் கண்ட மகிழ்வில் தன்னை மறந்து தேம்பித் தேம்பி அழுது மனதைத் தேற்றினான். ஏதோ சொல்ல வாயைத் திறந்தான். ஆனால் வார்த்தைகள் வற்றி விட்டன.

தவசியார் சற்றும் உணர்ச்சி வசப்படாமல் நிதானமாகக் கூறினார், “மகனே, நின் அன்புக்கு யாம் அனைவரும் பாத்திரமானவர்களே. உன்னை நினைத்து இவ்வாச்சிரமம் பெருமை கொள்கிறது”. கூடவே கல்யாணிபுரத்திலிருந்து வந்த பரிவாரத்தினரும் தவசியாரை வணங்கி நின்றனர். தவசியார் அனைவரையும் பார்த்து, “அன்பர்கள், நீண்ட பயணத்தில் களைப்புற்றிருக்கிறீர்கள், இங்கே அழுதுண்டு

இளைப்பாறிச் செல்லுங்கள். இது எங்கள் எல்லோரினதும் அன்பு வேண்டுகோள்” என்றார். செம்பருத்தியன், “ஐயா, தங்கள் சித்தப்படி நடக்கட்டும் மிக்க நன்றி” என பரிவாரங்களின் சார்பிலே வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்டான்.

பரிவாரத்தினர் அனைவரும் வயிறார உண்டியருந்தினார்கள். சிறிது ஓய்வுக்குப் பின் தவசியாரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு பயணத்தைத் தொடர்ந்தனர். கல்யாணிபுரத்தில் அறுசுவையோடு அமுதுண்ட பின்பு இப்போதுதான் தவசியாரின் ஆச்சிரமத்தில் அதே சுவையோடு பசியாறியிருக்கிறார்கள். வரும் வழியிலே என்னதான் பெரும் ஏற்பாடுகளுடன் வந்து சமைத்துச் சாப்பிட்டாலும் கூட பரிவாரத்தினரை ஆச்சிரமத்து விருந்து மறக்க முடியாததாக்கியிருந்தது. பயணத்தில் குதிரைப்படை வீரர்களும் சரி, பல்லக்குக் காவிகளும் சரி, ஏவலாளர்களும் சரி தவசியாரின் ஆச்சிரமத்து விருந்தைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டே வந்தார்கள்.

ஆனையிறவுக் கடனீரேரியில் வீசிய உப்புமண்முள்ள சாற்று பரிவாரங்களுக்கு புதிய அனுபவமாயிருந்தது. இவர்கள் தலைநகர் சிங்கை நகரை அண்மித்தபோது மாலையாகிவிட்டது. நன்கு இருண்ட வானம் மழைக்குத் தயாராகி, இவர்களை வரவேற்கத் தயாராவது போலத் தோற்றமளித்தது. மாலைக்கருக்கலிலே அதுவும் ஒரு நகரினூடாகப் பயணிப்பது அவ்வளவு சங்கடமானதல்ல. ஆனால் காற்றுடன் கூடிய கனத்த மழை திடீரென இடி மின்னலுடன் பெய்தது. வழமையாக நகரிலே அங்காடிகளின் வெளிச்சமாவது இருக்கும். இன்று என்னவோ அவர்களும் நேரத்துடன் கலைந்து சென்றுவிட்டார்கள்

போலும். வீதிகள் சன நடமாட்டமின்றி வெறிச்சோடிக் காணப்பட்டன. பரிவாரத்தினருள் சில குரல்கள் கேட்டன. ஒரு குதிரைப் படைவீரன் மெல்லிய குரலில், “தலைநகர் சிங்கை நகர் இவ்வளவு சிறியதா, ஆள் நடமாட்டமே காணோம்...” என இழுத்தான். மற்றோர் வீரன், “ஆமாம் ஐயா, நம்ம கல்யாணிபுரத்தில் இதைத் தாண்டியும் அங்காடியில் சனம் நிற்குமே” என ஆமாம் போட்டான். இவை செம்பருத்தியனின் செவிக்கு எட்டியபோது மனதுக்குச் சங்கடமாயிருந்தது. உடனேயே பல்லக்கிற்கு வெளியே தலையை நீட்டி, “அது காரணம் அல்ல. வழமையாக நகரம் முழுவதும் சன நடமாட்டமாய்த்தான் இருக்கும். இன்று இப்படி மழை பெய்தால் யார்தான் நின்று தாக்குப் பிடிப்பார்கள?... நாளை வந்து பாருங்கள். நகர் எப்படியிருக்குமென்று” என உரத்த குரலிலே பதிலளித்தான். பல்லக்கைச் சுமந்தோர், “அப்படியா நல்லது... நல்லது” எனக் கூறிச் சமாளித்தார்கள்.

மழை நின்றபோது சற்று விரைவாகப் பயணிக்கும்படி செம்பருத்தியன் வேண்டிக்கொண்டான். அரண்மனையை அண்மித்தபோது போர்வீரர்களினது நடமாட்டம் அதிகமாயிருந்தது. பரிவாரத்தினர் கொண்டு சென்ற சூன் வெளிச்சத்தை வைத்து அவர்கள் அடையாளம் கண்டு கொண்டார்கள். வணங்கி வழிவிட்டார்கள். அரண்மனை வளாகத்தினுள் நுழைந்ததும் வழமையான க்டும் பாதுகாப்பு அப்படியேயிருந்தது. அரண்மனை வளாகத்தினுள் வந்த வேளை அதை அடையாளம் கண்டுகொண்ட செம்பருத்தியனின் கறுப்புப் புரவி கனைத்தது. அந்தக் கனைப்பிலே நீண்ட பயணத்தின் களைப்புத் தெளிவாகத் தெரிந்தது. “பழைய இடத்திற்கு வந்துவிட்டேன்” என்று அந்த வாயில்லாத, ஜீவன், சொல்லாமல் மகிழ்வாகச்

சொல்லியது. அரண்மனையின் பிரதான வாசலினூடாக உள்ளே நுழைந்தபோது செம்பருத்தியனுக்கும் பரிவாரத் தினருக்கும் பேரதிர்ச்சி காத்திருந்தது.

10

அரண்மனையின் முகப்பின் இருபுறமும் உள்ள பாரிய விளக்குகள் திடீரென ஒரே நேரத்திலே ஏற்றப்பட்டன. ஒவ்வொரு விளக்கிற்கும் என ஒவ்வொரு சேடிப் பெண்கள் நின்று ஏற்றியிருந்தார்கள். வெளிச்சம் எங்கும் பரவிய வேளை அங்கு மன்னர் நாகநம்பியும் மகாராணி சிவநந்தினியும் வரவேற்றார்கள். பல்லக்கை நிறுத்தும்படி கட்டளையிட்டுவிட்டு அதிலிருந்து இறங்கிய செம்பருத்தியன், மன்னர் நாகநம்பியின் காலில் வீழ்ந்து வணங்கிய போது மகாராணியும் சேர்ந்து ஆசீர்வதித்தார். மன்னரே முதலில் வாயைத் திறந்தார். “செம்பருத்தியரே, கல்யாணி புரத்து விஜயம் எப்படியிருந்தது?” எனப் புன்சிரிப்புடன் கேட்டார். செம்பருத்தியன் கைகூப்பி வணங்கியபடி “மன்னரே மறக்க முடியாத விஜயமாய் அமைந்தது” எனச் சுருக்கமாய்ப் பதிலளித்தான். “தங்களின் இவ்விஜயம் இரு அரசுகளாலும் மறக்க முடியாதுதான் செம்பருத்தியாரே...” என்று மன்னர் நாகநம்பி நகைத்துவிட்டுச் செம்பருத்தியனை உற்று நோக்கினார்.

மன்னர், தன்னைக் கிண்டலடித்திருக்கிறார் எனத் தாமதமாய்ப் புரிந்த செம்பருத்தியன் வாய்விட்டுச் சிரித்த போது அருகிலிருந்தோர், மன்னர், மகாராணி என அனைவரும் சிரித்தார்கள்.

செம்பருத்தியன் மன்னரையும் மகாராணியாரையும் பார்த்து, “நேரம் சாமத்தை நெருங்கும் இவ்வேளையிலும் இவ்வளவு பெரிய வரவேற்பு அளித்தமைக்கு மிக்க நன்றி” எனக் கூறினான். மன்னர் நாகநம்பி செம்பருத்தியனின் தோளில் கைபோட்டபடி நன்கு களைப்புற்று வந்திருக்கிறீர்கள். முதலில் ஓய்வு எடுங்கள். நாளை கூடும் போது பேசுவோம்” எனக் கூறினார். செம்பருத்தியன், “மன்னர் உத்தரவு” என வணங்கிவிட்டுத் தன் இருப்பிடத்திற்குச் சென்றான். மன்னரும் மகாராணியும் அந்தப்புரம் நோக்கிச் செல்ல ஏனையோரும் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தார்கள்.

மறுநாள் காலை பணிப்பெண்கள் இருவர் அந்தப் புரத்திற்கு அவரசமாக ஓடிவந்தார்கள். மகாராணியாரின் காதிலே ஏதோ சொல்லிவிட்டு பவ்வியமாக ஒதுங்கி நின்றார்கள். உடனடியாக மகாராணி சிவநந்தினி தன் தோழியர் சகிதம் இளவரசர் சம்புமாறனின் இருப்பிடம் நோக்கி விரைந்தார். மகாராணியின் நடையின் வேகமும் முகத்திலே தெரிந்த ஆவேசமும் பார்ப்போரைக் கிலி கொள்ள வைத்தன. வழிநெடுகிலும் நின்ற காவலர்கள் குறுக்கே வைத்திருந்த வேல்களைப் பின்னுக்கு இழுத்து வழிவிட்டு வணங்கினார்கள். சம்புமாறனின் இருப்பிடத்தினுள் நுழைந்ததும் தோழியர் வெளியே காத்து நின்றனர்.

சம்புமாறன் தன் பிரத்தியேகக் காவலர்களுடன் சம்பாசனையில் இருந்தான். இவர்கள் மாறுவேடத்தில் இருந்தார்கள். ஆனால் கையில் மட்டும் அரண்மனை ஊழியருக்குரிய முத்திரை வைத்திருந்தார்கள். அவர்களுள் ஒருவன், “இளவரசே! தங்கள் சித்தப்படி இந்தச் செம்பருத்தியரை இன்றிரவே கொன்றுவிடுகிறோம், உங்கள் திட்டப்படியே நடப்போம்...” எனக் கூறிவிட்டு வணங்க, சம்புமாறன் “இதோ உங்கள் சன்மானம்” என்று

சொல்லியபடி பொற்காசுகள் கொண்ட ஒரு துணி முடிச்சை அவனிடம் ஒப்புவித்தான். முகமுடியணிந்த இக்காவலர்கள் இளவரசரை வணங்கிவிட்டு நகர்ந்தார்கள்.

திடீரென அவர்கள் முன் குறுவாள் ஒன்று பாய்ந்து வந்து தரையிலே குத்தியபடி நின்றது. முகமுடிக் காவலர்கள் திடுக்குற்றுத் திரும்பிய வேளை இளவரசன் சம்புமாறனும் எழுந்து நின்றான். அதிர்ச்சியில், அங்கே மகாராணி சிவநந்தினி நின்று எரிக்கும் பார்வையால் மகன் சம்புமாறனைப் பார்த்தபடி நின்றார். தாயாரை அவ்விடத்தில் சற்றும் எதிர்பாராத இளவரசன் பதற்றத்தில் நாக்குளறியபடி “அன்னையே வணங்குகிறேன்...” எனச் சமாளித்தான். மேலும் சினமுற்ற மகாராணி சிவநந்தினி, “நிறுத்து உன் வணக்கத்தை. இதோ பார். இதுவரை இரகசியமாகத் தீட்டிக்கொண்ட சதித்திட்டத்தை என் காதாலே இங்கே கேட்டேன். இனியும் என்னால் இதன்பின் பொறுமை காக்க முடியாது. சம்புமாறா உடனே இச்சதி முயற்சியைக் கைவிட வேண்டும் எனக் கர்ச்சித்தார். இளவரசருக்கும் முகமுடிக் காவலர்களுக்கும் ஒரு பெண் சிங்கம் கர்ச்சித்தது போலிருந்தது. முகமுடிக் காவலர்கள் பயந்து நடுங்கியபடி இளவரசரின் பின்னால் பயந்தபடி கைபிசைந்து நின்றார்கள்.

இளவரசர் சம்புமாறன் சமாளிப்பதற்காக ஒரு பெரிய பொய்யை எடுத்துவிட்டான். தாயின் அருகே சென்று, “அன்னையே நான் நண்பர்களுடன் சும்மா விளையாட்டுக்குத்தான் கொலைச்சதி பற்றி நாடகமாடினேன்” என்று சொன்னான். மேலும் சினமுற்ற மகாராணி சிவநந்தினியின் கண்கள் சிவந்தன. “அருகே வராதே. அப்போதல்ல, நீ இப்போது ஆடுவதுதான் மெய் நாடகம். இந்தக் காவலர்கள் இளவரசரான உனது நண்பர்கள், பொற்காசு எல்லாம்

வழங்குவாய், இதை நான் நம்பவேண்டும், அப்படித் தானே....?” என இரைந்தார் மகாராணி.

இளவரசருக்குத் தன் மெய்ப்பாதுகாவலர்கள் முன் தாய் தன்னை அவமானப்படுத்தியதைத் தாங்கமுடியவில்லை. இளவரசர் மெய்ப்பாதுகாவலரை நோக்கி, “போய்ப் பிறகு வாருங்கள்” என உத்தரவிட்டான். அதற்குள் மகாராணி சிவநந்தனி, “யாரும் அசையக்கூடாது. என் கேள்விக்குப் பதில் கூறியபின்பே செல்லலாம்” என அதட்டினார். மெய்க்காவலர்கள் தம் முகமுடியை அகற்றிவிட்டு கைகட்டியபடி மகாராணி முன் தலைகுனிந்து நின்றனர்.

இளவரசர் சம்புமாறனின் நிலை தர்மசங்கடமாகி விட்டது. அதற்குள் மெய்ப்பாதுகாவலருள் ஒருவன், “மகாராணியாரே எங்களை மன்னித்தருளுங்கள், இளவரசரின் கட்டளையை நிறைவேற்றுவது எமது தலையாய கடமையல்லவா? அதுதான்...” என வார்த்தைகளை விழுங்கினான். மகாராணி சிவநந்தினி சீறிச் சினந்தார். அவரோ, “கடமை செய்ய ஊதியம் தருகிறோம், ஆனால் இளவரசர் பொற்காசு அள்ளித் தந்தாரே அது அவரின் சதிக்கு ஒத்தாசை செய்யத்தானே... மரியாதையாக அப்பொற்காசை அவரின் முகத்தில் வீசியெறிந்துவிட்டுச் சென்றுவிடுங்கள், இது எனது உத்தரவு” என முழங்கினார்.

மெய்ப்பாதுகாவலர்களின் செயல் இளவரசருக்கு பெரும் மனச்சங்கடத்தைக் கொடுத்தது. இருந்தும் தாயாரின் பிடியிலிருந்து விடுபட முடியவில்லை. மகாராணியார் அன்பாகப் பேச ஆரம்பித்தார், “மகனே சம்புமாறா. உன்னைப் பெற்றெடுத்தபோது எனக்கும் நாட்டுக்கும் பெருமை சேர்ப்பாய் என எண்ணினேன். எவ்வளவோ கண்ணியமாய் உன்னை வளர்த்து ஆளாக்கியும் ஏன்

இப்படியான சதிகளை உன் மனம் நாடுகிறது. அது சரி செம்பருத்தியார் மீது உனக்கென்ன அப்படி ஒரு பகை?” எனக் கேட்டார். இளவரசர் சம்புமாறனோ அசைவு ஏதுமின்றி முகத்தை விறைப்பாக வைத்துக்கொண்டான்.

நீண்ட மௌனத்தை முடித்துக்கொண்ட இளவரசன், “அன்னையே இது கூடவா தெரியாது தங்களுக்கு” என வினவினான். மகாராணியார் வறட்டுச் சிரிப்பை உதிர்த்தபின், “கல்யாணிபுர இளவரசி பூவழகியைச் செம்பருத்தியர் மணக்கிறார். ஆனால் அவள் மீது நீயும் மையல் கொண்டிருந்தாய், ஒருதலைக் காதலாக. அதற்குள் செம்பருத்தியரும் பூவழகியும் சந்தித்துப் பழகி ஒருவரை ஒருவர் காதலித்து மன்னர் சிவவர்மனிடம் ஆசியும் பெற்று மாலையிடத் தயாராகிறார்கள்” என்றார்.

இளவரசன் சம்புமாறன் சீறினான், “எப்படி இது நியாயமாகும்? நான் என்ன இலவு காத்த கிளியா?” மகாராணி சிவநந்தினி இளவரசரின் நாடியில் கையை வைத்து “மகனே! ஒரு ஓவியன் தீட்டிய பூவழகியின் உருவத்தை வைத்துக்கொண்டு மனதிலே ஆசைக்கோட்டை கட்டினாயே தவிர அவளைப் பார்த்திருக்கிறாயா? அல்லது அவளுக்குத்தான் நீ யார் என்பதோ, உன் காதலைப் பற்றியோ ஏதும் தெரியுமா? ஒன்றுமில்லையே, கிட்டா தாயின் வெட்டென மற என்பார்கள் முன்னோர்கள். அதுபோலவே, இதுவும் தெரிந்துகொள்” என்றார்.

இளவரசர் சம்புமாறனோ தரையை வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்றான். மகாராணியார் அறையில் குறுக்கும் நெடுக்குமாய் நடந்தபடி “இதோ, பார் சம்புமாறா உனக்கு மாலையிட எத்தனையோ இளவரசிகள் தயாராக விருக்கிறார்கள். மூவேந்தர்கள், வடக்கே கலிங்கர், கோசலர்,

கடம்பர், விசயர் என்று பேரரசர் ஒவ்வொருவரும் தன் குமாரத்தியை உனக்கு மாலையிடத் தவம் கிடக்கும்போது ஏன் இப்படி ஒருத்திக்காக நாட்டின் காவலனையே அழிக்கத் துடிக்கிறாய்? அதுவும் கோழைத்தனமாக, மானமிகு இளவரசர்க்கு இது அழகா? நீயே சொல்?” எனக் கேள்விகளால் துளைத்தெடுத்தார்.

“இருந்தும் இளவரசர் சம்புமாறன் தாயின் முகத்தையே வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்றான். மகாராணியாரின் மனம் வேதனைத் தீயிலே வெந்தது. இத்தனை புத்திமதிகள், பழமொழிகள் என்று பல உரைத்தும் இவனின் செவியிலே எதுவும் ஏறவில்லையோ? இறுதியாக மகாராணியார் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். மகனைப் பார்த்து “இதோ பார் சம்பு மாறா, உன்னால் செம்பருத்தியருக்கு ஏதும் ஊறு விளைந்தால் அதைப் பார்த்துக்கொண்டு, நான் சும்மா இருக்கமாட்டேன்” எனக் கூறினார். இதைக் கேட்ட இளவரசர் சம்புமாறன் சற்றுப் பதற்றுத்துடன், “அன்னையே அது என்ன...” என இழுத்தான். மகாராணியார் உறுதியான குரலிலே பேசினார், ‘சம்புமாறா, இவள் ஒரு மகா படுபாவி. தனது காதலுக்காய் சுயநலத்துடன் நாட்டின் பிரதம படைத் தளபதியின் உயிருக்கு உலைவைத்த பாதகனைப் பெற்றவள் இவளே என நாடு எனைக் காறி உமிழுமுன் உன்னையே அழித்துவிடுவேன்’ என்றார்.

இதைக் கேட்ட இளவரசனுக்குச் சரீரம் நடுங்கியது, தாய் இவ்வளவு கோபம் கொண்டதில்லை. மகாராணியார் தொடர்ந்து, “அப்படி ஒரு பழிச்சொல்லுடன் உயிர் வாழ்வதைவிட அநியாயமாக ஒரு கொலை வருமுன் தடுத்திடப் பெற்ற மகனின் தலையைக் கொய்து தானும் உயிரை நீத்த புண்ணியவதி என்ற பெயரை அடையவே விரும்புவேன். உனக்குப் பெண் பார்க்கும் வேலையைத்

தந்தையின் அனுமதியுடன் தொடங்கப் போகிறேன்” எனக் கூறிக்கொண்டு வெளியேறினார். என்ன பேசுவது எனத் தடுமாறிய இளவரசர் தாய் சொல்வதையே வைத்த கண் வாங்காது பார்த்து வாய் பிளந்து நின்றான்.

நாகநாட்டுத் தலைநகராம் சிங்கை நகரில் மன்னர் நாகநம்பியின் ஏற்பாட்டில் வேவுப்படையணி கனகச்சிதமாய் இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. வேவுப் பிரிவின் வலையிலே வீழ்ந்த சதிகாரி சித்திராங்கனியும் பதற்றமின்றித் தென்னிலங்கைச் சிற்றரசர்களின் உளவு வேலைகளில் கவனம் செலுத்தினாள். ஆனால் இவளின் உளவு முயற்சிகள் உடனுக்குடன் நாகநாட்டு வேவுப்படையணியால் முறியடிக்கப்பட்டதை சித்திராங்கனி அறிந்திருக்கவில்லை. கையும் களவுமாய்ப் பிடிபட்ட உளவாளிகளைக் கொண்டே அவர்களின் சதி முயற்சிகள் முறியடிக்கப்பட்டு வந்தன.

இவை பற்றியெதுவுமே அறியாத சதிகாரியான சித்திராங்கனியின் கணவரான இளையவன் ஒருநாள் தன் மனைவியுடன் உளவாளியொருவன் இரகசியம் பேசுகையில் கண்டுவிட்டான். கடும் அதிர்ச்சிக்குள்ளான இளையவன் இவர்களை இப்படியேவிட்டால் நாகநாட்டிற்கே கேடு விளைவிப்பார்கள் என எண்ணித் தன் கையிலிருந்த வேலை எறிந்து உளவாளியைக் கொன்றான். ஈட்டி எறிந்து சித்திராங்கனியைக் கொன்றான். தன் தர்மபத்தினி இப்படியொரு சதிகாரியாவென எண்ணி எண்ணிக் கண்ணீர் உகுத்தான்.

அரண்மனைக்குச் சென்று சரணடைந்து, “இரட்டைக் கொலை புரிந்துவிட்டேன் என்னை மன்னியுங்கள்” எனக் கதறினான். விசாரணையின் பின் மன்னிப்பு வழங்கப்

பட்டது. அத் துர்ச்சம்பவத்துடன் நாகநாட்டில் உலாவர விட்ட ஊவாளிகள் அனைவரும் மடக்கிப் பிடிக்கப் பட்டார்கள்.

மன்னர் நாகநம்பிக்கு ஒற்றர்கள் அளித்த தகவல்களின் அடிப்படையில் தென்னிலங்கைச் சிற்றரசர்கள் தாம் செலுத்தும் கப்பப் பணத்தை நிறுத்துவதற்காகப் போர் தொடுக்கக்கூடும் என எச்சரித்தார்கள். இதுபற்றி மன்னர் நாகநம்பி அவசரமாக அமைச்சரவையைக் கூட்டி மந்திராலோசனை நடாத்தியபோது, அமைச்சர்கள் அனைவரும் தங்கள் ஆலோசனைகளை முன்வைத்தார்கள். எல்லோரும் ஏக குரலில் தென்னிலங்கைச் சிற்றரசுகளின் கொட்டம் அடக்கப்படவேண்டிய தருணம் இதுவென வலியுறுத்தினார்கள். இன்னும் சில அமைச்சர்களோ, வெற்றி கொள்ளும்போது மீண்டும் அவர்கள் செலுத்தும் திறை இரு மடங்காக்கப்படவேண்டும்” எனக் குமுறினார்கள்.

மன்னர் நாகநம்பி அவர்களின் உணர்வுப்பூர்வமான கருத்துக்களை ஊவாங்கிவிட்டு, “முதலில் போர் என்று வந்தால் வெல்வோம், பிறகு மீதியை நிலைமைக்கேற்ப பார்க்கலாம்” எனக் கூறினார். செம்பருத்தியன் நாடு திரும்பிய பின் பாதுகாப்புப் பற்றி மன்னருடன் நெடுநேரம் ஆலோசனைகளை நடத்தினான். கல்யாணிபுரத்தரசர் சிவவர்மனுடன் ஏற்பட்ட பாதுகாப்பு, படையுதவி மற்றும் வணிக உதவிகள் பற்றிய இணக்கப்பாடு பற்றி இருவரும் விரிவாக, ஆலோசனைகள் நடாத்தினார்கள். “செம்பருத்தியரே, நீர் நேரிற் சென்று பேச்சு வார்த்தை நடாத்தியதால் நல்ல பயன் கிடைத்தது” என்று மன்னர் வாயாரப் புகழாரம் சூட்டினார். “இதுகாறும் பெரும் படைத்தள நாயகன் எனப் பெயர் எடுத்தீர். இப்போது நல்ல இராசதந்திரி என்பதையும் நிரூபித்துவிட்டீர் எனத் தட்டிக் கொடுத்தார்.

அமைச்சரவையின் மந்திராலோசனைக்குப் பிறகு செம்பருத்தியனை அவசரமாக அழைத்துத் தென்னிலங்கைச் சிற்றரசுகளின் படையெடுப்பு ஏற்பட்டால் அதை எதிர் கொள்வது எப்படியென விலாவாரியாக அலசியாய்ந்தார்கள். முடிவிலே மன்னர் நாகநம்பி, “செம்பருத்தியரே! போர் நம் மீது திணிக்கப்பட்டாலும் சரி அல்லது நாம் முற்றுகையிட வேண்டி வந்தாலும் சரி, நாகநாட்டின் நலன் கருதி உடனடி நடவடிக்கைக்கு விழிப்பு நிலையில் நமது படையினரை வைத்திருங்கள்” என உத்தரவிட்டார். செம்பருத்தியன், “மன்னர் பெருமானே! முந்தைய போர்கள் போல நாம் யார் என்பதை நிரூபிப்போம்” என உறுதி கூறினான். மன்னர் நாகநம்பி பெரிய நிம்மதிப் பெருச்சொன்றை விட்டார் இருவரும் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கிலே கைகளை இறுகப் பற்றிக் கொண்டனர்.

நாட்கள் சில ஆமை வேகத்திலே நகர, நாகநம்பியின் அரண்மனையில் ஓர் தூதுவன் வந்திறங்கினான். கண்டி கோட்டை இராசதானிகளின் சார்பிலேதான், அவன் வந்திருப்பதாய்த் தகவல்கள் கசிந்தன. வெளிக்கோட்டை வாசல் முதல் அரண்மனை பிரதான வாசல் வரையிலுள்ள காவலர்கள் தூதுவனை வெறுப்புடன் பார்த்தார்கள். வந்தவன் தன்னை யார் என அடையாளம் காட்டியதும் “ஓ எதிரி நாட்டவனா? என்ன விசயம்...” என்று ஒவ்வொரு காவலரும் தமக்குள் குசுகுசுத்தார்கள். அரண்மனையிலிருந்து உத்தரவு கிடைத்ததும் தூதுவன் அழைத்து வரப்பட்டான். தூதுவனுக்குத் தக்க மரியாதையளிக்கப் படும் கூட இதுவரை அவன் எவருக்கும் மரியாதை செலுத்தவில்லை. இதையறிந்த மன்னர் நாகநம்பி சினமுற்றதுடன் தூதுவனைச் சந்திக்க மறுத்துவிட்டார். இடைநிலை அமைச்சர் ஒருவரைத் தூதுவன் சந்திக்க முடிந்தது. கையிலே கொணர்ந்த ஒலையைக் கையளித்தான்.

அரசவையில் அமைதி நிலவியது. அமைச்சர் எவ்லோருக்கும் கேட்கக்கூடியதாக உரத்து வாசித்தார். கேட்டதுமே சபையிலே சலசலப்பு ஏற்பட்டது. மன்னர் நாகநம்பி அங்கு இல்லாததால் முதலமைச்சரே அவையை நடாத்தினார். ஒரு அமைச்சர் எழுந்து, “வந்த ஓலையின் பிரகாரத்தை அவையினர் கேட்டிருக்கிறீர்கள். கண்டியும் கோட்டையும் இனிமேல் திறை செலுத்த மறுக்கிறார்கள். அதற்குத் தலையசைத்துவிடவா இவ்வோலை போக்கி யுள்ளார்கள் அச்சிற்றரசர்கள்?” எனத் தன் கருத்தை முன் வைத்தான்.

இன்னொரு அமைச்சர் எழுந்து, “என்ன துணி விருந்தால் இப்படியோர் ஓலையுடன் தூதுவன் வந்து எம் முன் நிற்பான், இவனை உயிருடன் விடவே...” என குமுறிக் கொண்டார். அதற்குள் தலைமையமைச்சர் கையை அமர்த்தி, “ஆத்திரத்தை முதலில் அடக்குங்கள் அமைச்சரே. தூதரைக் கொல்வதும் மாதரைக் கொல்வதும் மகாபாதகச் செயல். இவர் வெறும் தூதரே. எய்தவன் இருக்க அம்பை நோவதேன்?” என வினாவியதும் அமைதி நிலவியது அவையிலே. இன்னொரு அமைச்சர் எழுந்தார் நீண்டு வளர்ந்திருந்த தன் மீசையை நீவிவிட்டு, “தென்னிலங்கையின் சிற்றரசர்கள் இப்படித் திறை செலுத்த மறுப்பதன் காரணத்தை யாமறிவோம். அதாவது போருக்கு அழைக்கிறார்கள் அல்லது தாம் சுதந்திரமாக ஆட்சி செய்ய அனுமதி வேண்டுகிறார்கள். திறையின் தொகையை அவர்கள் வேண்டுமானால் குறைத்து வழங்கட்டும். அது கூட எம் திறைச்சேரிக்கு குறையேற்படுத்தும்தான், பொறுத்துக்கொள்வோம். அங்கே பஞ்சமும் பட்டினியும் வந்ததாய் உளவாளிகள் சொன்னார்கள். ஆனால் திறையை மறுத்தால் போர்தான். வேறு மாற்றுவழியில்லை” என

நிலைமையை விளக்கினார். போர் வரப்போகிறது என நினைத்ததுமே பலருக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது.

முதலமைச்சர், “இங்கே அமைச்சர் பெருமக்களின் கருத்துக்களைச் செவிமடுத்தேன். அவற்றை மன்னரின் கவனத்திற்கு எடுத்துச்சென்று அவரின் முடிவைத் தூதுவனிடம் ஒப்படைக்கிறேன், அதுவரை தூதுவர் உரிய மரியாதையுடன் தங்க வைக்கப்படுவார்” என்று கூறி மன்னரிடம் சென்றார். முதலமைச்சரின் வரவை எதிர்பார்த்திருந்த மன்னர் நாகநம்பி பொறுமையுடன் கேட்டார், “முதலமைச்சரே வாருங்கள், அமருங்கள். அமைச்சரவையின் உள்ளக்கிடக்கை என்னவென்பதைச் செப்புவீர்களா? ஆவலோடு உள்ளேன்” முதலமைச்சரோ சிரித்தபடி, “மன்னா! சந்தேகமின்றி அனைவரினதும் ஆலோசனைகள் ஒருமுகமாகவேயிருக்கிறது. அதாவது வேண்டுமானால், கண்டியும் கோட்டையும் செலுத்திவரும் திறையைக் குறைத்துச் செலுத்தலாம். அங்கே பஞ்சமும் பட்டினியும் தாண்டமாடுகின்றதாம். அதற்காகவே இச்சலுகையே தவிர திறையை முற்றாக நிறுத்தமுடியாது. அல்லது அவர்கள் விரும்புவது போல் போர்தான். இதுதான் அவர்களின் அபிப்பிராயம் மன்னா” எனக் கூறினார்.

மன்னர் நாகநம்பி நீண்ட நேரம் யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தார். சிறிது நேரத்தின் பின், “முதலமைச்சரே! தங்களின் தனிப்பட்ட அபிப்பிராயமெதுவோ, யான் அறியலாமா?” எனத் திடீரெனக் கேட்டார். முதலமைச்சர் நன்கு யோசித்தார். மன்னர் இதுவரை என்னை இப்படிக் கேட்டதேயில்லை. என் மனதிலேயுள்ளதை அப்படியே சொன்னாலென்ன? முதலமைச்சர், “மன்னா, அமைச்சர் பெருமக்களின் கருத்தே என் கருத்தாகும். அதே வேளை இச்சிற்றரசர்கள் உளவாளிகளையும் நாசகாரர்களையும்

அனுப்பி எமது மண்ணிலும் கல்யாணிபுரத்திலும் புரிந்த அட்டகாசங்கள், ஆத்திரமூட்டல்கள் அளவிடற்கரியவை. இவற்றை நாம் இதுவரையில் பொறுத்துக்கொண்டதே பெரிய விடயம். இனி ஆகவேண்டியதைச் செய்யுங்கள் மன்னா” எனத் தன் உள்ளக்கிடக்கையைக் கொட்டித் தீர்த்தார். மன்னர் நாகநம்பி “முதலமைச்சரே, யாம் கூற வேண்டியதையே நீங்கள் அனைவரும் கூறியுள்ளீர்கள். மிகவும் நல்லது. இதே கருத்தின் முடிவை ஓலை மூலம் எழுதி அதே தூதுவன் மூலம் அனுப்பி வையுங்கள்” எனக் கூறினார்.

11

பச்சை வயல்கள் கொண்ட எழில்மிகு கிராமங்கள் தோறும் உழவர்கள் அறுவடையில் மும்முரமாயிருந்தார்கள். சூடு வைத்து மிதித்துப் பெறப்பட்ட நெற்குவியல் நெற்களைத் தம் மனைகளுக்கு வண்டிகளில் ஏற்றிச் சென்றார்கள். இம்முறை தேவையான வேளையிலே மழை குறைவின்றிப் பொழிந்தது. விளைச்சலும் அமோகமாயிருந்தது. மகிழ்ச்சியில் ஆடிப் பாடியபடி உழவர்கள் வயல்கள்தோறும் சென்றார்கள். உழவர்களின் கையிலே பணப்புழக்கம் அதிகரித்தது. அதனால், அங்காடிகள் தோறும் வியாபாரம் மும்முரமாயிருந்தது. கல்யாணிபுரத்து அரசின் கஜானா நிறைந்தது. மன்னர் சிவவர்மன், மகள் பூவழகிக்குத் திருமணம் இடம்பெறப் போகும் இவ்வேளையில் நாடு, செழிப்புற்று இருப்பதையிட்டு மனம் பூரித்திருந்தார். அடிக்கடி பூவழகியிடம் மன்னர் கூறுவார் “உனக்கு மணம் செய்யும் வேளையிலே முழு நாடும் செழித்திருக்க வேண்டும்.

மழையின்றியோ அன்றி நோய் நொடியிலோ மக்கள் வாடும் வேளை திருமணத்தை நடாத்தமாட்டேன்”

இளவரசி பூவழகியும் தந்தை சிவவர்மனும் அந்தப்புரத்தில் சந்தித்த வேளை திருமண ஏற்பாடுகள் பற்றிப் பேசினார்கள். மன்னர் சிவவர்மன் “செம்பருத்தியன் தவசியாரின் ஆசிபெற்றுத் திரும்பியதும் மாலை மாற்ற வேண்டியதுதான். மற்றைய ஏற்பாடுகள் அனைத்தும் பூர்த்தி செய்துள்ளோம். செம்பருத்தியர் நாகநம்பியின் அரண்மனைக்குள் நுழைந்ததும் நமது தூதன் ஒருவன் புறப்பட்டு வந்து சேதி சொல்லியிருக்கிறான். அதன் பின்பு என்னதான் நடக்கிறதோ? யாமறியோம். செம்பருத்தியர் அங்கிருந்து புறப்பட்டு வரும் வேளையில் இன்னோர் தூதன் செம்பருத்தியரின் வரவு பற்றிச் சொன்னான். பிறகென்ன மணவாளக் கோலம்தானே” எனப் பூவழகியுடன் கிண்டலடித்தார்.

காவலர்கள் இருவர் அவசரமாய் வந்து மன்னரைக் காணவெனக் காத்து நின்றனர். இவர்களைக் கண்டதும் மன்னர் சிவவர்மன் உள்ளே வரும்படி சைகை காண்பித்தார். காவலர்கள் இருவரும் வணங்கிவிட்டு, “மன்னா முக்கியமான செய்தி கொண்டு வந்துள்ளோம். எதிரிகளால் நமது ஆநிரைகள் கவரப்பட்டுள்ளன. எல்லைக் கிராமங்கள் சில சூறையாடப்பட்டுள்ளன. வயல்களிலே நெற்குவியல்கள் தீவைக்கப்பட்டுள்ளன” எனக் கூறினான். இவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மன்னன் சிவவர்மன் முகத்தில் கோபம் கொப்பளிக்க நிதானமாகப் பேசினார். “நேருக்கு நேர் நின்று போர் செய்ய முடியாத பேடிகள், “இப்படி ஏழை அப்பாவிகள் மீது மிலேச்சத்தனமாகத் தாக்கி விட்டுத் தப்பியோடுவது ஒன்றும் புதிதன்றே” என்று

உரைத்தார். மன்னரின் சினம் கண்ட காவலர்கள் அவ்விடத்தை விட்டகன்றார்கள்.

சிவவர்மன் அவசர அவசரமாக அவையைக் கூட்டினார். அமைச்சர் பெருமக்கள் பிரதானிகள், சேனைத் தலைவர்கள் அனைவரும் எதிரிகளின் ஈனச் செயல்களைக் கண்டித்துடன் உடனடியாகப் பதிலடி வழங்க வேண்டுமென ஏக குரலில் மன்னரைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். மன்னர் சிவவர்மன் எழுந்து நின்று அவையினரைப் பார்த்து, “கல்யாணிபுரத்தரசு மீது நீங்கள் அனைவரும் கொண்ட அக்கறையை யாம் மெச்சுக்கின் றோம், பெருமைப்படுகிறோம். ஒரு சகாப்த காலத்திற்குமுன் போரில் புறம் கண்ட கோட்டையரசும் கண்டியரசும் ஏக காலத்தில் எம் மீது இவ்வீனச் செயலைப் புரிந்துள்ளார்கள். இவ்விரு அரசுகள் நம் நட்பு நாடாம் நாகநாட்டிற்குக் கப்பம் செலுத்துபவர்கள். இருந்தும் வலிய எம்மீது போரைத் திணிக்கிறார்கள். இதைக் கேள்விப்பட்டாலே போதும் நாகநாட்டரசர் இவ்விரு சிற்றரசர்களையும் தண்டித்துவிடுவார். ஆனால் எம் மீது திணிக்கப்பட்ட போரை நாமே எதிர்கொண்டு வெல்ல வேண்டும். எப்படியோ நாகநாட்டரசு தண்டிக்கும் என நாம் வாளாவிருக்க முடியாது. சீக்கிரம் பதிலடி கொடுப்போம்” என முழங்கினார். அவையினர் பலத்த கரகோசம் எழுப்பினார்கள்.

அவை அமர்வுகளின் பின் மன்னர் சிவவர்மன் தன் மாளிகைக்கு வந்து ஓய்வெடுத்தபோது அவரின் மனதிலே ஒரு சஞ்சலம் தோன்றத் தவறவில்லை. அதுதான் இளவரசி பூவழகியின் மணம் இடம்பெறப்போகும் வேளையிலே எதிரிகளின் ஈனத்தாக்குதல் போருக்கு இழுத்துச் செல்லப் போகிறது. போர் எவ்வடிவத்தில் வந்தாலும் பாதிக்கப்

படுவது நாட்டின் செல்வச் செழிப்பும் மக்களின் இயல்பு வாழ்க்கையையும் தான். நாடு, பாடுபட்டுத் தேடிய செல்வம் ஒரு நொடியிலே கரையும். அதுவும் செம்பருத்தியர் இங்கு இல்லாத வேளையிலே போர் என்று ஆரம்பித்தால் இரு நாட்டரசுகளும் போரிட வேண்டி வரலாம். எதற்கும் முன்கூட்டியே நாகநாட்டரசர் நாகநம்பிக்கு ஒரு செய்தியனுப்ப வேண்டும். இவ்வாறு சிவவர்மனின் மனம் பலவழிகளிலும் சிந்தித்துத் திட்டங்கள் தீட்டிச் செயலாற்றியது.

அப்போது கிடைத்த தகவல்கள் கடும் அதிர்ச்சியை சிவவர்மனுக்களித்தன. தென்புறத்து எல்லையையொட்டிய வனப்பகுதியில் எதிரிகள் படையெடுக்கக் காத்திருக்கிறார்கள். எந்த நேரமும் கல்யாணிபுரம் தாக்கப்படலாம் எனும் சேதி சிவவர்மனை உசார்ப் படுத்திவிட்டது. அவர்கள் நிலையெடுத்து நிற்கும் இடத்தில் வைத்தே அவர்களை நிர்மூலமாக்குவது எப்படியென படைத் தளபதிகள் அமைச்சர்களுடன் முக்கிய ஆலோசனைகள் இடம்பெற்றது.

கணத்துக்குக்கணம் கிடைக்கும் வேவுத்தகவல்களின் அடிப்படையில் பார்க்கும்போது எதிரிப்படைகளின் தாக்குதல் அணிகள் பதுங்கிக் காத்திருக்கின்றன. அதுவும் முக்கியமான ஒரு கட்டளையை எதிர்பார்ப்பது போல, அவர்கள் பதுங்கிய இடம் தெரிந்தது. மன்னர் சிவவர்மன் ஆலோசனைகளின்போது சில முக்கிய விடயங்களைக் கோடிட்டுக் காட்டினார். அதாவது எதிரிகள் எமதெல்லைக்குட்பட்ட பிரதேசத்திலுள்ள நெல்வயல் களுக்குத் தீ வைத்தது. ஆநிரைகள் கவர்ந்தது, எல்லையோரக் கிராமங்களைச் சூறையாடியது போன்ற ஈனச் செயல்களில் ஈடுபட இனியும் அனுமதிக்கக் கூடாது என்பதுதான்.

சாதாரண குடிமக்கள் எவ்வகையிலும் பாதிக்கப்படக் கூடாது என்பதை மன்னர் திரும்பத் திரும்ப வலியுறுத்தினார்.

வீட்டுக்கு ஒரு வீரன் நாடு காக்க வருமாறு நாடு பூராவும் முரசறைந்து அவசர அறிவித்தல் ஏற்கெனவே விடுக்கப் பட்டதால் குடிமக்களும் விழிப்பாகவே யிருந்தார்கள். அதைக் கட்டளையாக இப்போது சிவவர்மன் மீண்டும் முரசறைந்து தெரியப்படுத்தினார். கானகத்தை யொட்டிய எல்லைக் கிராமங்களைப் பாதுகாக்கப் போர் வீரர்களுடன் குடிமக்களும் கடமையில் நிறுத்தப்பட்டார்கள். அக்கிராமங்களில் பெண்டிரும் குழந்தைகளும் வேறு கிராமங்களில் தஞ்சம் புகுந்தார்கள். குடிமக்களில் விறகு வெட்டுவோர், தேன் சேகரிப்போர் போல வேடமிட்ட போர் வீரர்களும் குடிமக்களும் கர்னகத்திற்குள் களமிறக்கப்பட்டார்கள். எதிரிப்படைகளுடன் பேசி உறவாடியபின் அன்றிரவு அவர்கள் தூங்கியபோது தாக்குதல் ஆரம்பமாகியது. மிகக் குறுகிய நேர அவகாசத்தினுள் முகாமிட்டிருந்த படையினர் அனைவரும் துவம்சம் செய்யப்பட்டார்கள். பெரும்பாலானோர் கொல்லப்பட, எஞ்சியோர் கைதியாக்கப்பட்டார்கள்.

கைதிகள் கல்யாணிபுரத்திற்கு உடனடியாகவே இழுத்து வரப்பட்டார்கள். அதுவும் இரகசியமாக. இவ்வெதிரிகள் பதுங்கிய இடத்திலேயே நிர்மூலமான விடயம் எதிரிகளின் ஏனைய படை அணிகளுக்கே தெரியக்கூடாது. கடும் விசாரணைகளில் ஏனைய படையணிகள் எங்கே எங்கே என்று எண்ணிக்கையில் காத்திருக்கின்றன போன்ற விடயங்கள் கசிந்தன. உடனடியாகவே அவற்றை எதிர்கொண்டு முறியடிக்கும் விதத்தில் வியூகங்கள் பல வழிகளில் வகுக்கப்பட்டன.

கல்யாணிபுரத்திலிருந்து கிழக்கேயமைந்த சமந்தகூடம் கிராமத்திற்கு ஓரணி அரவமின்றி மெதுவாக நகர்த்தப் பட்டது. சமந்த கூடத்தையொட்டிய சிறுமலைக்குன்றும் சிற்றாறும் சேரும் பகுதியிலே கணவாய் வடிவிலுள்ள புல்வெளி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது.

சேனாதிபதிகளின் சமிக் கைகள் மூலம் அங்கு நிலையெடுத்துப் பதுங்கியிருந்த எதிரிப்படைகள் உசார்ப்படுத்தப்பட்டன. திடீரென அவை அங்கிருந்த கணவாய் மூலமாக மேற்கு நோக்கி புயல் வேகத்தில் புறப்பட்டன. கண்ணிமைக்கும் நேரத்தினுள் கணவாயின் இருபுறமும் நிலையெடுத்துக் காத்திருந்த கல்யாணிபுர வீரர்களின் அம்பு மழையிலே எதிரிப்படை நனைந்தது.

எங்கிருந்து அம்புகள் வருகின்றன என்பதை அனுமானிக்க முடியாதளவுக்கு அம்புகள் பல்லாயிரக் கணக்கில் எதிரிகளின் உடல்களைத் துளைத்தெடுத்தன. குதிரை வீரர்கள் அம்பு பட்டு வீழ்ந்த போது குதிரைகள் கனைத்தபடி நின்றன. பல குதிரைகள் அம்புகளுக்கு இரையாகி மாண்டு விழுந்தன. எங்கும் ஒரே மரண ஓலகமாகவே கேட்டது. சில வீரர்கள் சிறைப்பிடிக்கப் பட்டார்கள். அவர்களிடம் பெற்ற தகவல்கள் கல்யாணி புரப்படைகளின் சேனாதிபதிகளுக்கு மேலும் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தன.

எதிரியின் மேலதிகமான சில படையணிகள் கல்யாணிபுர நகரில் பதுங்கியிருப்பதாகத் தகவல் கிடைத்ததும் கல்யாணிபுரத்திற்கு ஆபத்து என் அவசரச் செய்தி மன்னர் சிவவர்மனுக்கு அனுப்பப்பட்டது. அரண்மனைக் கோட்டை வாயிற்கோட்டை என எங்கும் பாதுகாப்புப் பலப்படுத்தப்பட்டது.

கல்யாணிபுரநகர் பாதுகாப்புக்கு எனத் தனிப் படையணி ஒன்றை உருவாக்கி அதன் வளர்ச்சி நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாகுவது கண்டு பிரமித்த அதன் பிதாமகர் இளவரசி பூவழகி உசாரடைந்தாள். மன்னர் சிவவர்மனுடன் மந்திரா லோசனை நடாத்தியபின் திடீரென முடிவு ஒன்று எடுக்க வேண்டியதாயிற்று.

வேவுத் தகவல்களின்படி கல்யாணிபுர நகருக்குள் பதுங்கிய எதிரிகள் எண்ணிக்கையில் மிகக் குறைவே. ஆனால் இவர்கள் நகருக்குள் தாக்கி அரண்மனைப் பாதுகாப்புக்குக் குந்தகம் வருவது போல் போக்குக் காட்டப் போகிறார்கள். அதே நேரம் பெரும்படையை எதிரிகள் வேறு வழியிலே நகர்த்தப் போகிறார்களா என்ற கேள்வி கல்யாணிபுர அரசவட்டாரத்தை உலுப்பியெடுத்தது. இளவரசி பூவழகி தந்தையுடன் உரையாடுகையில், “எதிரிகள் எவ்வழியே வந்தாலும் துடைத்தழித்து அவர்களைக் கருவறுப்போம். மண்ணையும் மக்களையும் காக்கும் மகத்தான போரில் யான் உயிர் துறந்தாலும் பெற்ற மகளுக்காகப் பெருமையடையுங்கள்” என உறுதியளித் திருந்தாள்.

கல்யாணி நதி சீராக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நதி தீரத்தின் வடக்குப் பக்கம் முழுவதும் பூவழகியின் வழி நடத்தலில் பெரும்படையணியொன்று நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. நள்ளிரவு வேளை எங்கும் ஒரே அந்தகாரம் நிலவியது. நிலவு நன்கு தேய்ந்து தேய்ந்து அமாவாசையை நெருங்கியது. எவ்விதமான வெளிச்சங்களும் இன்றியே படைகள் நகர்ந்தன. நதியில் இராட்சத முதலைகள் அதிகம் என்பதால் ஒரு அணி முதலைகளின் கவனத்தை ஒரு

பக்கமாக ஈர்க்கும் செயலில் ஈடுபட, மற்றோர் அணி சுழியோடி நதியின் மறுகோடியை அடைந்தது.

அரைநாழிகை கூடக் கடந்திருக்காத வேளையில் மறுகோடியில் மரண ஓலம் கேட்டது. சுழியோடிச் சென்ற படைகள் எதிரிகளின் கூடாரத்தினுள் புகுந்து தாக்கினார்கள். கல்யாணிபுர நகரை சின்னாபின்னமாக்க வேண்டும் என்ற வெறியோடு பதுங்கியிருந்த எதிரிகள் செய்வதறியாது சிதறியோடினார்கள். இதே நேரம் நதியின் மீது திடீர்ப் பாலங்கள் இரண்டைப் போட்டபடி பூவழகி படைகளை நகர்த்தினாள். நதியைக் கடந்து தென் கோடியில் நடக்கும் போரில் பூவழகியின் அணியினரும் இணைந்து கொண்டனர். பாலத்தின் மீது சென்ற படைகள் சூள்கள், தீப்பந்தங்கள் என்று கொண்டு சென்றதால் எதிரிகளை இலகுவாக அடையாளமிடமுடிந்தது. எதிரிகள் தரப்பிலே ஆட்சேதம் அதிகரித்தது. கல்யாணிபுரத்தை எரிக்க வேண்டும் என்பதற்காக குடம் குடமாக எண்ணெய் சேகரித்து வைத்திருந்தார்கள். அவர்களின் கூடாரங்கள் எரிந்தபோது இக்குடங்களின் எண்ணெயை ஊற்ற எல்லாம் சேர்ந்து கொழுந்து விட்டெரிந்தன. அதற்குள் வைகறையாகிவிட்டது. கிழக்கிலே வானம் சிவந்து வெளிச்சம் பரவியது. சூரிய வெளிச்சம் கண்ணைக் கூசியது. பூவழகியின் படைகள் சற்று ஓய்வெடுத்து இருந்த வேளை பேரோசையுடன் தென்திசையிலிருந்து எதிரிகளின் படைகள் பாய்ந்து சீறியபடி வந்தன.

இதைத் தன் வேழத்திலிருந்து அவதானித்த பூவழகி திடீரென உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்தாள். இப்படியான தாக்குதல்களுக்கென்றே பயிற்றப்பட்டுக் களமிறக்கப்பட்ட படைகள் எதிரிகளை எதிர்கொண்டன. அடையாளம் கண்டு தாக்கும் முன்னரே எதிரிப்படைகள் தாக்குதலுக்

குள்ளானார்கள். கல்யாணிபுரப் படைகளின் மூர்க்கத் தாக்குதலுக்கு முகம் கொடுக்க முடியாது எதிரிப்படைகள் சிதறடிக்கப்பட்டன. அப்போதுதான் அப்படைகளை நடாத்திவந்த எதிரிச் சிற்றரசின் இளவரசர்கள் இருவர் புரவி மீதமர்ந்து போருடையில் வந்தார்கள். அவர்களை எதிர்க்கப் பல படையினர் குமுறினார்கள்.

வேழத்திலிருந்த பூவழகி இவற்றையெல்லாம் அவதானித்துவிட்டுக் கையசைத்தாள். அவளின் படைகள் தலைசாய்த்து வணங்கிவிட்டு ஒதுங்கின. வேழத்திலிருந்து இறங்கிய பூவழகி போருடையில் இராச நடையில் கம்பீரமாய் நடந்து வந்தாள். அங்கிருந்த உயர் ரகப் புரவியொன்றிலேறி, “இவர்களை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்” எனக் கூறிவிட்டுப் புரவியின் வயிற்றிலே காலால் தட்ட அது பாய்ந்து சென்றது. எதிரிப்படை இளவரசர்கள் இதைச் சற்றும் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. பூவழகியின் புரவியை நோக்கிப் பாய்ந்தார்கள்.

இளவரசர்களின் சூழ்ச்சியை அறிந்த பூவழகி ஒரு கையில் வேலும் மறு கையிலே வாளும் ஏந்தினாள். இதைக் கண்டதும் இளவரசர் இருவரும் பீதியடைந்ததை அவர்களின் அங்க அசைவுகள் காட்டி நின்றன. பீதியில் தாம் பின்னோக்குவது போல் நகர்ந்து திடீரெனப் பாய்ந்தார்கள். பூவழகி மூர்க்கமாகவும் நிதானமாகவும் முதலில் ஈட்டியை ஒருவன் மீது எறிய அது அவனின் தோள்பட்டையைச் சீவிச் சென்று வீழ்ந்தது. அலறியபடித்துக்கொண்டு புரவியிலிருந்து அவன் வீழ்ந்தான். வியர்த்து நனைந்த அவனின் மேனியெங்கும் செங்குருதியால் கோலமிட்டது போலிருந்தது. சில வினாடிகளுக்கு ஒரே நிசப்தம் நிலவியது. கல்யாணிபுரப் படைகள் தங்கள் பேரிகைகளை முழக்கின.

தன் உடன்பிறப்பு விழுப்புண் பட்டு வீழ்ந்ததைக் கண்ட மற்ற இளவரசன் கண்களிலே கோபம் கொப்பளிக்க மீண்டும் பாய்ந்து வந்தான். பூவழகியின் கரம் வாளைச் சுழற்ற ஆரம்பித்தது. இளவரசனால் பூவழகியின் வாள்வீச்சுக்கு ஈடு கொடுக்கமுடியவில்லை. தன் இயலாமையை மறைக்கப் பூவழகியின் புரவியைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தானே தவிர ஒரு வீச்சுக் கூட பூவழகியை நோக்கி நகர்த்த முடியாமல் திண்டாடினான். பூவழகியின் இலாவகமான வேக வாள்வீச்சில் சூரியக்கதிர்கள் படும் போது பளிச் பளிச்சென்று கண்கள் காலை வெயிலில் கூசின. தடுக்கித் தடுமாறிய இளவரசன் ஒரு கட்டத்தில் தன் நிலையிழந்து புரவியிலிருந்து வீழ்ந்தான். உடனே தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு ஓட முயற்சித்தான். பூவழகியின் புரவி அவனை நகரவிடாமல் தன் முன்னங்காலை உயர்த்திக் கனைத்தது. இதை எதிர்பாராத அவ்விளவரசன் கோபத்துடன் மீண்டும் ஓட முயன்றான். பூவழகியின் புரவியோ அவனை விட்டபாடில்லை. மறுபடியும் குறுக்கே பாய்ந்து முன்னங்காலை உயர்த்திக் கனைத்தது. இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த கல்யாணிபுரப் படை வீரர்கள் கேலியாகச் சிரித்தார்கள்.

தன் புரவியிலிருந்த பூவழகி மிகுந்த எச்சரிக்கையோடு அந்த இளவரசனைப் பார்த்தபடி, “இளவரசரே! தரையில் வீழ்ந்துவிட்ட தங்களைப் புரவியிலிருந்து வாள் வீசிக் கொல்வது வீர மறவர்க்கு இழுக்கு. முடியுமானால் புரவியிலேறிச் சமமாகப் போரிடுங்கள் எனக் கேட்டாள். இதைக் கேட்ட அவ்விளவரசன் ஏதோ வாய்க்குள் முணுமுணுத்தபடி கையை தன் நெஞ்சிலே தொட்டு “வெற்றி” என்பது போல் காட்டியபடி தன் புரவி மீது ஏறினான்.

அப்போது தரையிலே விழுப்புண்ணுடன் மண்டியிட்டுக் கிடந்த மற்ற இளவரசன் தவழ்ந்து வந்த பூவழகி மீது மணலை அள்ளி வீசியெறிந்தான். புரவி மீதும் பூவழகியின் மேனி மீதும் மணல் பட்டது. பூவழகி தெய்வாதீனமாக அந்தக் கணம் தன் இமையை மூடியதால் கண்கள் தப்பின. புரவியும் தன் கண்களைக் காத்துக் கொண்டது. மீண்டும் மணலை அள்ளி வீச அந்த இளவரசன் முயன்றபோது எங்கிருந்தோ வந்த அம்புகள் அவனின் கரங்களைத் தைத்தன. அலறியபடி மீண்டும் மணலிலே சாய்ந்தபோது அவனின் கரங்களிலுள்ள மணல் அவனின் முகத்திலே விழுந்தது. இக்காட்சி யானை தன் தலைமேல் தானே மண்ணை அள்ளிக் கொட்டியதைப் போலப் பார்ப்போருக்குத் தென்பட்டது.

மற்ற இளவரசன் புரவியிலிருந்தபடி பூவழகியின் புரவியைச் சுற்றிச் சுற்றி வேகமாய் வந்தான். இவன் மீண்டும் ஏதோ சூழ்ச்சியில் இறங்கப் போகிறான் என்பதைப் பூவழகி உணர்ந்தாள். சற்றுப் பாய்ந்து வாளை ஓங்கும்போது அவன் பயந்து ஓடுவதும் மீண்டும் நெருங்கி வருவதுமாயிருந்தான். முதலிலே அவனைக் களைப்புறச் செய்யவேண்டும் என எண்ணிய பூவழகி துரத்த ஆரம்பித்தாள்.

“தனது எஞ்சிய படைகளுக்குள் ஓடி ஒளிவதும் மீண்டும் இன்னுமொரு பகுதியூடாகக் களத்தில் வருவதுமாயிருந்தான். சிறிது நேரம் இப்படியே நேரம் வீணாகியபோது திடீரென்று பூவழகியின் பின் புறத்தருகே பாய்ந்து தாக்கினான். இதை எதிர்பார்த்த பூவழகி தன் மும்முரத் தாக்குதலைத் திடீரென ஆரம்பித்தாள்.

இந்த அதிரடியைச் சற்றும் எதிர்பாராத அவ்விளவரசன் தன்னையறியாமலே பின்வாங்க ஆரம்பித்தான். திடீரென்று தன் போக்கை மாற்றிவிட்டு “நாளை சண்டையிடுவோம்...” என்றவாறு நமுவ முயன்றான். பூவழகியோ விட்டதாயில்லை. “இல்லை, இன்று வெற்றியோ தோல்வியோ காணாமல் யாரும் நகரமுடியாது” என உரத்தகுரலில் தெரிவித்தாள்.

கல்யாணிபுரப்படைகளின் ஆரவாரக் கோசம் வாளைப் பிளந்தது. அவ்விளவரசனோ அவமானத்தால் எதுவுமே செய்வதறியாது வெறுமனே வாளை வீசினான். இதுகண்ட பூவழகியின் புரவி தன் முன்னங்காலை உயர்த்திக் கனைத்தது. அனைவரும் மெய்சிலிர்க்க இவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

தன்னைக் கேலி செய்வது போலப் புரவியின் கனைப்பு இருந்ததாய் எண்ணிக் கடும் கோபம் கொண்ட அவ்விளவரசன் பூவழகியின் புரவியை வெட்ட வாளை ஓங்கினான்.

கண்ணிமைக்கும் நேரத்தினுள் பூவழகியின் வாள் எதிரியின் வாளை மூர்க்கத்துடன் தாக்கியது. தாக்குப் பிடிக்க முடியாது சற்றுப் பின் சாய்ந்தபோது இளவரசனின் வாள் கையை விட்டு விலகியது. அவனும் மணல் தரையில் குப்புற வீழ்ந்தான். பூவழகியின் புரவி அருகே சென்றபோது உயிருக்கு அஞ்சி மன்றாடினான். கல்யாணிபுரப் படைகள் பெரும் ஆரவாரம் செய்து பேரிகைகளை முழக்கின. படை வீரர்களால் இளவரசர்கள் இருவரும் கல்யாணிபுர அரண்மனைக்கு அழைத்துச் செல்லப் பட்டார்கள். எதிரிகளின் படையணியில் எஞ்சிய சில படைகள் தப்பியோட முயன்ற வேளை விரட்டிப் பிடிக்கப்பட்டு இழுத்து வரப்பட்டார்கள்.

வெற்றிக் கோசங்கள் முழங்கப் பரணி பாடியபடி கல்யாணிபுரப் படைகள் நகருக்குள் பிரவேசித்தன. அதே வேளை நகரைத் தாக்கவென பதுங்கிய எதிரிப்படையினர் முதல்நாள் பிடிப்பட்டனர். கல்யாணிபுர குடிமக்கள் ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்தார்கள். எதிரிப்படைகள் அடிக்கடி தாக்குதல்கள் தொடுத்து உள்ளூர் வாசிகளின் இயல்பு வாழ்க்கையைக் கேள்விக்குறியாக்கியிருந்ததன் விளைவு அவர்களின் முகத்திலே தெரிந்தது.

12

சோளகக் காற்று பருவகால நிலைக்கு ஏற்ப வீசிக் கொண்டிருந்தது. உடலிலே காற்றுப்பட்டு அதன் மேல் இளம் வெயில் வருடும்போது ஏற்படும் சுகானுபவம் இணையற்றது. நாகநாட்டின் தலைநகராம் சிங்கை நகரின் அரண்மனை உப்பரிகையில் ஓய்யாரமாகச் சாய்ந்து நின்று மகாராணி சிவநந்தினி காற்று வாங்கியபடி ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்தார். அப்போது அங்கு வந்த சேடிப் பெண்கள் இருவர், “மகாராணி, மகாராணி” என அழைத்தார்கள். மகாராணி சிவநந்தினி திரும்பிப் பார்த்த போது, “மகாராணி, நற்செய்தி ஒன்று இக்காலை வேளையில் கொணர்ந்துள்ளோம்” என்று சொல்லிவிட்டு வணங்கி நின்றார்கள்.

“நற்செய்தியா? எதுவாயினும் செப்புங்கள், மகிழ்ச்சியல்லவா” என முகமலர்வோடு மகாராணி கூறினார். சேடிப் பெண்களில் ஒருத்தி “மகாராணியாரே! நம் நாட்டின் தென் கிழக்கு எல்லைகளான வனங்களிலே பதுங்கியிருந்த எதிரிப்படைகளில் பல்லாயிரவரை

செம்பருத்தியரின் தலைமையில் சென்ற நம் வீரர்கள் கைதியாக்கியிருக்கிறார்கள்” என மூச்சு விடாமல் கூறிவிட்டுப் பெருமூச்செறிந்தாள். மகிழ்ச்சியின் உச்சியில் தன்னையறியாமல் கை விரலிலே சொடுக்கு ஒன்றைப் போட்ட மகாராணி சிவநந்தினி, “செம்பருத்தியரின் கீர்த்தியே கீர்த்தி” எனப் புகழ்ந்தார்.

நாக நாட்டின் தென் கிழக்குக் கோடியிலுள்ள அனுராக்கிராமம், சேத்தியகிரி ஆகிய பகுதிகளில் பதுங்கியிருந்த எதிரிப்படைகளைத் துவம்சம் செய்தபடி செம்பருத்தியன் முன்னேறினான். கோட்டை, கண்டி ஆகிய சிற்றரசுகள் அனுப்பிய ஏராளமான படைகள் போதிய பயிற்சியோ அன்றி அனுபவமோ இன்றியிருந்தார்கள். வெறும் கூலிப்படையாக வந்து சோமபானம் அருந்தியும் உண்டும் உறங்கியும் பொழுது போக்கியவர்கள் செம்பருத்தியனின் தலைமையில் சென்ற பலம் பொருந்திய படைகள் முன் நிற்க முடியவில்லை. “இப்படியும் பலமிகு படையா” என வியந்து சிதறியோடினார்கள்.

அதே நேரம் மாந்தைத் துறைமுகத்தைச் சுற்றி வளைத்த ஏராளமான நாவாய்கள் துறைமுகத்தின் வணிகத்தை முற்றாக தடுத்து நிறுத்தியிருந்தன. துறைமுகத்தை நோக்கி வந்த ஏராளமான வணிகப் பாய்மரக் கப்பல்கள் வெளியே நங்கூரமிட்டு காத்து நின்றன. எதிரிகளின் இன்னோர் வகையான தாக்குதல் இது எனப் புரிந்துகொண்ட மன்னர் நாகநம்பி புதிய முறையில் போர் வியூகம் ஒன்றை வகுத்தார். இது போன்ற முற்றுகைகளை முறியடிக்கும் படையணியொன்று தயாராகவேயிருந்தது.

“முள்ளை முள்ளால்தான் எடுக்க முடியும்” என்னும் உதாரணத்தை முன் வைத்த நாகநம்பி போர் வியூகத்தை

விளக்கினார். இரு அணிகள் களத்தில் குதித்தன. ஒரு அணி செம்படவர்களின் சிறுவள்ளங்களிலே புறப்பட்டது. மற்ற அணி துறைமுகத்திலிருந்து தாக்குதலை ஆரம்பித்தது. இருமுனைகளும் மூர்க்கமாக மோதியபோது முற்றுகையிட்டு நின்ற பகைவர் படைகளால் எதிர்கொள்ள முடியவில்லை. சிறிது நேரம் வாட்கள் மோதும் ஓசை கேட்டது. அவ்வளவுதான், மளமளவென முற்றுகை யுடைக்கப்பட்டது. துறைமுகம் மீண்டும் வழமை நிலைக்குத் திரும்பியது. போரின் அச்சத்தால் மாந்தைக்கே வராமல் நின்ற வணிகர்கள் துறைமுகத்தை நோக்கி விரைந்தார்கள். சில தினங்களாக இயங்காது முடங்கிக்கிடந்த மாந்தை நகரம் இயங்கியது. மறுபுறத்தே தென் கிழக்குக் கோடியில் எல்லையையொட்டிய அடர்ந்த வனப்பகுதிகளிலும் கிராமங்களிலும் எதிரிப் படைகள் பதுங்கியுள்ளனவா என செம்பருத்தியன் தலைமையினலான படைகள் தேடுதல் நடாத்தின. உடனுக்குடன் கிடைக்கும் வேவுத் தகவல்களுக்கு ஏற்பப் போர் வியூகங்கள் மாற்றப்பட்டுப் படைகள் நகர்ந்தன. போர் விடயத்தில் மன்னர் நாகநம்பியால் முழு அதிகாரமும் செம்பருத்தியனுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது.

எதிர்ப்படைகள் கடல் வழியாக மீண்டும் ஒரு தாக்குதலை நடாத்தலாம் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இதனால் கடற்கரை தோறும் காவற்கடமைகளில் முழு நேரமும் ஈடபடத் தனிப்படையை அனுப்பிய செம்பருத்தியன் கண்ணுறங்காது கண்காணிப்பில் ஈடுபட்டான். செம்பருத்தியனின் எதிர்பார்ப்பும் கணிப்பும் வீண் போகவில்லை. மாந்தைத் துறைமுக முற்றுகைக்கு வந்து தோற்றோடிய எதிரிகள் சிறு குழுக்களாகவும் சோடிப்படகுகளாகவும், வடக்கு நோக்கி நகர்ந்து வந்தார்கள். அவர்களுக்கு அன்று வீசிய காற்று நன்கு கை

கொடுத்துதவியது. நாகதேவன் துறைப்பகுதியில் தரையிறங்கியபோது கடலிலும் தரையிலும் எதுவித எதிர்ப்பும் இருக்கவில்லை. தாழைப்பற்றைகளுக்குள் பதுங்கி நிலையெடுக்க முயன்றபோதுதான் விபரீதம் நடந்தது.

அதே தாழைப்பற்றைகளுக்குள் நாகநாட்டுப் படையினரும் நிலையெடுத்து நின்றதை இவர்கள் கவனிக்க வில்லை. பதுங்க முயன்ற இடத்திலேயே வெட்டுண்டு பிணமாகச் சரிந்தன. எதிரிகளின் படைகள். பிணங்களைப் பற்றைக்குள்ளிருந்து கடற்கரையிலே காட்சிக்காக அடுக்கி வைத்து மகிழ்ந்தன நாகநாட்டுப் படைகள்.

செருக்களத்தின் தென்கிழக்குக் கோடியில் செம்பருத்தி யனின் தலைமையில் சென்ற படைகள் எல்லைகளையும் அடர்ந்த காடுகளையும் கண்காணித்தபடி மெதுவாக நகர்ந்தபடியிருந்தன. பகலெல்லாம் போரிலே வியூகங்களை எப்படி எப்படிக் கையாளுவது என்பது பற்றியே சிந்தித்த செம்பருத்தியனைப் பூவழகியின் நினைவுகள் இரவெல்லாம் பாடாய்ப் படுத்தின. பகலிலே கொளுத்தும் வெயிலிலே படை நடாத்தியபடியிருப்பதால் வேறெந்த நினைவுகளும் அருகிலே கூட வந்ததில்லை. மாலையானதும் பாசறையமைத்துத் தங்கும்போது உடல் அலுப்பால் மேனி முழுவதும் அடிபட்டது போல் இருக்கும். நீராடி உணவுண்ட பின் தலை சாய்ந்து படுத்தால் பூவழகியே வந்து கண்முன் நிற்கிறாள். அதன்பின் ஊண் ஏது உறக்கம் ஏது?

ஏதாவது உண்ண வேண்டுமே என்பதற்காய் கைப்பிடியளவு அமுதுண்ணவேண்டியிருந்தது. மணமாகு முன்னே பிரிவுத் துயர் இந்த அளவுக்கு வாட்டுகிறதே எனச் செம்பருத்தியன் யோசித்துப் பார்த்தான். இருந்தாலும் பிரிந்து இருந்தபடி காதலியை எண்ணி எண்ணி

ஏங்குவதிலும் ஒரு தனிச் சுகம் இருந்தது. பூவழகியும் அதே எண்ண அலைகள் பாய கல்யாணிபுரத்தில் இருப்பாள் எனச் செம்பருத்தியன் எண்ணினான். காதல் வெந்தணலிலே தகிப்புண்டாள். நான் மட்டுமே வீரன், படைகள் நடாத்தும் படைத்தலைவன். பூவழகி தோழியர் புடை சூழ முடங்கிக் கிடப்பாள் என்றெல்லாம் செம்பருத்தியன் கணக்குப் போட்டிருந்தான். நானோ நாகநாட்டின் படைகளின் பிரதம படைத்தளபதி, எனக்கு மாலையிடப் போகிறவளோ கல்யாணிபுரத்தரசின், இளவரசி. அதனால் அரசியல் போர் விடயங்களிலே தந்தைக்குப் பக்க பலமாயிருப்பாளே தவிர யுத்தகள முனைக்கெல்லாம், ஏன் வரப்போகிறாள்? தன் புதல்விக்குச் சகல போர் வித்தைகளையும் கற்றுக் கொடுத்துப் படைகளின் பதில் படைத்தளபதியாக்கிப் படையணி வகுப்பையும் நடாத்துமளவுக்கு மன்னர் சிவவர்மன் இளவரசி பூவழகியை நன்கு வளர்த்திருக்கிறார். ஆனால் போர் என்று வந்து விட்டால் இவள் வர மாட்டாள், மன்னரே தளபதிகளுடன் படைகளை நடாத்துவார் என்றே செம்பருத்தியனின் மனதிற்குப் பட்டது. “எனக்கு மாலையிடப் போகிறவள் நாட்டுக்கு மகாராணியானாலும் வீட்டுக்கு மனைவியாகவேயிருக்க வேண்டும்” என்ற சுயநலம் செறிந்த எதிர்பார்ப்பு செம்பருத்தியனிடம் இயல்பாகவே இருந்தது.

இரவு முழுவதும் பாதி நித்திரா தேவியின் அணைப்பிலும் மீதி பூவழகியின் நினைவலைகளின் ஸ்பரிசுத்திலும் கழிந்தது. காலைக்கடன்களை முடித்துக் கொண்டு உணவருந்தியபின் படைகள் புறப்பட்டன. மலைக்குன்று ஒன்று எதிர்ப்பட, அதைக் கடப்பது எப்படியெனத் தளபதிகளுடன் பேசிக்கொண்டே செம்பருத்தியன் சென்றுகொண்டிருந்தான். திடீரெனக் குன்றின் மறுபுறத்தே கொடிகள் சகிதம் படைகள்

அணிவகுத்து வந்துகொண்டிருந்தன. கொடிகளைத் தூரத்தே அடையாளம் காண முடியவில்லை. நமது படைகளின் அணியாகவிருக்க வேண்டும். இவ்வளவு சர்வ சாதாரண மாய் வருகிறார்கள். எதிரிப்படைகளாயின் பதுங்கிப் பதுங்கியே வருவார்கள் என்பது செம்பருத்தியனின் கணிப்பு மட்டுமல்ல அனைவரினதும் கூடவே. சமீபத்தில் வந்ததும் அப்படைகளின் அணி திடீரென நின்றது. “அவர்கள் கொடி நமதல்லவே” செம்பருத்தியனின் மனதிலே ஒரு பொறி பட்டுத் தெறித்தது. அப்போதுதான் அவர்கள் அணிந்த சீருடையும் எங்கேயோ பார்த்த ஞாபகம் மனதிலே உதயமானது. “அட்டே இது கல்யாணி புரத்துப்படைகள் அல்லவா” எனத் தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டு புரவியை விட்டுச் செம்பருத்தியன் இறங்கினான். அவனின் படைகளுக்குள் ஒரே சலசலப்புச் சத்தங்கள் கேட்டது. தன்கண் அசைப்பால் “அமைதி” என உத்தரவிட்டபின் இடுப்பில் கைகளை வைத்தபடி கம்பீரமாக நடந்து அப்படைகளை மீண்டும் உற்றுப் பார்வையிட்டான்.

அப்போதுதான், “தொப்”பென்ற சத்தத்துடன் பூவழகி தன் புரவியிலிருந்து இறங்கினாள். செம்பருத்தியன் ஒரு கணம் இன்ப அதிர்ச்சியில் உறைந்து நின்றான். தன்னையறியாமலே வதனத்தில் புன்முறுவலுடன் “இவர்தான் கல்யாணிபுரத்து இளவரசி பூவழகி” என அருகே நின்ற தளபதிகளுக்குச் செம்பருத்தியன் சொன்னான். அதற்குள் பூவழகியே செம்பருத்தியனை நோக்கி நடந்து வந்தாள். அதைக் கண்ட செம்பருத்தியனும் அவளை நோக்கி நடந்தான். இருவரும் கம்பீரமாக வீறு நடை போட்ட காட்சியை இரு படைகளும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

“வணக்கம்” என்றபடி இளவரசி பூவழகி நெருங்கி வர செம்பருத்தியனும் பதிலுக்கு “வணக்கம்” சொன்னான். காந்தப் பார்வையால் செம்பருத்தியனின் முகத்தைப் பார்த்தபடி, “தங்களை நான் இங்கு எதிர்பார்க்கவேயில்லை” என்றாள் பூவழகி சிரித்தபடி. இளவரசியாரை நானும்தான் இங்கே எதிர்பார்க்கவில்லை” என்றான் செம்பருத்தியன். ஒருகணம் அமைதிக்குப் பின் இருவரும் தம்மிருவரின் பதில்களை நினைத்துவிட்டுக் “கொல்” என்று வாய்விட்டு நகைத்தனர். செம்பருத்தியன் சற்று நெருங்கி, “பார்த்தீர்களா இளவரசி! மணமேடையில் சங்கமிக்க வேண்டிய காதலர்கள் இப்படி மலைக்குன்று ஓரமாய் படைகளுடனா சந்திப்பது? என வினாவினான்.

உடனே பூவழகி, “சரி சரி அதையும் விதியின் விளையாட்டு என வைத்துக்கொள்வோமா” எனப் பதிலளித்தாள். அப்போது தான் செம்பருத்தியன் “இளவரசியார் கல்யாணிபுரப் படைகளை நடாத்தியபடி இவ்வளவு துரம் வந்த காரணத்தை அறியலாமோ” எனக் கேட்டான். “அது வேறொன்றுமில்லை நமது எதிரிகள் கல்யாணிபுரத்தின் பல பகுதிகளிலும் திடீரெனத் தாக்கிய தோடு ஆநிரைகளைக் கவர்ந்தும்விட்டார்கள். நாம் பதிலடி கொடுத்து அவர்களை நிர்மூலமாக்கிப் படைகளை நடாத்திய இளவரசர்கள் இருவரைக் கைது செய்து சிறையிலிட்டோம்” என்று பூவழகி சொன்னாள்.

“அப்படியா வாழ்த்துக்கள் நம் நாகநாட்டின் சார்பாக” என்றான் செம்பருத்தியன். “நன்றி” எனக் கூறி நாணிய பூவழகியை, “அதற்கும் படையுடன் வந்ததற்கும்...” எனக் கேட்டான். பூவழகி, “நம்மிடம் பிடிபட்ட எதிரிப்படைகள் தந்த தகவல்களின்படி கண்டி, கோட்டை இரு அரசுகளின் படைகள் கல்யாணிபுரத்தின் மீதும் நாகநாட்டின் மீதும் ஏக

காலத்தில் கோழைத்தனமாகத் தாக்குவதற்கு என வனங்களுடாக ஊடுருவியுள்ளன.

இடைமறித்த செம்பருத்தியன் “இளவரசியாரே! நமது எல்லைக்குள் புகுந்த பல்லாயிரவரைப் பலி கொண்டோம். மீதிப் படை ஏதுமுண்டோவெனத் தேடி வந்தோம். ஆனால் எதிர்பாராத ஒன்றுதான் அகப்பட்டது....” என்று விட்டு ஓரக் கண்ணால் பூவழகியைப் பார்த்தான். தன்னைக் கிண்டல் செய்வதை இரசித்த பூவழகி, “நம்மிரு நாடுகளும் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தத்தின்படி படையுதவிக்காக மன்னர் என்னைப் படையுடன் அனுப்பிவைத்தார். எனக்கும் இது ஒரு பயிற்சிதானே” எனக் கூறினாள்.

செம்பருத்தியன், “இளவரசியாரே நமது நட்புப்படைகள் ஒன்றுசேர்ந்து உணவருந்துவோம், வாருங்கள். இந்த மரநிழலே போதுமானது” என மரநிழலை நோக்கி நடந்தார்கள். இரு நாட்டுப் படைகளும் ஆரவாரத்துடன் அமர்ந்து தாம் கொணர்ந்த உணவு வகைகளைப் பகிர்ந்து பரிமாறி மகிழ்வுடன் உண்டார்கள். அவர்களின் நடுவே பூவழகியும் செம்பருத்தியனும் அமர்ந்து கொள்ளப் பூவழகி செம்பருத்தியனுக்கு அமுதைப் படைத்தாள். ஆசையோடு செம்பருத்தியன் அதை உட்கொண்டான். தமது மத்தியில் இளவரசியாரும் உட்கார்ந்து சமமாய் உணவுண்டதால் இரு நாட்டுப் படைகளும் மிகுந்த உற்சாகமாகக் காணப்பட்டார்கள்.

களைப்பாறிய பின் இருபடைகளும் தங்கள் நாட்டின் தலைநகருக்குத் திரும்ப ஆயத்தமாயின. பூவழகியும் செம்பருத்தியனும் ஒருவரையொருவர் பார்வைகளால் அளந்தார்கள். மீண்டும் பிரியப்போகிறோமே என நினைத்த

போது பூவழகிக்குக் கண்கள் பனித்தன. நா தளதளத்தது, பேச முடியவில்லை.

செம்பருத்தியன் ஏதோ கேட்டிருந்தான். பூவழகிக்கு அதுகூடக் கேட்கவில்லை. செம்பருத்தியனின் உதடுகள் மட்டும் அசைந்தது மங்கலாகத் தெரிந்தது. “என்ன கேட்டீர்கள்?” எனக் கேட்க முயன்றான். வார்த்தைகள் வரவில்லை. ஒருவாறு தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு கண்களைத் துடைத்தபடி குரலைச் சரி செய்துகொண்டு செம்பருத்தியனுடன் இரகசியம் ஏதோ பேசினான். இரு நாட்டுப் படைகளும் தமது மூட்டை முடிச்சுகளோடு புறப்பட அணிவகுத்து வந்தன. அப்பொழுதுதான் பூவழகியின் தளபதியொருவன், “இளவரசயாரே, நம்மிடம் பிடிபட்ட இக்கைதிகள்...” என இழுத்தான். பூவழகி அப்பொழுதுதான், “அடடே மறந்துவிட்டேன் செம்பருத்தியரே! உங்கள் மண்ணிலே நாசம் செய்யவெனக் கோட்டை இராச்சியத்திலிருந்து வந்தவர்கள் பலர் எம்மிடம் பிடிபட்டிருக்கிறார்கள். நீங்கள் சிங்கை நகருக்கு இழுத்துச் சென்று தண்டனை வழங்குங்கள், இதோ...” எனக் கூறினான். அப்போது, “கைகள் கட்டப்பட்ட நிலையில் பல கைதிகளை பூவழகியின் கல்யாணிபுரப்படைகள் இழுத்து வந்து நிறுத்தினார்கள்.

மகிழ்வுடன் ஒருவருக்கொருவர் கையசைத்தபடி இருபடைகளும் எதிரெதிர்த் திசையில் பயணித்தன. பூவழகியின் மனம் எதையோ தவறவிட்டுச் செல்வது போலத் தவித்தது. செம்பருத்தியன் சென்ற வழியை விழியில் நிறுத்திப் பார்த்தவாறே, சென்றான். இனி எப்போது சந்திப்பது, திருமணத்திற்கு வருவார் செம்பருத்தியன் அப்போதுதான், அதுவரை அவரைப்

பற்றிக் கனவுகள்தான் காணமுடியும். தென்மேற்குத் திசையில் பயணம் கல்யாணிபுரத்தை நோக்கி நகர்ந்தது.

அதுபோல் செம்பருத்தியனும் பூவழகியை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல் பிரிந்து சென்றான். வடதிசை நோக்கிப் பயணம். செம்பருத்தியனைப் பொறுத்தவரை முகமும் அகமும் வாடியபடியேயிருந்தன. படைகளோ உற்சாகத்தில் ஆடிப்பாடியபடி சென்றன. எதிரிகளைத் துரத்தியடித்து விட்டோம், இனி வீட்டுக்குச் செல்கிறோம் என்ற இரட்டிப்பு மகிழ்வில் வெற்றிப் பரணி பாடினார்கள். செம்பருத்தியனுக்கோ இவர்களின் ஆடல், பாடல் எதுவும் காதில் விழவில்லை. மாறாகப் பூவழகியைக் கடைசியாகக் கண்ட காட்சி மட்டும் கண் விழித்திரையில் பிம்பமாய் வீழ்ந்தது.

பூவழகியின் கல்யாணிபுரத்துப் படைவீரர்களும், எதிரிகளைத் துரத்தியடித்துவிட்டோம். “இனியென்ன. வீட்டுக்குச் செல்லலாம்...” என்ற எண்ணத்தில் மகிழ்வாய் ஆடியும் பாடியும் சென்றார்கள். ஆனால் படைகளுக்குத் தலைமையேற்று வந்த பூவழகிக்கோ எதையும் இரசிக்கும் நிலையிலே. மனம் இல்லை. எதிர்காலத்தில் என்ன செய்யவேண்டும் என்ற ஆய்விலே ஈடுபட்டது.

சிங்கை நகரை அடைந்தபோது நாகநாட்டுப் படைகளுக்கு மாபெரும் வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. மண்ணை ஆக்கிரமிக்க வந்த எதிரிப்படைகளை ஓட ஓட விரட்டியடித்த வீர மறவர்கள் நகர மக்களால் கௌரவிக்கப்பட்டார்கள். அரண்மனைவாசிகள் அனைவரும் வெளியே வந்து படைகளை வரவேற்றார்கள். மாலைகள் சூட்டினார்கள். ஆரத்தி எடுத்தார்கள். மன்னர் நாகநம்பி, சிவநந்தினி ஆகியோர் கோட்டை வாயிலில்

காத்து நின்றார்கள். செம்பருத்தியனுக்கு மாலையிட்ட மன்னர் கட்டியணைத்தார். இவ்வளவு பெரிய அளவில் வரவேற்பார்கள் எனச் செம்பருத்தியன் எதிர்பார்க்கவில்லை.

மரியாதைகளின் மொத்தமாகச் செம்பருத்தியன் திகழ்ந்தான். பூவழகியின் பிரிவிலே வாடியவனுக்கு புகழ் மழை மனம் குளிர வைத்தது. முகத்திலே மலர்ச்சி தென்பட்டது. நாகநாட்டுப் படையினரே இந்த மாற்றத்தை நன்கு அவதானித்தார்கள். இத்தனை பேரும் திரண்டு வந்து வரவேற்ற வேளையில் ஒருவர் மட்டும் தன் மாளிகையை விட்டு வெளியே வரவில்லை. அவன்தான் இளவரசன் சம்புமாறன், எப்பொழுதும் செம்பருத்தியனை எதிரியாகவே நினைப்பவன்.

கல்யாணிபுரத்திற்குப் படையெடுத்து வந்து தோற்ற எதிரிப்படைகளின் இளவரசர் சகோதரர்கள் சிறையுண்ட சேதி கேள்விப்பட்டவுடன், “இனியென்ன இரு நாடுகளிலும் எதிரி தாக்க முயன்று தோற்றார்கள். இதனையடுத்து செம்பருத்தியன் கல்யாணிபுர இளவரசியை மணந்து அரசனாகும்போது இரு நாடுகளையும் இணைக்க வேண்டும்” எனத் தந்தையிடம் வாதிட்டிருக்கிறான்.

ஆனால் நாகநாட்டு மன்னர் நாகநம்பி, மகாராணி சிவநந்தினி இருவரும் தமது மாளிகைக்கு இளவரசர் சம்புமாறனை அழைத்து அறிவுரைகள் வழங்கினார்கள். மன்னர், இளவரசரின் அருகேயமர்ந்து “இளவரசே! இந்த இலங்காபுரித் தீவின் வரலாறு உனக்குத் தெரியாததல்ல. இப்போதுள்ள கல்யாணிபுர அரசின் தெற்கெல்லை தீவின் தென்கோடி வரை முன்னொரு காலம் நீண்டு நெடிந்திருந்தது. எதிரிகளின் படையெடுப்பாலும் ஆக்கிரமிப்பாலும் வடக்கு நோக்கிச் சிறுத்து வந்து இன்று

கல்யாணி நதியோரத்துடன் நிற்கிறது. கல்யாணிபுரத்து மன்னரின் வாரிசான செம்பருத்தியரின் பெற்றோர்கள் சதி மூலம் ஆட்சியிலிருந்து துரத்தப்பட்டு வனவாசம் செய்த வேளை, அங்கே எதிரிகளால் கொல்லப்பட்டார்கள். குழந்தையான செம்பருத்தியன் மட்டும் தவசியாரால் காப்பாற்றப்பட்டார். கல்யாணிபுரத்தின் மீது செம்பருத்தியனின் தந்தை வழி உறவினர் சிவவர்மன் படையெடுத்து வெற்றிகொண்டு ஆட்சிபுரிகிறார். தன் மகளை மணக்கும் மணாளனை கல்யாணிபுரத்திற்கே அரசனாக்குகிறார். அவ்வளவுதான், அந்த ஆட்சி வேறு, நமது நாட்டரசு வேறு, இரண்டையும் இணைக்க முடியாது. நாகநாட்டின் பிரதம படைத்தளபதி பதவியிலிருந்து விலகியபின் கல்யாணி புரத்தில் முடிசூடப் போகிறார் செம்பருத்தியர்” என விளக்கம் சொன்னார்.

இருந்தும் இளவரசர் சம்புமாறனின் மூளையிலே எங்கோ ஓர் மூலையில் ஒரு கேள்வி குறுக்கிட்டது. “தந்தையே எமது பிரதம படைத் தளபதி இவர் அடையும் வெற்றியின் ஆட்சி நமக்குத்தானே சொந்தம்” என வினாவினான். உடனே அருகிலிருந்த தாயார் மகாராணி சிவநந்தினி, கல்யாணிபுரத்தை சீதனமாகவே செம்பருத்தியர் பெறுகிறார். அவர் பெறும் சீதனம் அவருக்குரியது. அதை நாம் எப்படி உரிமை கொண்டாட முடியும்?” என விளக்கினார். இதைக் கேட்டதும் சம்புமாறன் பெட்டிப் பாம்பானான்.

நாகநம்பியும் சிவநந்தினியும் வெளியே வந்தபோது மன்னர், சிவநந்தினி காதருகே குனிந்து, “இளவரசர் கூறியதை வேறு யாராவது செவியுற்றால் செம்பருத்தியரை

வைத்து கல்யாணிபுர அரசை நாம் கவர நினைப்பதாய் எண்ணுவார்கள்” எனக் கூறினார். மகாராணியார் ஆம் அரசே, அது முற்றிலும் உண்மை! இவனின் அவதூறுப் பேச்சு நமது ஆட்சிக்கு அபகீர்த்தியை உண்டு பண்ணிவிடும்” என வருத்தப்பட்டார்.

மன்னர் நாகநம்பி, “மகாராணி! இளவரசரின் குதர்க்கத்தால் ஒன்றைக் கூற மறந்துவிட்டேன். மன்னர் சிவவர்மனின் ஓலை வந்துள்ளது. செம்பருத்தியன் - பூவழகியின் திருமணத்தை அடுத்த மாதம் வளர்பிறையில் வரும் இரண்டாம் நாள் நடாத்துகிறார். நமது நாக நாட்டு அரசையே அழைத்திருக்கிறார். அத்துடன் மாப்பிள்ளை செம்பருத்தியரை அழைத்து வரும் பெரும் பொறுப்பையும் எம்மிடம் ஒப்படைத்துள்ளார். அத்துடன் மாப்பிள்ளை யுடன் திருமணத்திற்கு இரு தினங்கள் முன்பாகவே வருகை புரியும் வண்ணம் அழைப்பாகவே விடுத்திருக்கிறார்” என்றார்.

மனமகிழ்வோடு கேட்ட மகாராணியார் சிவநந்தினி, “அரசே செம்பருத்தியரோடு இதுபற்றி விரிவாக உரையாடி விட்டுப் பின்பு பயணத்திற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்வோம்” என்றார். அதுகேட்ட மன்னர், “மண ஏற்பாடுகள் என்றால் பெண்கள் இல்லாமலா?” எனக் கேட்டுவிட்டுச் சிரித்தார். கணவரின் சிரிப்பிலே மனைவியும் சரி பங்கு கொண்டார். இருவரின் நகைப்பொலி அவ்விடத்தின் நிசித்தத்தை நீக்கியது.

13

கல்யாணிபுரத்தின் மீது படையெடுத்தது மட்டுமன்றி நேசநாடான நாகநாட்டின் மீதும் படையெடுத்து நாசவேலைகள் பல புரிந்த பல்லாயிரம் எதிரிப் படையினரைச் சிவவர்மன் சிறையில் அடைத்திருந்தார். அத்துடன் அவர்களுடன் போரில் கைது செய்து இளவரசர் சகோதரர்களையும் மேலதிக கண்காணிப்பிலிட்டார். அவர்களை அனுப்பிவைத்த கண்டிச் சிற்றரசரை உடனே வருமாறு மன்னர் சிவவர்மன் ஓலைபோக்கி ஆணையிட்டிருந்தார்.

கண்டியரசரின் படைகளில் ஒரு சிலர் மட்டுமே தப்பியோடிக் கண்டியைடைந்தார்கள். மீதிப் பேரில் பெரும்பாலானோர் கொல்லப்பட, ஏனைய படையினர் கைதியானார்கள். மன்னர் சிவவர்மனின் மேலாண்மையின் கீழ் அரசாண்ட கண்டி சிற்றரசன் தன் இரு குமாரர்களும் சிறையுண்ட சேதி கேட்டதும் கல்யாணிபுரத்திற்குத் தன் பரிவாரங்கள் சூழ ஓடோடி வந்தான்.

முதலில் கண்டிச் சிற்றரசன் சிறையில் வாடும் தன்னிரு இளவரசர்களைப் பார்வையிட அனுமதிக்கப்பட்டான். தந்தையைக் கண்டதும் இளவரசர் தம்மை விடுதலை செய்யும்படி கல்யாணி புரத்தரசரிடம் பேசும்படி கெஞ்சினார்கள். பின்பு மன்னர் சிவவர்மனின் அரசவையில் கண்டிச் சிற்றரசன் நிறுத்தப்பட்டான். முதலமைச்சர் கண்டிச்சிற்றரசன் மீது குற்றவோலையை வாசித்தான். தலைகுனிந்து நின்ற கண்டிச் சிற்றரசன் தாங்கள் செய்த மகாபாதகங்களை மூடி மறைக்க முடியாது கைபிசைந்தான். முதலமைச்சரின் கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்க முடியாது

கண்டிச் சிற்றரசர் விழி பிதுங்கினான். நீண்ட நேரத்தின் பின் தாம் புரிந்த கொடுஞ் செயல்கள் அனைத்தையும் கண்டிச் சிற்றரசன் ஒப்புக்கொண்டான். அதுவரை வாளாவிருந்த கல்யாணிபுரத்தரசர் சிவவர்மன் வாய் திறந்தார். “கண்டிச் சிற்றரசரே! தாங்கள் செய்த பாதகங்களை ஒப்புக்கொண்டால் மட்டும் அதன் பாவம் நீங்கிவிடாது. தண்டனையையும் அனுபவித்தே தீர வேண்டும். தங்களுக்குரிய தண்டனையைத் தாங்கள் தங்கள் திருவாயால் கூறுங்கள் பார்க்கலாம்” கண்டிச்சிற்றரசனின் மேனி வியர்த்துக் கொட்டியது. முகம் கலவரமடைந்தது. தங்களுக்குரிய தண்டனையைக் கூறாவிடில் இவர்களே கொடிய தண்டனை விதித்துவிடுவார்கள். அதுவும் குமாரர்கள் இருவரின் உயிர் இதிலேதான் தங்கியிருக்கிறது.

அமைச்சர் ஒருவர் எழுந்து, “கண்டியரசரே! என்ன யோசிக்கிறீர்கள், முடி துறக்கலாமென்று முடிவெடுத்தீரோ?” என நகைத்தபோது அரசபையே “கொல்” லென்று சிரித்தது. இன்னுமோர் அமைச்சர் எழுந்து, “கண்டிச் சிற்றரசரே! ஒரு நாட்டில் குற்றம் செய்தால் தண்டனையிலிருந்து தப்ப முடியாது. நீரோ இரு நாடுகளிலே ஏக காலத்தில் குற்றம் புரிந்துள்ளீர்கள்” என்றார்.

கண்டிச்சிற்றரசர் அவையினரை வணங்கிவிட்டு, “நாம் செய்த பாதகங்களை மன்னித்தருள்வீராக, இதுகாறும் நாம் ஆண்டுதோறும், செலுத்தும் திறையை இரட்டிப்பாகச் செலுத்துகிறோம். இளவரசர்கள், இருவரையும் விட்டு விடுங்கள் அரசே” எனக் குழைந்து பேசினான். மன்னர் சிவவர்மன் சற்றுக் கோபமடைந்து, “தங்கள் இரு திருக்குமாரர்களையும் சிறையிலிருந்து மீட்க முயல்கிறீர்களே தவிர மன்னிப்புக் கேட்க முடியாதா...” என்றார். உடனே கண்டிச் சிற்றரசர், “மன்னர் பெருமான் இரு

இளவரசர்களையும் இங்கே சபைக்கு அழைத்து வந்தால் நிச்சயம் மன்னிப்புக் கேட்பார்கள்” எனச் சமாளித்தான்.

கண்ணிமைக்கும் நேரத்தினுள் இரு இளவரசர்களும் அரசவைக்கு இழுத்து வரப்பட்டார்கள். வந்ததும் சபையோரை வணங்கிவிட்டு “எங்களை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்” என அரைகுறைத் தமிழில் கூறி மண்டியிட்டனர்.

முதலமைச்சர் திடீரென எழுந்தார். இரு இளவரசர்களையும் அருவருப்போடு பார்த்தார். முதலமைச்சரின் கண்களிலே கோபப்பொறி பறந்தது. அவையினர் ஆவலோடு முதலமைச்சரைப் பார்த்திருக்க அவர் பேசும்போது, “இப்படி அரசு உடை அணிவதற்கு ஓர் அருகதை வேண்டும் தெரியுமா? இதேயுடையணிந்த படி முன்பும் மன்னிப்புக் கோரியபோது நாம் மன்னித்தோம் ஞாபகமிருக்கிறதா? இப்போது அதே அவையில் நின்று அதே குற்றத்திற்காக மன்னிப்புக் கோர உங்களுக்கு வெட்கமில்லையா?” எனக் குமுறினார்.

சிறிது நேரம் அவையிலே நிசப்தம் நிலவ மன்னர் சிவவர்மன் எழுந்து “நமது தீர்ப்புக்குத் தாங்கள் கட்டுப்பட வேண்டும். இம்முறை முழு மன்னிப்புத் தர முடியாது. நிபந்தனையுடன் மன்னிப்பு வழங்க எமதரசால் முடியும். ஆனால், நீங்கள் மூவரும், சம்மதித்து இணக்கவோலையில் கைசாத்திடவேண்டும். அத்துடன் இரு இளவரசர்களில் ஒருவர் மாறி ஒருவர் நமது பாதுகாப்பிலே கைதியாகயிருக்க வேண்டும். இந்த நிபந்தனைகளை ஏற்றால் கைச் சாத்திடுங்கள். இல்லையேல் வேற்று நாட்டரசுகள் என்ன தண்டனையை இக்குற்றங்களுக்கு வழங்குமோ அதை யாமும் விதிக்க வேண்டிவரும்” எனக் கூறினார்.

இதைச் செவியுற்ற கண்டிச் சிற்றரசன் மன்னர் சிவவர்மனிடம் கெஞ்சி மன்றாடினான். சிவவர்மன் இசைந்து கொடுக்கவில்லை. மன்னர் சிவவர்மன், “கண்டிச் சிற்றரசர்களே! உங்கள் மூவர்க்கும் மேலதிகமாக தண்டனையொன்றை வழங்கவுள்ளேன்” எனப் புன்னகையுடன் கூறினார். உடனேயே அவையிலே ஒரு சலசலப்பு எழுந்தது. மன்னர் தொடர்ந்தார், ‘எந்த செம்பருத்தியனைக் கொல்வதன் மூலம் அவனது சந்ததியையே அழித்துவிடலாம் எனக் கனவு கண்டு அவரைத் துரத்தித் துரத்திக் கொல்ல முயன்றீர்களோ அதே செம்பருத்தியன் இக்கல்யாணிபுரத்து இளவரசியைத் திருமணம் செய்வதன் மூலம் அரசனாகி மணிமகுடம் சூடுகிறார். அந்தக் கண் கொள்ளாக் காட்சியை நீங்கள் மூவரும் கட்டாயம் பார்த்தேயாக வேண்டும். இதுதான் அந்த மேலதிகத் தண்டனை” அவையினர் கையொலியெழுப்பினார்கள். கண்டிச் சிற்றரசனையும் அவனது இரு இளவல்களையும் காவலர்கள் பத்திரமாக அழைத்துச் சென்று தங்க வைத்தார்கள். இம்மூவரையும் கவனிக்கவென விசேட காவலர்கள் உடனிருந்தார்கள்.

நாகநாட்டின் தலைநகர் சிங்கை நகரிலிருந்து புறப்பட்ட மன்னர் நாகநம்பி மகாராணி சிவநந்தினி செம்பருத்தியன் மற்றும் பெரியதோர் பரிவாரத்தினர் நீண்ட பயணத்தின் பின் கல்யாணி புற நகரையடைந்தார்கள். பகலெல்லாம் பயணித்தும் இரவில் பாசறையமைத்துத் தங்கியும் கூட நன்கு களைத்திருந்தார்கள். தவசியார் தனியாகப் புறப்பட்டு ஒருநாள் முன்பே வந்து சேர்ந்திருந்தார். நாக நாட்டிலிருந்து வந்த மன்னர் நாகநம்பி, மகாராணியார், செம்பருத்தியன் ஆகியோருக்கு அரண்மனையிலே விருந்தினர் மாளிகையில் தங்கவெனத் தடல்புடலான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன.

மாப்பிள்ளை செம்பருத்தியனின் பரிவாரத்தினர் வருகிறார்கள் என்றதும் கல்யாணிபுரத்து அரண்மனையே எழுந்து வந்து வரவேற்பதுபோல் கோட்டை வாயிலில் பிரமாண்டமான வரவேற்பு மங்கள இசையுடன் அளிக்கப்பட்டது. மன்னர் நாகநம்பியைக் கண்டதும் மன்னர் சிவவர்மன் “வணக்கம்” சொல்லி கைலாகு கொடுத்து மாபெரும் வரவேற்பையளித்தார். மன்னர் சிவவர்மனே விருந்தினர் மாளிகைக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

இத்தனை காட்சிகளையும் அமைதியாக மணப்பெண் பூவழகி தன் அந்தப்புர உப்பரிகையில் நின்று பார்த்து இரசித்தாள். தனது உள்ளங் கவர்ந்த காதலர் செம்பருத்தியன், அந்தப் பெரிய கூட்டத்தில் எங்கு உள்ளார் என்பதையறிப் படாத பாடுபட்டாள். பூவழகியின் தோழிகளில் துடுக்கான ஒருத்தி “இளரவசியாரே! அதோ உங்கள் காதலர் பச்சை வண்ணத்திலே உடையணிந்து நாகநாட்டரசரின் பின்னே நடந்து வருகிறார்...” எனக் கூறி நகைத்தாள். இன்னுமோர் தோழி, “என்ன முதல் முதலாக மாலையிடப் போகிறவரைப் பார்க்கிற பெண் போல உற்று உற்றுப் பார்க்கிறீர்கள் ஏற்கெனவே அரண்மனையிலே பார்த்தவர்தான் இளவரசி...” என்றாள் தோழியர் அனைவரும் சிரித்தார்கள். பூவழகி மட்டும் செயற்கையாக ஒரு சிரிப்பு அவ்வளவுதான்.

அதற்குள் அந்தப்புரத்து உப்பரிகையை யாரோ அண்ணார்ந்து பார்ப்பது போலவிருந்தது. சந்தேகமில்லாமல் அந்தப் பார்வை செம்பருத்தியனதுதான். நிச்சயம் பூவழகி உப்பரிகையில் வந்து நின்று பார்ப்பாள் எனச் செம்பருத்தியன் எதிர்பார்த்தான். பூவழகியைக் கண்டதும் நெஞ்சம் நிறைந்தது போலிருந்தது. வரும் வழியிலே, “எப்போது என் தேவியைக் காண்போம்” என எண்ணிக்

கண்ட கனவு நனவாகிறது. புன்முறுவல் பூத்த முகத்துடன் செம்பருத்தியன் கண்ணிலிருந்து மறையும் வரை பூவழகி வைத்த பார்வை மாறவேயில்லை. இமை கொட்டாது பார்த்து மகிழ்ந்தாள். இமை கொட்டினால் காதலர் அதற்குள் பார்வையிலிருந்து மறைந்துவிடுவரோ என்ற அச்சம் வேறிருந்தது.

மணநாள் நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. கல்யாணிபுரத்து அரசு முழு ஏற்பாடுகளையும் செய்திருந்தது. மணமாகி மாலையிட்டவுடனேயே முடிசூட்டு விழாவும் நடாத்த மன்னர் சிவவர்மன் திட்டமிட்டிருந்தார். நாடு முழுவதும் விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது. வீதிகள்தோறும் மக்கள் மகிழ்ச்சி பொங்க நிறைந்திருந்தார்கள்.

பாரிய பந்தலிட்டு மணமேடை அமைத்து, முடி சூடத் தனியாக மேடை என பார்ப்போர் வியக்கும்படி பந்தல் ஒழுங்குகள் இருந்தன. அரச குடும்பம், விருந்தினர்கள், படைகள் குடிமக்கள் என நான்கு வகையில் மணமேடையைச் சுற்றி அமர இடங்கள் பிரிக்கப் பட்டிருந்தன.

மணநாள் வந்தது. அதிகாலையில் துயிலெழுந்து புனிதப் புனலில் நீராடி, புதிய பட்டாடையுடுத்தித் தோழியர் புடை சூழ மணமேடைக்கும் இளவரசி பூவழகி வந்து கொண்டிருந்தாள். மங்கள இசை கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. செம்பருத்தியன் கம்பீரமாக நின்று சபையோரை வணங்கினான். இளவரசியார் பூவழகி வந்து இடதுபுறம் நின்றாள். நாணிகோணிய படி கழுத்தை நீட்ட இருவரும் மாலை மாற்றிக்கொண்டார்கள். நாற்புறமும் பந்தலிலிருந்து வாழ்த்தொலியும் மலர்களும் மணமக்களை நோக்கி வந்து குவிந்தன. அப்போது மன்னர் சிவவர்மன், மன்னர்

நாகநம்பி, மகாராணி சிவநந்தினி மற்றும் தவசியார் ஆகியோர் மணமேடையில் தோன்றினார்கள். செம்பருத்தியனும் பூவழகியும் இவர்களின் காலில் விழுந்து ஆசீர்வாதம் பெற்றார்கள்.

மணமக்கள் இருவரும் முடிசூட்டு விழா மேடைக்கு அழைத்து வரப்பட்டனர். ஆசீர்வாதம் வழங்கிய இரு நாட்டரசு குடும்பத்தினருடன் தவசியாரும் கம்பீரமாக உட்கார்ந்திருந்தார். செம்பருத்தியன் இராசநடை நடந்து வந்தான். அவன் அணிந்திருந்த பட்டாடைகளும் அவற்றிலே இழைக்கப்பட்ட நவரத்தினக் கற்களும் தங்கச்சரிகையும் பளபளவென்றிருந்தன. பூவழகியும் அருகே நிற்க மங்கள இசையோடு வேத மந்திரங்கள் ஒங்கி ஒலித்தன. கல்யாணிபுரத்து மன்னர் சிவவர்மன் மணிமகுடத்தைத் தவசியாரிடம் தங்கத்தாம்பாளத்தில் வைத்து நீட்ட தவசியார் எல்லாம்வல்ல இறைவனை வணங்கியபடி மணிமுடியைச் செம்பருத்தியனின் சிரசின் மேல் சூடினார். செம்பருத்தியன் பணிவாக நின்று சிரம் தாழ்த்தி மணி மகுடத்தை சூடிக்கொண்டான்.

கட்டியம் கூறுவோரின் வாழ்த்தொலி பந்தலெங்கும் ஒலித்தது. 'கல்யாணிபுரத்து மறவன் தென்னிலங்கையைப் புறம் கண்ட மன்னாதி மன்னர் செம்பருத்தியர் வாழ்க வாழ்க' செம்பருத்தியனும் பூவழகியும் மறுபடியும் இரு நாட்டரசு குடும்பத்தினரினதும் தவசியாரினதும் பாதங்களிலே சிரம் தாழ்த்த அவர்கள் ஆசீர்வாதம் வழங்கினார்கள்.

அதுவரை வாளாவிருந்த தவசியார் அப்போதுதான் அனைவருக்கும் கேட்கும் குரலிலே வாழ்த்தினார். அவர், "மன்னர் செம்பருத்தியரே! நீவிர் சகல வளங்களும்

கொண்ட இக்கல்யாணிபுரத்து மண்ணிலே அரச குடும்பத்தில் பிறந்தும் அரசியல் சதியால் வனங்களிலே, ஆச்சிரமங்களிலே வாழ்ந்து நாகநாட்டின் பிரதம படைத் தளபதியாக உமது திறமையால், உயர்ந்து இப்போது தோள்வலியால் இருநாட்டின் எதிரிகளைத் தோற்கடித்து இளவரசியாரையே காந்தர்வ மணம்கொண்டு இந்நாட்டின் அரசனாகி மணிமுடி தரித்துள்ளீர். உமக்கு ஆசீர்வாதம் வழங்கிய நாம் எதிர்பார்ப்பது என்னவெனில் வருங்காலத்தில் ஒரு நல்ல அரசனுக்குரிய ஆறுவகை அம்சங்களான படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, நட்பு அரண் அனைத்தும் கொண்ட மிகச்சிறந்த செங்கோல் ஆட்சியை இந்தக் கல்யாணிபுரத்தில் நிலை நாட்டி நல்ல பெயர் எடுக்க வேண்டும். மக்களுக்காக ஆட்சியே தவிர, ஆட்சிக்காக மக்கள் அல்லர் என்பதை நினைவிற்கொண்டு குடிமக்கள் குறைபோக்கி இச்சிவ பூமியில் சைவமும் தமிழும் தழைத்தோங்க, நும் ஆட்சி நிலைத்து நீடுழி வாழ்கவென வாழ்த்தி வணங்குகிறோம்” என வாழ்த்தினார். தவசியாரின் உரையின்போது அமைதி நிலவியது. மன்னர் நாகநம்பி மகாராணி சிவநந்தினி மன்னர் சிவவர்மனின் கண்களிலே ஆனந்தக் கண்ணீர் கசிந்தது.

மன்னர் செம்பருத்தியன் கம்பீரமாக எழுந்து நிற்க இடது புறம் பூவழகி நிற்க சபையோர் வாழ்த்தொலி எழுப்பினார்கள். இருவரும் எல்லோரையும் பார்த்து வணங்கினார்கள். தூரத்தே கல்யாணி நதியோ தன் கல்யாணிபுர மண்ணைக் காவல் காத்து அரசாள மண்ணின் மைந்தனே வந்துள்ள நிம்மதியில் துயரின்றிச் சலசலத்து ஓடிக் கரைகளை வளப்படுத்திக் கடலிலே சங்கமித்தது.

முற்றும்

உசாத்துணை நூல்கள்

1. தமிழ் ஈழம் நாட்டு எல்லைகள்
ஆசிரியர் : சின்னத்தம்பி
மறவன்புலவு க. சச்சிதானந்தன்
2. தொல்லியல் நோக்கில் இலங்கைத் தமிழர் பண்பாடு
ஆசிரியர் : கலாநிதி ப. புஸ்பரட்ணம்
3. இலங்கைச் சுருக்க வரலாறு
ஆசிரியர் : க. குணராசா (செங்கை ஆழியான்)
4. இலங்கை வரலாறு

கல்யாணி புரத்துக் காவலன்

இணுவில் ஆர்.எம்.கிருபாகரன்